

Welcome to European Stories

Multilingual Book

Publicado por

Marcos Roca Sierra

Universidad Complutense de Madrid

Servicio de Publicaciones

Madrid, 2015

UNIVERSIDAD
COMPLUTENSE
MADRID

Primera edición, 2015

Edita: Universidad Complutense de Madrid

Coordina: Marcos Roca Sierra

© Copyright: Universidad Complutense de Madrid

Diseña: Universidad para los Mayores

ISBN: 978-84-608-2683-5

WELCOME TO EUROPEAN STORIES

CONTENTS:

Introduction to the book Welcome to European Stories	1
1. <i>Ein Abelsberger Schweine-verkäufer (Austria)</i>	4
2. <i>The pig seller of Abelsberg (Austria)</i>	10
3. <i>El vendedor del cerdo de Abelsberg (Austria)</i>	15
4. <i>Sprzedawca świni z Abelsberg (Austria)</i>	21
5. <i>Abelsberg'in domuz satıcısı (Austria)</i>	27
6. <i>Carmina, mon amour (Spain)</i>	33
7. <i>Carmina, my love (Spain)</i>	39
8. <i>Carmina, meine liebe (Spain)</i>	45
9. <i>Karmina, moja miłość (Spain)</i>	55
10. <i>Carmina, seni seviyorum (Spain)</i>	58
11. <i>Różne losy, wspólna konkluzja. Historia o czterech kobietach (Poland)</i>	65
12. <i>Various lives, common conclusion. History of the four women. The simple stories (Poland)</i>	70
13. <i>Diferentes vidas y una misma conclusión. Historias de cuatro mujeres. Historias sencillas (Poland)</i>	75
14. <i>Verschiedene leben, gemeinsames ende. Die geschichte von vier frauen (Poland)</i>	80
15. <i>Değişik yaşamlar, benzer sonuçlar, dört kadının hayatları hakkında basit hikayeler (Poland)</i>	85
16. <i>Grannie Aisha story (Turkey)</i>	90
17. <i>Grannie Aisha story (Turkey)</i>	97
18. <i>La historia de Grannie Aisha (Turkey)</i>	104
19. <i>Die geschichte der grossmutter Aisha (Turkey)</i>	110
20. <i>Historia babci Aishy (Turkey)</i>	115

Introduction to the book Welcome to European Stories.

The **WELCOME TO EUROPEAN STORIES** Grundtvig partnership aims to contribute to formal and informal learning of adult persons in the four European countries through the "Storytelling" educational tool. This project complies as an educational tool and as an educational strategy and motivation in the adult education.

Stories are a way to build bridges between different cultures; they are carriers of cultural and historical knowledge. Storytelling techniques are an educational strategy and a pedagogical and motivational tool in order to improve adult or senior learning and in order to integrate them into the life. In this connection, we would like to use the potential of storytelling as an educational tool for the formal or informal adult education. We think that the power of storytelling will enhance the adults and senior's life. It is a strong tool for empowerment and social inclusion. It has a great potential to attract and motivate adults or seniors to learn, to connect with others, to express themselves and integrate in the society.

The partnership is addressed to adults who left the school early (or many migrants who never had the possibility to receive a school education), to the ageing population, to senior citizens and to other related organisations with adult education.

The aims of the Project are:

- Motivate and encourage the adults or seniors for further learning.
- Remove the isolation from the society and increase the integration of them in the society.
- Promote the active ageing and the european population's lifes.
- Improve and update the current knowledge and the competences.
- Promote and facilitate the social inclusion of the minority collective, since it implies the active participation, mutual listening and mutual recognition of values and identities.
- Improve the access to the adult education, especially for low-skilled workers.

The specific aims are:

- Use the dynamics of the narration for the empowerment of adults and development of confidence in their own abilities.
- Search narrative techniques of stories at national and european level.

The objectives of the project will be obtained through the educational activities of the project. These activities are: the national searches on storytelling techniques, the competition for choose the best story, record these stories digitally, role play activity, storytelling games and storytelling days. At the end of these activities, a storybook will be written in mother tongue, English and multilingual. Other activities (audio recordings, video of role play activity, videos of storytelling games, website, poster with its logo and motto) will be produced and disseminated.

We invite interested to acquainting ourselves with stories created by our participants. Stories representing the specific of the life in individual countries are this. They are the result of the project and final product written the story portraying the specific of every country participating in the project.

We invite to acquainting ourselves with content.

Partners of the project *Welcome to European Stories* from Austria, Poland, Spain and Turkey.

1.

THE PIG SELLER OF ABELSBERG.

From de Abelsberg chronicle of Peter Rosseger (Austria).

NARRATOR: Johann Birnkifler, a farmer in the small village Abelsberg, went back home from the local inn and said to his wife Amalia:

BIRNKIFLER: Today I have sold our old sow, our Nutsch!

NARRATOR: His wife put her hands on her chest.

AMALIA: This feels like stabbing my heart. You sold our old, good Nutsch. My God, he sold our beloved Nutsch - and he has not even asked me. That cannot be true.

NARRATOR: And after a short break she asked:

AMALIA: How much money did you get for it ?

BIRNKIFLER: *(smiling)* A whole lot of money.

NARRATOR: Birnkifler smiled mischievously. Amalia could not believe it.

AMALIA: But - how did you do that? Our Nutsch is already quite an old sow.

BIRNKIFLER: *(laughs)* You know, today after church service I went to the inn, alled the Kirchenwirt, and there I had a beer, just as the doctor of Oberndorf had prescribed because of my liver disease. And because the doctor of Abelsberg also told me to have a beer every day, I had a second beer. And then I gave myself the helpful advice to have one beer every day and so I had yet another beer. Then the landlady, called Kirchenwirtin, came to me and asked me, if I would have a pig in my stable? And all I said was that in our stable we have a sow that weighs almost 200 pounds. Then she gave me 20 Taler and, of course, I have taken the money and so our business was perfect.

AMALIA: You're such a fool, you have sold our fat sow for just 20 Taler ?

NARRATOR: Amalia started to cry. Birnkifler did not care, but continued:

BIRNKIFLER: And later when I was walking through the village, the butcher's wife asked me, if I would have a fat pig in the stable. She said that she was in urgent

need of pork meat because of the upcoming holidays. And so she also gave me 20 Taler - and I've taken the money.

NARRATOR: Amalie stopped crying and exclaimed:

AMALIA: Oh, you fool, you've already sold the sow to the Kirchenwirtin !

BIRNKIFLER: And before I returned home, I met the meatman from the neighbour village. He was already quite tired from walking around and he asked me if I knew about a pig that could be slaughtered and he would pay well. I was just telling him that I knew of such a pig when he gave me 30 Taler.

NARRATOR: The farmer's wife wrings her hands.

AMALIA: Johann, you have sold our beloved Nutsch three times! Three times! The bad man! The scammer!

NARRATOR: Suddenly, they heard a knock at the door and the wife of their neighbour Breitenbichler trugged in tiredly. The farmer invited her to rest for a while. The neighbour's wife gladly accepted the invitation, because she was already tired of running around.

NACHBARIN: Hey, neighbour, our daughter has a special day the following week and we have invited about eighty guests to this festivity. Now we lack only a fat pig and I heard you have a fat pig in the barn. I'll pay you well.

BIRNKIFLER: I can do you the favour, let's go to the barn and let's look at the sow.

NARRATOR: Fifteen minutes later, the pig was sold to the wife of Breitenbichler for 30 Taler. Later, when Johann Birnkifler was alone with his wife, he emptied his pockets that were full of coins which he threw into a wooden bowl. In total, there were 100 Taler.

BIRNKIFLER: I have never sold a pig for that much money.

AMALIA: You are going to be arrested for that.

BIRNKIFLER: Why? Nobody asked me if the pig belongs to me or not, everybody just asked if I would have a fat pig in the stable - and that is true. And all of them gave me the money immediately. I would have been a real fool if I had not taken it.

AMALIA: But Johann, I have also sold our pig, too, this morning, when you were at the church. The Rösslwirtin was here - and she gave me 25 Taler for the sow.

BIRNKIFLER: Well, so we have got more than 100 Taler for our pig !

NARRATOR: Birnkifler cheered, but Amalia tried to restrain his joy.

AMALIA: The Rösslwirtin will pick up the pig in a few days, what are we going to do then?

BIRNKIFLER: First come, first serve.

AMALIA: And what are we going to do with the other four people?

BIRNKIFLER: Amalia, leave me alone with your stupid questions!

NARRATOR: The farmer was angry and left the room to go to sleep in the hay. The next day, when Birnkifler was well rested and reflected about the trading of the last day, everything seemed to be dubious. And then, when he looked out of the window, he saw the Kirchenwirtin coming up to his farm. When he looked out of the other window he saw the butcher's wife with her dog approaching. At the same time, the meatman trotted along the field path to his house and the neighbour's wife walked through the vegetable garden. And on the road he saw the Rösslwirtin with a horse and a cart. Now it was hard to know what to do! Johann and Amalia Birnkifler had no idea and both of them murmured at the same time:

JOHANN AND AMALIA: So now the fat's in the fire !

NARRATOR: But, as Johann Birnkifler always has good ideas, he said to his wife:

BIRNKIFLER: The most intelligent thing to do will be not to give our Nutsch to anybody, we deny to have the pig and slaughter it for ourselves.

AMALIA: I just tell them that you're insane. I'll give the pig to the Rösselwirtin and tell the others that you should be put into the madhouse.

BIRNKIFLER: Oh, thank you very much, what a lovely woman you are.

AMALIA: What else shall we do, you stupid jerk, the whole thing makes me want to tear my hair out.

BIRNKIFLER: But now I know what we are going to do ...

NARRATOR:the farmer whispered when the men were already waiting in front of the door. He immediately fell down on the floor and whispered:

BIRNKIFLER: You simply tell them, that I am dead. Cover me with a blanket and be the grieving widow.

NARRATOR: Amalia knew it was crazy what her husband was doing, but sometimes crazy things are the smartest things to do. Then, when the buyers, one after another, came through the door, they heard the loud mourning of Birnkifler's wife. Wringing her hands, she stood in front of the veiled corpse and she sobbed:

AMALIA: An hour ago, he was still alive and kicking and now he is stone-dead! Oh you holy fourteen helper in need, help us!

NARRATOR: "Oh yes" said the Kirchenwirtin, "Johann has had a liver disease for a long time. Surely, the liver was swollen and crushed his heart."

AMALIA: Yes, yes, oh God, the poor man has had a stone on his heart for a long time !

NARRATOR: The butcher's wife said, that it must have been winestone. And so they engaged in speculation about the reasons of Johann Birnkiflers sudden death. Finally, the Rösslwirtin said:

RÖSSLWIRTIN: Widow of Birnkifler, I am aware that now it isn't the time to talk about business matters. Of course, I could come another time, but it is a long way up here, and now I have my cart with me - you know, I'm here to pick up the pig, I've bought from you.

AMALIA: (*ringt die Hände*) God, yes, take it, take it, it is in the stable outside. Now leave me alone!

NARRATOR: But then all the others also said that they wanted to pick up the purchased pig, and the woman always pointed towards the stable, wondering how Birnkifler could have five pigs in his stable. This, however, soon turned out to be a false conclusion. There was only one stable and in this stable was only one single pig.

The buyers had to realize that they had been cheated. The butcher's wife wanted to protest loudly, but the modest neighbour's wife recalled the respect that a dead man requires at any time. Obviously the farmer had been punished already and now it would be the smartest thing to cut the pig into five equal pieces so that each of them would get at least one part of it.

Everyone agreed. And when the five left with their pieces of meat, Johann Birnkifler rose from the dead and smiled. In his pocket he had the money for the sow that he had sold five times, but each of the buyers had only the fifth part. *Yes, yes, one has to be clever!* But his wife warned him:

AMALIA: You will be doing badly, when they find out that you're alive again!

BIRNKIFLER: Let me do that. I will cope with the five buyers. But a lawsuit, however, would indeed be a bad thing. The lawyers at court are indeed very smart!

NARRATOR: And the five cheated buyers did exactly what the farmer was afraid of. When they heard about Johann Birnkifler's resurrection, they submitted the case to the court. Amalia was outraged and saw her husband already hanging on the gallows, but the farmer remained quite calm and said: A resurrection is not punishable. But he had a somewhat bad feeling and so he went to an advocate in town. The advocate was indeed a man of experience, he had settled many disputes among neighbours amicably, but this case was dubious to him. After a long time thinking about he said:

ADVOKAT: Birnkifler, you have sold your pig several times knowingly. This is really bad for you!

BIRNKIFLER: Can't you think of any strategy ?

ADVOKAT: I have an idea, let's try it, maybe it works. But you have to be smart, Birnkifler!

BIRNKIFLER: No problem – that will be easy!

ADVOKAT: Birnkifler, in court there will be a lot of questions. Whatever answer you give, it won't do any good. So remember: Whatever you will be asked, you always reply only: 'blow the whistle!' During the whole trial, do not say anything but: blow the whistle! "

BIRNKIFLER: *(nickt mit dem Kopf und lächelt)* I thank you, Sir, I will do it.

NARRATOR: Then he left. The advocat called after him:

ADVOKAT: And if you return from court, bring me my fee of 30 Taler.

NARRATOR: The next day Birnkifler went to court and there were a lot of people: five prosecutors, two judges, two clerks and one bailiff. Ten to one! The farmer stood quite humbly in front of the judges' table, crumpling his hat brim. The judge asked him:

RICHTERIN: You are the famer Johann Birnkifler and you sold a pig. Is that so ?

BIRNKIFLER: Blow the whistle!

RICHTERIN: What do you mean? You are accused of having sold one and the same pig to several purchasers. What do you say ?

BIRNKIFLER: Blow the whistle!

RICHTERIN: *(lauter)* Are you denying the facts? Here are five witnesses, honorable people. What do you say?"

BIRNKIFLER: Blow the whistle!

RICHTERIN: Are you crazy? You know that you could reduce your sentence significantly, just by making a confession and an immediate reimbursement.

BIRNKIFLER: Blow the whistle!

NARRATOR: The judge was taken aback. And when he heard that the accused just said "blow the whistle" to all other questions, the judge turned to the five accusers and reproachfully spoke to them:

RICHTERIN: Whom have you brought here? That's an unfortunate man, a poor lunatic! Probably epileptic, and you believed that he was dead.

And you did business with such a person? You hardly had another intention than to take advantage of his mental state. To me it seems that this man has not sold the pig

several times because of dishonesty but out of sheer forgetfulness. I acquit him, and you shall remember that a reasonable person does not do business with a fool.

You can go home, Johann Birnkifler. Narrator: He bowed slightly and slowly walked out the door. On his way home Birnkifler passed the house of the advocat, who looked out of the window and saw Johann Birnkifler on the street. From the window the advocate called down:

ADVOKAT: Well, I see you are free and quite cheerful, Birnkifler. So, all has gone well!

NARRATOR: The farmer nodded happily. The lawyer called down again:

ADVOKAT: I am delighted that my advice has helped. But now come up, Birnkifler, and give me my 30 Taler.

BIRNKIFLER: Blow the whistle!"

NARRATOR: ... the farmer said and calmly proceeded his way.

2.

EIN ABELSBERGER SCHWEINEVERKÄUFER.

Aus der Abelsberger Chronik von Peter Rosegger (Austria).

»Heut' hab' ich meine Alte verkauft!« Solches waren die ersten Worte des Bauers Johann Birnkifler von Ober-Abelsberg, als er zur Türe hereinging.

Sein Weib trat ihm würdevoll entgegen und sagte: »Mit so dummen Späßen ist's mir lieber, du gehst hinaus als wie herein!« Nahm er sie um den Hals und sprach: »Weiberl, du hast unrecht verstanden. Dich kann man nit verkaufen, das heißt, einen Menschen darf man nit verkaufen – und will auch nit, will nit. Na, na, meine alte Sau hab' ich verkauft.« Das Weib fuhr sich mit beiden Händen an die Brust: »Jetzt gib'ts mir einen Stich im Herzen. Die Nutsch hast hergegeben? Himmlischer Vater, die Sau hat er verkauft! das ist aus der Weis', das ist ganz aus der Weis'. Was ist jetzt zu machen? Jetzt hat er sie vertan und fragt mich nit! hast sie hergegeben? Nein, das lass ich nit angehen, das lass ich nit! – Wieviel Geld hast denn kriegt für sie?«

»Einen ganzen Haufen!« flüsterte der Birnkifler seiner Ehegesponsin zu, und dabei machte er ein verdammt verschmitztes Gesicht. »Aber wie denn? Wie denn, um Gottes willen!« rief sie.

»Nach der Meß,« so erzählt er, »geh' ich zum Kirchenwirt auf mein Seidel, weißt, das mir der Oberdorfer Bader verordnet hat, wegen meines Leberleidens. Und weil mir der Abelsberger Doktor auch ein Seidel angeraten hat, nan, so hab' ich zwei getrunken. Dabei denk' ich mir: warum sich denn alleweil nur von den Doktoren raten lassen, einen guten Rat kannst dir doch auch selber einmal geben, und trink' auf meinen eigenen Rat das dritte Seidel. Der Kirchenwirt sagt, der Mensch müßt' auch in der Medizin Maß halten, und bringt mir das vierte Seidel und fragt mich so nebenbei, ob ich kein Schwein zu verkaufen hätt'. Ich hab' aus unserer Alten kein Geheimnis gemacht, und dass sie schon seit Allerheiligen in der Mast steht, und dass sie nit viel nachgeben wird von zwei Zentnern. Er legt mir achtzehn Taler auf den Tisch, und ich leg' ihm die Sau auf den Tisch, heißt das, schlag' ihm sie zu.«

»Bist ein Narr!« schrie jetzt das Weib. »Die kugelrunde Speckfeiste um achtzehn Taler!« Der Birnkifler kümmerte sich nicht viel um ihren Ausruf, sondern fuhr fort zu erzählen: »Wie ich nachher durchs Dorf herauf geh', schreit mir der Fleischhacker nach, ob ich nicht ein fettes Schwein stehen hätt' im Stall? Ah, versteht sich! sag' ich. Ich trau' dir, Birnkifler, sagt er. Ist nit das erste Geschäft, was wir miteinander machen und soll auch nit das letzte sein. Jetzt vor den Feiertagen brauch' ich Fleisch. Zwanzig Taler auf die Hand dafür, unbeschaut! – Ist recht, sag' ich.«

»Aber, Tepp, wenn du sie dem Kirchenwirt hast verkauft!« rief das Weib. Neudorf. Das Umherlaufen in so einem Patschwetter hätt' er schon satt bei seinen gichtischen Beinen. Ob ich ihm kein Schlachtschwein wüßt! Zahlen tät' er gut. Ich weiß eins, sag'

ich und hab' auf der Stelle vierundzwanzig Taler auf der Hand.« Das Weib des Birnkifler ringt die Hände. Dreimal hat er sie verkauft! Dreimal! Der schlechte Mensch! Der Betrüger! – Aber es war nicht lange Zeit zum Ehrabschneiden. Die Tür ging auf, der Nachbar Breitenbichler kam schwerfällig hereingestampft. Sollt' doch ein wenig abrasten, lud der Birnkifler ein. Ja, das Rasten sei ihm nicht zuwider, entgegnet der Nachbar und setzt sich an den Tisch. »Die Lauferei jetzt,« setzt er bei, »die wird mir eh schon zu dumm. Meiner Tochter Ehrentag auf die nächst' Wochen, du weißt ja. Bis man alles beisammen hat für achtzig Gäste. Eine feiste Sau geht mir noch ab. Hab' gehört, Nachbar, du hättest eine im Stall. Wollt' dir nit zu sparsam sein. Ist recht, gehen wir sie anschauen,« meint der Birnkifler, »wenn man dem Nachbarn einen Gefallen kann erweisen, warum denn nit?« Eine Viertelstunde später war das Schwein verkauft an den Breitenbichler um fünfundzwanzig Taler.

Später, als der Johann Birnkifler mit seinem Weibe allein war, leerte er in eine Holzschüssel seine Säcke aus, sie waren voll Taler, deren siebenundachtzig hatte er! Seit ich auf der Wirtschaft bin, hab' ich noch keine Mastsau um einen solchen Preis verkauft, war sein süßes Denken. »Eingesperrt wirst!« rief das Weib.

»Warum?« fragte er entgegen, »s hat ja keiner gefragt, ob das Vieh mein gehört. Jeder nur: ob ich nit im Stall eine feiste Sau stehen hätt' – was ja wahr ist – und gleich das Geld her. Ein Narr, der nit angreift heutzutage!« »Aber Todl, alter!« zeterte sie und kam ihm mit ihren fuchtelnden Händen sehr nahe. »Ich hab' sie ja verkauft, die Sau, heut' Vormittag, dieweil du aus bist gewest. Der Rösselwirts knecht hat zugefragt. Fünfundzwanzig Taler und fünf Silbergroschen extra als Nutschgeld.«

»Nachher hätten wir ja weit über hundert Taler gelöst fürs Vieh!« jubelte der Birnkifler. »Der Rösselwirts knecht holt sie in etlichen Tagen,« berichtete das Weib. »Wer zuerst kommt, der mahlt zuerst.« »Und die anderen? Die vier anderen?«

»Geh', Alte, lass mich aus!« murrte er, »allemaal, wenn man heimkommt, machst du so Geschichten. Ich will jetzt Ruh' haben!« Und ging hinaus aufs Heu, wo er sich niederlegte. Am nächsten Tag, als der Birnkifler frisch ausgeschlafen hatte und ihm der gestrige Handel einfiel, kam ihm die Sache etwas bedenklich vor. Das wäre ja beinahe, als ob er sein Schwein fünfmal verkauft hätte! Indes nahm er erklecklich viel Medizin für seine kranke Leber zu sich, und diese Medizin war auch ein gutes Mittel gegen das beißende Gewissen. Und eines Tages wird es lebendig bei dem Birnkiflerhause. Den Fahrweg herauf kommt der Kirchenwirt mit einem Stock; den Fußsteig durch den Schachen her steigt der Fleischhacker mit dem Hunde. Am Feldrain heran trottet der Kalbeltreiber von Neudorf mit einem Strick. Durch den Kohlgarten herab trabt der Nachbar Breitenbichler mit seinem Knecht, und die Straße her fährt der Rösselwirts knecht mit Ross und Wagen.

Als unsere Eheleute solch werte Gäste kommen sahen, ließen beide die Arme herabhängen und murmelten ganz gleichzeitig: »So, jetzt ist die Sau fertig!« »Der Johann Birnkifler hatte aber immer gute Einfälle, so sagte er auch jetzt: „Am gescheitesten ist's, wir geben sie gar keinem, verleugnen sie und schlachten sie selber. Ich weiß schon, was ich tu“. Sagte sie: „Ich sag', was wahr ist, dass du verrückt bist worden, das Schwein gehört dem Rösselwirts knecht und dich sollen sie ins Narrenhaus stecken“. »Bedank' mich recht schön!« antwortete er und verneigte sich vor seiner Lebensgenossin. »Also, dummer Tepp, was ist sonst zu machen!«

schrie sie, denn einesteils tat er ihr doch leid, und die Gefahr drohte im höchsten Grad. »Zum Schlagtreffen ist's!« »Ich weiß was!« flüsterte er, als die Männer draußen schon über den Hausanger gingen, »ich weiß was. Mich trifft der Schlag.

« Er fiel hin auf das Fletz. »Ich bin schon tot. Deck' mich zu und sei trauernde Witwe.« Das verstand sie. Es war schreckbar toll, aber manchmal ist die Tollheit das klügste. Als sie einer nach dem andern zur Tür herein traten, hörten sie das herzerreißende Klagen der Birnkiflerin. Händeringend stand sie vor der verhüllten Leiche! »Vor einer Stunde noch frisch und gesund und jetzt mausetot, o ihr heiligen vierzehn Nothelfer, steht uns bei!« »Leberleidend ist er schon lang' gewesen,« meinte der Kirchenwirt. »Die Leber wird angeschwollen sein und wird ihm das Herz zerdrückt haben.« »O Gott, der arme Mensch hat schon lang' einen Stein auf dem Herzen gehabt!« jammerte das Weib.

»Dann ist's Weinstein gewesen,« warf der Fleischhacker ein. Und so ergingen sie sich in Mutmaßungen, woran und wieso der Johann Birnkifler so plötzlich des Todes verstorben sei. Der Rösselwirts knecht nahm sich endlich einen Anlauf zu folgender Rede: »Es tut sich zwar frei nicht schicken, Birnkiflerbäuerin, dass der Mensch bei einem solchen Unglück von Geschäftssachen spricht. Freilich könnt' ich ein anderes Mal kommen, aber der Weg ist weit, und weil ich mein Rößl schon bei mir hab' heut' – weißt, Bäuerin, um das Mastschwein wär' ich da, das ich dir vor etlichen Tagen abgekauft hab'.« Sie wehrte mit der flachen Hand ab:

»Gott, ja, nimm's, nimm's, steht eh draußen im Stall. Lasset mich nur jetzt mit solchen Sachen in Fried!« Nun rückten aber auch die übrigen mit ihrem Vorhaben heraus, das Weib wies gegen den Stall, und sie wunderten sich bass darüber, dass der Birnkifler fünf Mastschweine stehen habe unter seinem Dache. Freilich erwies diese weltgläubige Annahme sich nur zu bald als Trugschluss. Es fand sich nur ein einziger Stall vor und in diesem nur ein einziges Schwein und als Rest nur noch die Gewissheit, dass die Käufer geprellt seien. Der Fleischhacker wollte Lärm schlagen, allein der sittsame Breitenbichler erinnerte an die Achtung, die man einem Toten unter allen Umständen schuldig sei. Die Strafe habe ihn augenscheinlich ja schon erreicht und für sie, die Käufer, wäre es das klügste, die fette Sau ohne viel Wesens in fünf gleiche Stücke zu teilen, damit jeder wenigstens einen Brocken von ihr habe. Einverstanden. Und als sie mit ihren fünf Brocken abgezogen waren, stand der Johann Birnkifler von den Toten auf und schmunzelte. Er hatte in seiner Briefftasche die fünffache Sau, und ein Käufer hatte von der einfachen nur den fünften Teil. Aber gescheit muss man sein!

»Es wird dir doch schlecht gehen, bis sie erfahren, dass du wieder munter worden bist!« gab das Weib zu bedenken.

»Laß mich nur machen!« sagte der Mann. »Mit denen fünfen werd' ich schon fertig. Wenn sie mir nur keinen Gerichtsprozess machen, der wär' mir zuwider. Die Doktors, das sind verflucht gescheite Luder!« Was er gefürchtet, trat ein. Als die fünf Geprellten die Auferstehung des fünffachen Schweineverkäufers erfuhren, verklagten sie ihn vor Gericht. Das Weib war außer sich und sah schon den Galgen; der Bauer blieb ziemlich ruhig und rechnete so: sie haben die Sau miteinander geteilt, haben sich abgefunden, also sind sie abgefertigt. Und meinetwegen?

Auf das Wiederlebendigwerden ist keine Straf' gesetzt. Etwas unheimlich war ihm aber doch, dem guten Johann Birnkifler, also ging er hinab ins Stadtl und nahm sich einen Advokaten auf. Der Herr Doktor Schlauchel war ein erfahrener Mann, hatte schon viele Gesetzparagraphhäklein, an denen Leute hängen geblieben, gerade gebogen, allein dieser Fall war ihm bedenklich.

»Bauer!« sagte er nach tiefem Nachdenken, »Ihr habt Euer Schwein wissentlich mehrmals verkauft. Es steht schlimm um Euch, Ihr werdet sachfällig!«

»Dass der Teuxel ...« knurrte der Bauer. »Ich habe jedoch eine Idee,« sprach der Advokat. »Wir wollen es versuchen, vielleicht gelingt's. Aber klug sein, Birnkifler!«

»O je!« machte dieser, als wollte er sagen, an Klugheit sei ihm niemand über. »Ihr werdet vor Gericht stehen,« belehrte der Advokat Doktor Schlauchel. »Da wird viel herumgeredet werden. Und was Ihr auch antworten möget, es wird nichts nutzen, es wird für die Katz' sein. Deswegen merket Euch einmal das: Was sie auch sagen mögen, tut nichts desgleichen, sagt nur: abgepfiffen! Bei der ganzen Verhandlung nit ein einziges Wort, nur allemal: abgepfiffen!« Der Bauer lächelte pfiffig und sagte:

»Bedank' mich recht schön, Herr Doktor, das will ichtun.« »Und auf dem Heimwege bringt Ihr mir mein Gebühr von dreißig Talern.« Also der Doktor, und der Johann Birnkifler ging zum Gerichte.

Na, da gab's Leute! Da waren fünf Ankläger, zwei Richter, zwei Schreiber und der Gerichtsdienner. Zehn gegen einen! Und erst noch die Gesetzbücher in Haufen, die waren ja auch gegen ihn. Der Bauer stellte sich recht demütig hin vor den grünen Tisch und zerknüllte seine Hutkrempe.

»Ihr seid der Bauer Johann Birnkifler, so und so alt, bisher unbescholten, und habt ein Schwein verkauft. Ist es so?«

»Abgepfiffen,« sagte der Angeklagte ruhig. »Was meint Ihr?« fuhr der Richter auf. »Und seid beschuldigt, ein und dasselbe Schwein an mehrere Käufer verkauft zu haben. Was sagt Ihr dazu?«

»Abgepfiffen,« antwortete der Bauer.

»Wollt Ihr es vielleicht leugnen? Hier stehen fünf Zeugen, ehrenwerte Männer. Nun?!«

»Abgepfiffen,« schrie der Bauer hell auf.

»Seid Ihr verrückt? Wisset Ihr, dass Ihr nur durch sofortige Vergütung und reumütige Abbitte Eure Strafe wesentlich verringern könnt'?«

»Abgepfiffen,« antwortete der Bauer mit trauriger Miene.

Der Richter wurde stutzig. Und als er auf weitere Fragen von dem Angeklagten immer nur das Wort »Abgepfiffen« hörte, und nichts als das Wort »Abgepfiffen«, das manchmal wie ein Hilfe- oder Drohruf ausgestoßen, dann wieder wie im Stumpfsinne hingelallt wurde, wendete der Richter sich zu den fünf Anklägern und sprach im Tone

des Vorwurfs: »Wen habt ihr denn da hereingebracht? Das ist ja ein Unglücklicher, ein armer Irrsinniger! Wohl auch epileptisch, woran ihr scharfsinnigerweise seinen Tod gesehen habt. Und mit einem solchen Menschen schließet ihr Geschäfte ab? Wohl kaum in einer anderen Absicht, als den Schwachsinnigen zu übervorteilen? – Ich finde zu urteilen, dass dieser Mann das Schwein nicht aus unlauterer Absicht wiederholt verkauft hat, sondern aus reiner Vergesslichkeit. Ich spreche ihn frei, und ihr möget euch merken, dass ein vernünftiger Mensch mit einem Narren keinen Handel macht. Ihr könnt heimgehen, Johann Birnkifler. « Dieser verneigte sich so ein wenig und tappte dann blöde zur Tür hinaus. Auf seinem Wege nach Hause nahm er die kürzeste Gasse. Sie führte am stattlichen Hause des Herrn Doktors Schlauchel vorüber. Der Herr Doktor schaute zum Fenster herab. Er hatte ein blaues Hauskäppchen auf und ein langes Pfeifenrohr im Munde und in Gold gefasste Brillen auf der Nase. Daher sah er den Johann Birnkifler schon von weitem daherstiefeln. »Nun, ich sehe, Ihr seid ja ganz munter auf freiem Fuße, Birnkifler!« rief er hinab. Der Bauer nickte mit dem Kopfe, ja, er wäre munter auf freiem Fuße.

»Es ist also gut gegangen!«

Der Bauer nickte vergnüglich mit dem Kopfe und trachtete weiter.

»Mein Rat hat also geholfen? Hat er? Na, schön, das freut mich. Nun kommt aber einmal zu mir herauf, Birnkifler, und bringt mir meine dreißig Taler.«

»– Abgepiffen!« sagte der Bauer und trottete gelassen seines Weges.

3.

SPRZEDAWCA ŚWINI Z ABELSBERG.

Z kroniki Abelsberger - Peter Rosegger (Austria).

NARRATOR: Jan Birnkifler, rolnik z małej wsi Abelsberg, wrócił do domu z miejscowego zajazdu i powiedział do swojej żony Amelii:

BIRNKIFLER: Dzisiaj sprzedałem naszą starą lochę, naszą Nutsch!

NARRATOR: Jego żona położyła ręce na piersi.

AMELIA: To rani moje serce. Sprzedałeś nasza stara, dobrą Nutsch. Mój Boże, on sprzedał naszą ukochaną Nutsch - i nawet nie spytał mnie. To nie może być prawdziwe.

NARRATOR: Po krótkiej przerwie ona spytała:

AMELIA: Jak dużo pieniędzy dostałeś za nią?

BIRNKIFLER: (*uśmiechając się*) Mnóstwo pieniędzy.

NARRATOR: Birnkifler uśmiechnął się. Amelia nie może uwierzyć w to.

AMELIA: Ale - jak to zrobiłeś? Nasza Nutsch jest przecież starą lochą?

BIRNKIFLER: (*wyśmiewa*) Ty wiesz, dzisiaj po mszy w kościele poszedłem do zajazdu „Kirchenwirt” i tam piłem piwo, tak jak doktor z Oberndorf kazał mi pić z powodu mojej choroby. Doktor z Abelsberg również kazał mi pić piwo każdego dnia i wypłem drugie piwo. Wtedy postanowiłem sobie, że będę miał jedno piwo każdego dnia i w razie czego w zanadru jeszcze jedno piwo. Wtedy żona gospodarza, Kirchenwirtin, podeszła do mnie i zapytała mnie, czy mam w swym chlewie utuczoną świnię na sprzedaż, a ja powiedziałem, że mamy świnię, która waży 200 funtów. Wtedy ona dała mi 20 talarów i ja oczywiście wziąłem pieniądze i tak ubiliśmy świetny interes.

AMELIA: Jesteś takim głupcem, sprzedałeś naszą tłustą lochę tylko za 20 talarów?

NARRATOR: Amelia zaczęła się płakać. Birnkifler się tym nie przejął i dalej kontynuował:

BIRNKIFLER: I później kiedy szedłem przez wieś, żona rzeźnika spytała mnie, czy mam tłustą świnie w chlewie. Powiedziała, że jest w pilnej potrzebie i potrzebuje mięsa wieprzowego z powodu nadchodzących dni wolnych. I tak ona również dała mi 20 talarów - i ja wziąłem pieniądze.

NARRATOR: Amelia przestała płakać i krzyknęła:

AMELIA: Och, wygłupiasz się, już sprzedałeś lochę dla Kirchenwirtin!

BIRNKIFLER: I zanim wróciłem do domu, spotkałem rzeźnika z sąsiedniej wsi. On był już całkiem zmęczony od chodzenia i on spytał mnie, czy wiem coś o świnie, która mogłaby zostać ubita - on zapłaci dobrze. Powiedziałem mu o naszej świnie wtedy gdy dostałem od niego 30 talarów.

NARRATOR: żona rolnika łapie się za głowę.

AMELIA: Jan, sprzedałeś naszą ukochaną Nutsch trzy razy! Trzy razy! Jesteś okropny! Kanciarz!

NARRATOR: Nagle, usłyszeli pukanie do drzwi żony ich sąsiada Breitenbichler, która wołała zmęczonym głosem. Rolnik zaprosił ją do odpoczęcia przez chwilę. Żona sąsiada chętnie zaakceptowała zaproszenie, ponieważ była już zmęczona byciem zabieganą.

SĄSIADKA: Hej, sąsiad, nasza córka ma ślub w następnym tygodniu a my zaprosiliśmy około osiemdziesięciu gości na tę uroczystość. Teraz brakuje nam tylko tłustej świnie, a ja słyszałam, że ty masz tłustą świnie w chlewie. Zapłacę ci dobrze.

BIRNKIFLER: Hmm, mogę zrobić ci przysługę, chodźmy do chlewu, pozwolę tobie popatrzeć na naszą świnie.

NARRATOR: Piętnaście minut później, świnia została sprzedana żonie Breitenbichler za 30 talarów. Później, kiedy Jan Birnkifler został sam z żoną, opróżnił kieszenie pełne monet i wrzucił do drewnianej miski. W sumie było 100 talarów.

BIRNKIFLER: Nigdy nie sprzedałem świnie za tyle pieniędzy.

AMELIA: Będziesz za to aresztowany!

BIRNKIFLER: Dlaczego? Nikt nie spytał mnie, czy świnia należy do mnie lub nie, każdy tylko spytał, czy mam tłustą świnie w chlewie - i to jest prawda. Wszyscy oni dali mi pieniądze natychmiast. Byłbym prawdziwym głupcem, jeżeli nie wziąłem ich.

AMELIA: Ale Jan, ja również sprzedałam naszą świnie także, dzisiaj rano, kiedy byłeś w kościele. Była u mnie Rösslwirtin - i ona dała mi 25 talarów za naszą świnie.

BIRNKIFLER Dobrze więc mamy więcej niż 100 talarów za naszą świnie!

NARRATOR: Birnkifler rozweselił się, ale Amelia próbowała wstrzymać jego radość.

AMELIA: Rösslwirtin przyjdzie po świnie za parę dni, co jej wtedy powiemy?

BIRNKIFLER: Kto pierwszy ten lepszy.

AMELIA: A co będziemy robić z innymi czterema ludźmi?

BIRNKIFLER: Amelia, zostaw mnie w spokoju z twoimi głupimi pytaniami!

NARRATOR: Rozgniewany rolnik poszedł do pokoju by położyć się spać na sianie. Następnego dnia, kiedy Birnkifler dobrze wypoczął, przypomniał sobie o transakcji z poprzedniego dnia i wszystko wydało się być niepewne. Następnie podszedł do okna i zobaczył jak Kirchenwirtin podąża do jego gospodarstwa. Z drugiego okna zauważył żonę rzeźnika z psem, która zbliża się do jego domu. Równocześnie, w tym samym czasie idzie ścieżką biegnącą wzdłuż jego pola rzeźnik, a z innej strony przez ogródek warzywny kieruje się w jego stronę sąsiadka Rösslwirtin z koniem ciągnącym wóz. Teraz trzeba było szybko działać, co zrobić? Jan i Amelia Birnkifler nie mieli żadnego pomysłu i równocześnie cichym głosem powiedzieli:

JAN I AMELIA: Tak teraz doleją nam oliwy do ognia!

NARRATOR: Ponieważ Jan Birnkifler zawsze ma dobre pomysły, powiedział do żony:

BIRNKIFLER: Najinteligentniejsza rzecz, by zrobić coś, aby za wszelką cenę nie dać nikomu naszej Nutsch. Zaprzeczmy i powiemy, że mieliśmy świnie, którą ubiliśmy dla siebie.

AMELIA: Ja powiem im, że jesteś obłąkany. Dam Rösselwirtin świnie i powiem im, że powinienes zostać umieszczony w domu wariatów.

BIRNKIFLER: Och, dziękuję ci bardzo, jesteś mądrą kobietą.

AMELIA: Co jeszcze zrobimy? Przez te twoje głupie wybryki chce mi się rwać włosy z głowy.

BIRNKIFLER: Teraz wiem co będziemy robić ...

NARRATOR:rolnik szepnął kiedy mężczyźni już czekali przed drzwiami. Natychmiast upadł na podłogę i szepnął:

BIRNKIFLER: Po prostu powiesz im, że ja nie żyję. Przykryj mnie z kocem i sprawiaj wrażenie smutnej wdowy.

NARRATOR: Amelia wiedziała, że to był szalony pomysł, ale czasami szalone rzeczy są najelegantszymi rzeczami, które można by było zrobić. Wtedy, kiedy nabywcy, jeden za drugim, przeszli przez drzwi ich domu, usłyszeli głośne opłakiwanie żony Birnkiflera. Ona stała przed ukrytymi zwłokami i szlochała:

AMELIA: Godzinę temu, on był nadal żywy i buntowniczy jak zawsze, a teraz on jest martwy jak kamień! Proszę was czternastu świętych, wspomóżycieli w potrzebie, pomóżcie nam!

NARRATOR: "Oj tak" powiedziała Kirchenwirtin, "Jan miał ostrą chorobę przez długi czas. Pewnie wątroba została spuchnięta i zmiażdżyła jego serce".

AMELIA Tak tak, o Boże, biedny mężczyzna miał kamień na sercu przez długi czas!

NARRATOR: Żona rzeźnika powiedziała, że to musiał być szkodliwy kamień z wina. I więc oni zaczęli rozważać o powodach nagłej śmierci Jana Birnkiflera. W końcu, Rösslwirtin powiedziała:

RÖSSLWIRTIN: Wdowo Birnkifler, jestem świadoma, że teraz to nie jest czas rozmawiać o interesach. Oczywiście, mógłbym przyjść innym razem, ale ciężko jest mi iść daleko i pod górę, a teraz mam wóz z koniem i mogłabym zabrać świnie, którą kupiłam od ciebie.

AMELIA: *(z opadającymi rękoma)* Dobry Boże, tak, bierz ją, ona jest w chlewie na zewnątrz. A teraz zostaw mnie w spokoju!

NARRATOR: Wtedy wszyscy inni również powiedzieli, że chcą zabrać nabytą świnie a kobieta wskazała im do, że świnia jest w chlewie. Wszyscy zastanawiali się, jak Birnkifler mógłby mieć pięć świń w chlewie? To wkrótce okazało się być fałszywym wnioskiem. Był tylko jeden chlew, a w nim była tylko jedna świnia.

Nabywcy musieli zrozumieć, że zostali oszukani. Żona rzeźnika chciała zaprotestować głośno, ale żona skromnego sąsiada przypomniała, że Birnkifler jest martwy i został już ukarany.

Najlepiej byłoby, poćwiartować świnie na pięć równych części, żeby każdy z nich dostał co najmniej jedną jej część.

Każdy zgodził się. I odszedł z podzieloną częścią świńskiego mięsa, Jan Birnkifler podniósł się i uśmiechnął, że miał pieniądze za świnie, którą sprzedał pięć razy, a każdy z nabywców zamiast całej świni miał tylko piątą jej część. *Tak, tak, trzeba być zdolnym!* Ale jego żona ostrzegła go:

AMELIA: Robisz źle, kiedy oni dowiedzą się, że jesteś żywy wpadną w furie!

BIRNKIFLER: Pozwól mi zająć się tym. Poradzę sobie z pięcioma nabywcami. Ale proces byłby złą rzeczą. Prawnicy w sądzie są naprawdę bardzo sprytni!

NARRATOR: Pięciu oszukanych nabywców zrobiło dokładnie to, czego rolnik obawiał się. Kiedy oni usłyszeli o zmartwychwstaniu Jana Birnkiflera, złożyli pozew do sądu. Poruszona tym wszystkim Amelia wyobrażała sobie męża już wiszącego na szubienicy, ale rolnik był całkiem spokojny i powiedział: *zmartwychwstanie nie jest karalne*. Pomimo tego miał nieco złe przeczucie, więc poszedł szukać pomocy

u adwokata w mieście. Adwokat był naprawdę mężczyzną doświadczonym, rozwiązywał wiele sporów między sąsiadami ugodowo, ale ten przypadek był mu obcy. Po długim namyśle powiedział:

ADWOKAT: Birnkifler, sprzedałeś swoją świnie kilka razy zupełnie świadomie. To jest naprawdę złe dla ciebie!

BIRNKIFLER: Nie możesz wymyśleć jakąś strategię?

ADWOKAT: Mam pomysł, spróbujemy, być może to poskutkuje. Ale musisz być sprytny, Birnkifler!

BIRNKIFLER: Żaden problem - to będzie łatwe!

ADWOKAT: Birnkifler, w sądzie będzie wiele pytań. Cokolwiek odpowiesz nie zrobi to dobrego wrażenia. Zapamiętaj: o cokolwiek będziesz spytany, zawsze odpowiadasz tylko: 'gwizdaniem!' Podczas rozprawy, nie mów nic ale: gwizdź!

BIRNKIFLER: *(kiwa głową i uśmiecha się)* Dziękuję Panu, zrobię to.

NARRATOR: Wtedy on odszedł. adwokat zawołał po niego:

ADWOKAT: Jeżeli wrócisz z sądu, przynieś mi moją zapłatę 30 talarów.

NARRATOR: Następnego dnia Birnkifler poszedł do sądu i było wielu ludzi: pięciu prokuratorów, dwóch sędziów, dwóch sekretarzy i jeden zarządca. Dziesięć do jednego! Rolnik stał całkiem pokornie przed stołem sędziowskim, gniotąc brzeg swojego kapelusza. Sędzia spytał go:

SĘDZIA: Jesteś rolnikiem Janem Birnkiflerem i sprzedałeś świnie. Tak?

BIRNKIFLER: *Zagwizdał!*

SĘDZIA: Co to znaczy? Jesteś oskarżony o sprzedanie jednej i tej samej świni kilku nabywcom. Jak to uzasadnisz?

BIRNKIFLER: *Zagwizdał!*

SĘDZIA: *(głośno)* Zaprzeczasz faktom? Tu jest pięciu świadków to honorowi ludzie. Co im powiesz?"

BIRNKIFLER: *Zagwizdał!*

SĘDZIA: Nieprawdaż? Wiesz, że mógłbyś zmienić swoje zdanie znacząco, tylko przez przyznanie się do winy i natychmiastowy zwrot pieniędzy.

BIRNKIFLER: *Zagwizdał!*

NARRATOR: Sędzia został zaskoczony. Kiedy usłyszał, że oskarżony tylko odpowiada gwizdaniem na wszystkie pytania, sędzia zwrócił się do pięciu oskarżycieli i z wyrzutem powiedział:

SĘDZIA: Kogo tu przyprowadziliście? To jest nieszczęśliwy człowiek, biedny szaleniec! Prawdopodobnie epileptyczny i uwierziliście, że on nie żyje.

Jak mogliście zrobić transakcję z taką osobą? Powinniście mieć inne intencje niż skorzystać z jego umysłowego stanu. Wydaje mi się, że ten mężczyzna nie sprzedał świni kilka razy z powodu nieuczciwości ale z czystej słabej pamięci. Uniewinniam go i zapamiętajcie, że rozsądna osoba nie robi interesów z głupcem.

(*Sędzia zwraca się do Binkiflera*): Możesz pójść do domu Janie Binkiflerze.

NARRATOR: On uklonił się i powoli wyszedł z sali sądowej. Na jego drodze do domu Binkifler minął dom adwokata, który wyglądał przez okno i widział Jana Binkiflera na ulicy. Zawołał go i mówi:

ADWOKAT: A więc, widzę jesteś wolny i całkiem radosny Janie Binkiflerze. Czyli wszystko poszło dobrze?

NARRATOR: Rolnik kiwnął głową szczęśliwie. Adwokat zawołał znów:

ADWOKAT: Jestem zachwycony, że moja rada pomogła. Ale teraz wejdź do mnie Janie Binkiflerze i daj mi moje honorarium 30 talarów.

BIRNKIFLER: *Zagwizdał !*

NARRATOR: Rolnik zagwizdał i spokojnie poszedł do domu.

4.

EL VENDEDOR DEL CERDO DE ABELSBERG

Crónica de Abelsberg por Peter Rosseger (Austria).

NARRADOR: Johann Birnkifler, granjero del pequeño pueblo de Abelsberg, volvió a casa de la posada del barrio y dijo a su mujer Amalia:

BIRNKIFLER: Hoy he vendido a nuestra vieja cerda ¡A nuestra Nutsch!

NARRADOR: Su mujer puso las manos en su pecho.

AMALIA: Es como si me apuñalasen el corazón. Has vendido a nuestra vieja y buena Nutsch. ¡Dios mío, ha vendido a nuestra querida Nutsch y sin siquiera preguntarme! Esto no puede ser cierto.

NARRADOR: Y tras un corto espacio de tiempo preguntó:

AMALIA: ¿Cuánto dinero te han dado por la venta?

BIRNKIFLER (*sonriendo*): Un montón de dinero.

NARRADOR: Birnkifler sonrió con picardía. Amalia no podía creerlo.

AMALIA: Pero, ¿cómo has podido hacerlo? Nuestra Nutsch es una cerdita muy vieja.

BIRNKIFLER (*riéndose*): Mira, hoy tras acudir a misa, fui a la posada y llamé a Kirchenwirt. Ahí me tomé una cerveza tal y como me recomendó el doctor debido a mi enfermedad del hígado. El doctor de Abelsberg me dijo que tomase una cerveza al día, así que me tomé dos por si acaso. Y luego otra más. Luego vino la casera, llamada Kirchenwirtin, y me preguntó si no tendría algún cerdo en el establo. Y lo que le dije fue que en nuestro establo tenemos una cerda que pesa al menos 200 libras. Después ella me dio veinte táleros y , claro, cogí el dinero. Así hice negocio perfecto.

AMALIA: Eres un necio. ¿Has vendido a nuestra cerda gorda por sólo veinte táleros?

NARRADOR: Amalia empezó a llorar. A Birnkifler no le importó y continuó diciendo:

BIRNKIFLER: Y más tarde, mientras caminaba por el pueblo, la mujer del carnicero me preguntó si no tendría algún cerdo gordo en el establo. Me dijo que necesitaba urgentemente carne de cerdo debido a que ya estaban cerca las vacaciones. Así que también me dio veinte táleros. Y yo cogí el dinero.

NARRADOR: Amalia dejó de llorar y exclamó:

AMALIA: ¡Oh! Pero necio ¡si ya habías vendido la cerda a Kirchenwirtin!

BIRNKIFLER: Y antes de llegar a casa, me encontré al carnicero del pueblo vecino. Se encontraba cansado de caminar por los alrededores y me preguntó si conocía a alguien que tuviese un cerdo que pudiese ser sacrificado, que pagaría bien por ello. Sólo le empecé a contestar que conocía a alguien cuando me dio treinta táleros.

NARRADOR: La mujer del granjero retorció sus manos.

AMALIA: Johann, ¡has vendido a nuestra querida Nutsch tres veces! ¡Tres veces! ¡Hombre malo! ¡Estafador!

NARRADOR: De repente, oyeron golpes en la puerta que venían de la mujer de su vecino Breitenbichler, que entró fatigada y cansada. El granjero la invitó a pasar para que descansase un rato. La mujer del carnicero aceptó la invitación porque ya estaba cansada de pulular por los alrededores.

NACHBARIN: Mira, vecino, nuestra hija celebra un día muy especial la próxima semana y hemos invitado a unas ochenta personas a nuestra fiesta. Nos hace falta un cerdo gordo y he oído que tu tienes uno en el granero. Te pagaré bien por él.

BIRNKIFLER: Puedo hacerte ese favor, vayamos al granero y veamos a la cerdita.

NARRADOR: Quince minutos más tarde, la cerda fue vendida a la mujer de Breitenbichler por la cantidad de treinta táleros. Más tarde, cuando Johann Birnkifler se quedó a solas con su mujer, vació su bolsillo que estaba lleno de monedas que arrojó en un recipiente de madera. En total, tenía cien táleros.

BIRNKIFLER: Nunca había vendido un cerdo por tanto dinero.

AMALIA: Vas a ser arrestado por esto.

BIRNKIFLER: ¿Por qué? Ninguno me ha preguntado si el cerdo me pertenece o no, todos preguntaban si tenía algún cerdo grande en el establo. Y todos ellos me daban el dinero inmediatamente. Habría sido un verdadero tonto si no lo hubiese cogido.

AMALIA: Pero Johann, yo también había vendido a nuestro cerda esta mañana, mientras estabas en la iglesia. Se lo vendí a Rösslwirtin quien me dio veinticinco táleros por la cerda.

BIRNKIFLER: Bueno, ¡entonces tenemos más de cien táleros por nuestro animal!

NARRADOR: Birnkifler brindó por ello pero Amalia trató de contener su alegría.

AMALIA: Rösslwirtin vendrá a por el cerdo en pocos días ¿qué vamos a hacer entonces?

BIRNKIFLER: Al primero que venga, al primero que se la damos.

AMALIA: ¿Y qué vamos a hacer con los otros cuatro compradores?

BIRNKIFLER: Amalia, déjate de preguntas estúpidas.

NARRADOR: El granjero se enfadó y salió de la habitación para dormir en el heno. Al día siguiente, cuando Birnkifler ya había descansado de tantos negocios del día anterior, todo le pareció algo dudoso. Después, cuando miró por la ventana, vio a Kirchenwirtin acercándose a su granja. Cuando miró por otra ventana vio a la mujer del carnicero acercándose con su perro. Al mismo tiempo, el carnicero vecino corría por el camino del campo hacia su granja, y la mujer del vecino se acercaba por el jardín. Y en la calle de enfrente vio acercarse a Rösselwirtin con un caballo y una carretilla. ¡Ahora ya no sabía qué hacer! Johann y Amalia no tenían ni idea de qué hacer. Los dos murmuraron al mismo tiempo:

JOHANN Y AMALIA: Ahora se va a armar la gorda.

NARRADOR: Pero Johann Birnkifler siempre tenía buenas ideas y dijo a su mujer:

BIRNKIFLER: La cosa más inteligente que podemos hacer será no dar a nuestra Nutsch a nadie, negamos tener a la cerda y la guardamos para nosotros.

AMALIA: Les voy a decir que estás loco. Le daré el cerdo a Rösselwirtin y les diré a los otros que deberías ser llevado al manicomio.

BIRNKIFLER: ¡Oh, sí! ¡Muchas gracias! Eres una mujer encantadora.

AMALIA: ¿Qué otra cosa podemos hacer? Estúpido patán. Me dan ganas de arrancarme el pelo.

BIRNKIFLER: Ya sé lo que vamos a hacer...

NARRADOR: Mientras los compradores esperaban en la puerta, el granjero se tiró al suelo y susurró a su mujer:

BIRNKIFLER: Simplemente diles que he muerto. Me cubres con una sábana y te haces pasar por la afligida viuda.

NARRADOR: Amalia sabía que lo que su marido le proponía hacer era de locos pero hay veces que las ideas locas resultan ser las más inteligentes. Así, cuando los compradores, uno tras otro, fueron entrando por la puerta, escucharon el lamento de la mujer. Ella agitaba sus manos delante del cuerpo cubierto y exclamaba:

AMALIA: Hace una hora estaba vivo, moviendo su cuerpo, y ahora no es más que un cuerpo petrificado. ¡Oh Santos! ¡Ayudadnos!

NARRADOR: “Claro” dijo Kirchenwirtin “Johann ha estado enfermo del hígado durante mucho tiempo. Seguro que el hígado se ha hinchado y se le paró el corazón”.

AMALIA: Sí, sí, oh Dios, el pobre hombre ha tenido una piedra en el corazón durante mucho tiempo.

NARRADOR: La mujer del carnicero también dijo que habría sido el hígado. Y de esta forma se encontraban especulando sobre la causa de la repentina muerte de Johann Birnkifler cuando Rösselwirtin dijo:

RÖSSELWIRTIN: Viuda de Birnkifler , soy consciente de que ahora no es el mejor momento para hablar de negocios. Por supuesto, podría venir en otro momento pero recorro un largo camino hasta aquí y ahora tengo la carretilla conmigo. Ya sabes, estoy aquí para recoger el cerdo que te compré.

AMALIA: (*Agitando su mano*): Dios, claro, cógelo, cógelo. Está fuera, en el establo. Ahora, dejadme sola.

NARRADOR: Sin embargo, cuando los otros dijeron que querían recoger al cerdo que habían comprado y la mujer les enviaba a todos al establo, comenzaron a preguntarse cómo podía ser que Birnkifler tuviese cinco cerdos en su establo. Pronto se descubrió la verdad: en el establo se encontraba un único cerdo.

Los compradores se dieron cuenta de que habían sido timados. La mujer del carnicero quería protestar alto, pero la modesta mujer del vecino le recordó el respeto que requería un hombre muerto. Obviamente, el granjero ya había sido castigado y lo más inteligente sería cortar el cerdo en cinco trozos iguales así todos tendrían al menos una parte.

Todos estaban de acuerdo. Y cuando se fueron con su porción de cerdo, Johann Birnkifler resucitó de entre los muertos y sonrió. En sus bolsillos seguía todo el dinero que había sacado de las cinco ventas y, sin embargo, cada comprador tenía sólo una quinta parte del cerdo. “Sí, sí, sí, uno ha de ser listo”, dijo. Pero su mujer le advirtió:

AMALIA: Estás siendo malo. Ya verás cuando descubran que sigues vivo.

BIRNKIFLER: Déjame resolverlo a mí. Lidiaré con los cinco compradores. No querría que se celebrase un juicio, los abogados del tribunal son muy listos.

NARRADOR: Y sucedió que los cinco compradores hicieron justo lo que el vendedor temía. Cuando oyeron hablar sobre la resurrección de Johann Birnkifler denunciaron el caso a los tribunales. Amalia se enojó e imaginó a su marido condenado a la horca, pero el granjero le pidió calma y dijo: “Una resurrección no puede castigarse”. Pero él tenía un mal presentimiento y fue a ver al abogado defensor de la ciudad. El abogado defensor era un hombre con mucha experiencia, había conseguido resolver amigablemente muchas disputas entre vecinos pero este caso era algo dudoso para él. Después de un largo tiempo pensando sobre ello dijo:

ABOGADO DEFENSOR: Birnkifler, has vendido muchas veces a tu cerdo sabiendo lo que hacías, eso no dice mucho a tu favor.

BIRNKIFLER: ¿No puedes pensar en alguna estrategia?

ABOGADO DEFENSOR: Tengo una idea, intentémoslo, a lo mejor funciona. Pero tienes que ser listo, Birnkifler.

BIRNKIFLER: Eso no supondrá un problema, es fácil.

ABOGADO DEFENSOR: Birnkifler, durante el juicio te harán muchas preguntas. Cualquier respuesta que des no va a ayudarnos. Así que recuerda: ante cualquier pregunta sólo puedes responder: “Sople el silbato”. Durante todo el juicio no digas nada salvo eso.

BIRNKIFLER (*asintiendo con su cabeza y sonriendo*): Muchas gracias, señor, así lo haré.

NARRADOR: El abogado se fue y después le llamó para decirle:

ABOGADO DEFENSOR: Y si ganamos el juicio me pagarás treinta táleros.

NARRADOR: Al día siguiente, Birnkifler, fue a los tribunales los cuales estaban llenos de gente. Había cinco fiscales, dos jueces, dos secretarios y un alguacil. ¡Eran diez contra uno! El granjero se situó humildemente frente a la mesa del juez, arrugando el ala del sombrero.

JUEZ: Usted es el granjero Johann Birnkifler y usted vendió el cerdo. ¿Es así?

BIRNKIFLER: Sople el silbato.

JUEZ: ¿Qué quiere decir? Está acusado de haber vendido el mismo cerdo a varios compradores. ¿Qué tiene que decir a eso?

BIRNKIFLER: Sople el silbato.

JUEZ: ¿Está usted negando los hechos? Hay que hay cinco testigos, personas íntegras. ¿Qué tiene que decir a eso?.

BIRNKIFLER: Sople el silbato.

JUEZ: ¿Está usted loco? Usted sabe que podría reducir significativamente el castigo tan sólo haciendo una confesión y devolviendo el dinero.

BIRNKIFLER: Sople el silbato.

NARRADOR: El juez estaba desconcertado. Y al ver que el acusado sólo respondía “sople el silbato” a todas las preguntas se giró hacia los compradores y con reproche les dijo:

JUEZ: ¿Quién ha traído a este hombre aquí? Es un pobre hombre, un loco. Probablemente sea epiléptico y ustedes creyeron que estaba muerto. ¿Y ustedes hicieron negocios con este hombre? Espero que no quisiesen aprovecharse de su estado mental. En mi opinión, este hombre ha vendido el cerdo varias veces por olvido y no por falta de honradez. Le absuelvo, y deberían recordar que no se deben hacer negocios con un tonto. Puede irse a casa, Johann Birnkifler.

NARRADOR: De camino a casa Johann Birnkifler pasó por delante de la casa de su abogado defensor quien justo miró por la ventana y le vio. Le llamó desde la ventana.

ABOGADO DEFENSOR: Bien, veo que está libre y con cierta alegría, Birnkifler. ¡Así que todo ha ido bien!

NARRADOR: El granjero asintió feliz. El abogado continuó diciendo:

ABOGADO DEFENSOR: Me alegra que mi consejo haya funcionado. Ahora entre y déme mis treinta táleros.

BIRNKIFLER: Sople el silbato.

NARRADOR: ... dijo el granjero con calma y siguió su camino.

5.

ABELSBERG'İN DOMUZ SATICISI.

Peter Rosegger (Austria).

ANLATICI: Abelsberg kasabasında çiftçi olan Johan Birnkifler dışardan evdeki karısı Amalia 'ya seslendi.

BIRNKIFLER: Bugün bizim yaşlı dişi domuzumuz Nutsch'yi sattım.

ANLATICI: Karısı ellerini göğsüne koydu.

AMALIA: Bu duygu kalbime bıçak sapladı sanki.Sen güzel yaşlı Nutsch'yi sattın. Tanrım o bizim Nutsch'mızı bana sormadan sattı .Bu doğru olamaz.

ANLATICI: Amalia bir süre sonra sordu .

AMALIA: Onun için kaç para aldın.

BIRNKIFLER: (gülümsedi) Bir sürü para.

ANLATICI: Birnkifler yaramazsa gülümsedi. Amalia buna inanamadı.

AMALIA: Ama sen bunu nasıl yaparsın? Zaten bizim Nutsch oldukça yaşlı.

BIRNKIFLER: (Güldü) Bilirsin,bugün kiliseservisinden sonra Kirchenwiltlerle hana gittik. Ve oradan bira aldım.Oberndorf doktoru ciğer hastalığım için bana emir verdi. Abelsberg'in doktoru her gün bira iç dediği için ikinci birayı aldım. Sonra kendime her gün bir bira içmek için söz verdim. Ve hemen ikinci birayı aldım. Sonra ev sahibi Kirchenwirt geldi ve sordu. Benim de ahırmda domuzum olsa? Ben de bizim ahırda ağırlığı 200 pound dişi domuz var. Kadın bana 20 taler verdi, bende parayı aldım ve muhteşem bir alışveriş yaptım.

AMALIA: Sen çok aptalsın bizim şişman domuzu sadece 20 talere mi sattın?

ANLATICI: Amalia ağlamaya başladı.Birnkifler önemsemedi ve devam etti.

BIRNKIFLER: Köye doğru yürüken kasabın karısı bana geldi. Ahırdan şişman bir domuz istiyorum. Gelecek tatil için acil domuz etine ihtiyacım var dedi. Kadın bana 20 taler verdi ve ben parayı aldım.

ANLATICI: Amalia ağlamasını kesti ve bağırarak.

AMALIA: Oh, aptal domuzu zaten Kirchenwirtin'e satmıştın.

BIRNKIFLER: Eve dönmeden önce komşu köyden kasapla karşılaştım. O çevredeki yürüyüşten dolayı oldukça yorgundu ve sordu. Parçalayabileceğim bir domuz var mı? Ve bana iyi para ödedi. 30 taler verdiğinde ona sadece bildiğim bir domuz var dedim.

ANLATICI: Çiftçinin karısı onun elini sıkıca sıkı.

AMALIA: Johan sevgili Nutsch'yi üçüncü kez sattın kötü adam. Dolandırıcı.

ANLATICI: Aniden kapının zilini duydular. Ve komşunun hanımı girdi. Çiftçi oturmak için kadını içeri davet etti. Komşunun karısı daveti memnuniyetle kabul etti. Çünkü etrafta dolanmakatan yorulmuştu.

NACHBARIN: Hey! Komşu önümüzdeki hafta bizim kız için önemli bir gün ve bu şenlik için 80 kişi davet ettik. Şimdi büyük bir domuz eksik ve senin ahırda domuz olduğunu duyduk. Güzel fiyat vereceğim.

BIRNKIFLER: Sana bir iyilik yapabilirim hadi ahıra gidelim ve domuza bak.

ANLATICI: On beş dakika sonra domuz komşunun eşine 30 talere satıldı. Sonra Johan Birnkifler karısı ile yalnızken, bozuk paralarla dolu olan cüzdanını ağaçtan kasaya boşalttı ve ellerinde tam 100 taler vardı.

BIRNKIFLER: Şimdiye kadar hiç, bir domuzu bu kadar fazla paraya satmamıştım.

AMALIA: Bunun için tutuklanacaksın.

BIRNKIFLER: Niçin? Hiç kimse sormuyor domuz bana ait mi değil mi, herkes sadece ahırdaki domuzu alabilir miyim diye soruyor. Bu doğru hemen hepsi parayı verdi. O paraları almasaydım, gerçekten aptallık etmiş olurdum.

AMALIA: Fakan Johan sen kilisedeyken ben bu sabah domuzu sattım. Rösselwirtin buradaydı. Domuz için 25 taler verdi.

BIRNKIFLER: Güzel, domuzumuz için 100 talerden fazla para almış olduk.

ANLATICI: Birnkifler çok neşelendi. Amalia onun bu neşesini engellemeye çalıştı.

AMALIA: Rösselwirtin birkaç gün içerisinde domuzu götürecek o zaman ne yapacağız?

BIRNKIFLER: İlk gelen domuzu alır.

AMALIA: Diğer dört kişiye ne vereceğiz?

BIRNKIFLER: Amalia, bana saçma sorular sorma.

ANLATICI: Çiftçi sinirliydi ve ordan ayrılıp uyumaya gitti. Ertesi gün Birnkifler iyi dinlenmiş ve geçen günün iyi bir alışveriş yapmış olarak oldukça mutluydu. Aslında

durum çok karmaşık görünüyordu. Sonra pencereden dışarı baktığında Kirchenwirt'in çifliğine kadar girdiğini gördü. Diğer bir taraftan da kasabın eşini, eve doğru köpeğiyle yaklaşırken gördü. Aynı zamanda kasap onun evine doğru yola koyuldu. Komşunun karısı sebze bahçesinin içinden geiyordu. Ve yolda at arabasıyla Rösselwirt'i gördü. Şimdi durumun ne kadar zor olacağını biliyordu! Amalia ve Birnkifler aynı anda "hiçbir fikrim yok" diye mırıldandılar.

JOHAN VE AMALIA: Şimdi yandık!

ANLATICI: Fakat her zamanki gibi Birnkifler'in iyi bir fikri vardır ve bunu Amalia 'ya söyledi.

BIRNKIFLER: Yapılacak en akıllıca şey bizim Nutsch'yi hiç kimseye vermemektir. Bir domuzumuz olduğunu ve bunu kendimiz için keseceğimizi inkar edeceğiz.

AMALIA: Sen delisin; ben sadece bunu söyleyeceğim. Ben domuzu Rösselwirtin'e vereceğim ve diğerlerine seni tımarhaneyey koymalarını söyleyeceğim.

BIRNKIFLER: (kızarak) Çok teşekkür ederim. Sen ne güzel bir eşsin.

AMALIA: Seni adi pislik; başka ne yapacağız. Herşeyi yapar, sonrada bana saçımı başımı yoldurursun.

BIRNKIFLER: Ama şimdi ne yapacağımızı biliyorum.

ANLATICI: Çiftçi adamların zaten kapının önünde beklediğini fısıldadı. O hemen yere yattı ve Amalia'şunları fısıldadı:

BIRNKIFLER: Onlara basitçe benim öldüğümü söyle. Beni bir battaniye ile ört ve yas tutan dul kadın rolünü yap.

ANLATICI: Amalia kocasının yaptığının çılgınca olduğunu biliyordu ama bazen çılgınca şeyler akıllıca şeyler yapmak içindir diye düşündü. Sonra alıcılar ard arda kapıdan girdiler ve Birnkifler'in eşinin sesli ağıt yaktığını duydular. Amalia ellerini çaresizce ovarak, cesedin önüne durdu ve hıçkırarak ağladı.

AMALIA: Bir saat önce iyiydi ve hayat doluydu, ama şimdi o bir ölü. Aman Tanrım yardım et bize.

ANLATICI: "Oh evet" dedi Kirschenwirtir, "Johan uzun zamandır hasta. Elbette, bunun karaciğeri şişmiş ve kalbi sıkışmıştır."

AMALIA: Evet Tanrım, bu adamın uzun zamandır kalbinde taş vardı.

ANLATICI: Kasabın karısı şöyle söyledi. "O şarap taşı olmalı" ve bu yüzden onlar Birnkifler'in ani ölüm sebepleri hakkında konuşmakla meşguldüler. Rösselwirtin şöyle dedi:

ROSSEWIRTIN: Birnkifler'in dul karısı, iş konularında şimdi konuşmanın zamanı olmadığını farkındayım. Tabiki de, başka bir zamanda gelmeliydim fakat, bu yol uzun ve şimdi yanımda arbamda var biliyorsun. Sizden satın aldığım domuzu götürmek için geldim.

AMALIA: Tanrım evet. Al onu, o dışarıda duruyor. Şimdi beni yalnız bırak.

ANLATICI: Fakat sonra diğerleri de satın aldıkları domuzları götürmek istediklerini söylediler. Ve kadın daima ahır işaret etti, Birnkifler'in ahırında nasıl beş tane domuzun olduğunu merak ediyordu. Yakın zamanda yanlış ortaya çıktı. Orada sadece bir ahır vardı ve o ahırda sadece bir domuz vardı. Alıcılar dolandırıldıklarının farkına vardılar. Kasabın karısı sesli olarak durumu proresto etti fakat komşunun mütevazı karısı ölü bir adama her zaman saygı duyulması gerektiğini hatırlattı. Gerçekten çiftçi cezasını buldu bu durumda yapılacak en akılcı şey domuzu beş eşit parçaya ayırmak herkese eşit bir şekilde dağıtmak olacak. Herkes bu fikre katıldı ve onlar et parçalarını almaya gittiklerinde Johan Birnkifler hortladı ve güldü. Cebinde beş kez sattığı domuzun parası vardı, fakat her bir alıcı sadece beşte bir paya sahip olacaktı. Evet evet dedi, zekice bir iş yaptım. Fakat karısı onu uyardı.

AMALIA: Çok kötü bir iş yaptın, onlar senin hayatta olduğunu sonunda öğrenecekler.

BIRNKIFLER: O zaman şöyle yapalım! Şimdi beş alıcıyla başa çıkabildim. Mahkeme olayı gerçekten de çok kötü olacak. Diğer yandan, mahkemedeki avukatlar çok zekiler.

ANLATICI: Ve dolandırılan beş alıcı Birnkifler'in ölü olmadığını öğrendiklerinde, düşündüğü gibi Birnkifler'i mahkemeye verdiler. Amalia öfkeliydi kocası onu hiç dinlemiyordu. Fakat çiftçi sessizliğini sürdürdü ve dedi: Bir insan öldü sanılıp, ölmediği için cezalandırılmamalı ve bu duruma üzüldü. Sonra şehirdeki avukata gitti. Avukat gerçekten deneyimli bir adamdı. O komşuları arasındaki bir çok anlaşmazlığı dostane bir şekilde çözmüştü fakat bu durum biraz karışıktı. Biraz düşündükten sonra konuştu:

AVUKAT: Birnkifler bile bile domuzu birkaç kez sattınız. Bu gerçekten çok kötü sizin için.

BIRNKIFLER: Hiçbir çözüm bulunamaz mı?

AVUKAT: Bir fikrim var, deneyelim belki işe yarar. Fakat gerçekten dikkatli olmak zorundasın Birnkifler!

BIRNKIFLER: Problem yok, çok kolay olacak!

AVUKAT: Birnkifler, mahkemede size birçok soru sorulacak, hiçbir şekilde güzel bir cevap vermen iyi olmayacaktır. Ne sorulursa sorulsun, sen sadece devamlı "ıslık çal" bütün duruşma boyunca hiçbirşey söyleme sadece " ıslık çal"!

BIRNKIFLER: Çok teşekkür ederim bayım, yapacağım.

ANLATICI: Sonra o ayrıldı ve avukat onu aradı:

AVUKAT: Eğer mahkemeden ceza almadan çıkarsan ücretim olan 30 talerimi alırım.

ANLATICI: Sonraki gün Birnkifler mahkemeye gitti ve mahkemede çok sayıda insan vardı. Beş savcı, iki yargıç, iki katip ve bir icra memuru. Birnkifler oldukça alçakgönüllü bir şekilde hakimlerin karşısında ayağa dikildi. Şapkasını ağzında buruşturdu. Hakim ona sordu:

HAKİM: Sen çiftçi Johan Birnkifler. Sen domuzunu sattın. Öyle mi?

BIRNKIFLER: (Islık çalar!)

HAKİM: Bu ne demek? Sen bir domuzu birkaç alıcıya satmaktan sanıksın. Buna ne diyorsun?

BIRNKIFLER: (Islık çalar!)

HAKİM: Gerçekleri inkar mı ediyorsun? Burada beş tanık var. Saygıdeğer insanlara ne söyleyeceksin?

BIRNKIFLER: (Islık çalar!)

HAKİM: Delirdin mi? Önemli ölçüde alacağın cezayı azaltabilirsin. Sadece suçunu itiraf et ve tazminatı öde.

BIRNKIFLER: (Islık çalar!)

ANLATICI: Hakimin kafası karıştı, bütün soruları sorduğunda o sadece ıslık çalıyordu. Hakim beş sanığa dönerek sitem dolu bir konuşma yaptı.

HAKİM: Buraya kimi getirdiniz? Talihsiz adam çok kötü hasta ve muhtemelen sara ve herkes öleceğine inanıyor. Siz böyle biriyle iş mi yaptınız. Sizin neredeyse onun ruhsal durumundan yararlanmak gibi bir niyetiniz var. Bana göre düpedüz unutkanlık bunun dışında bu adam domuzu sahtekarlığı yüzünden birkaç kez satmış olamaz. O makul bir kişi aptalca bir iş yapmış olamaz. Bunu söyleyerek onu aklıyorum. Johan Birnkifler sen evine gidebilirsin.

ANLATICI: O sakince yavaş yavaş kapıya doğru yürüdü. Birnkifler evinin yolu üzerindeki avukatın evine geçti. Avukat pencereden dışarı baktığında Birnkifler'i gördü. Birnkifler pencereden avukatı aşağı çağırırdı.

AVUKAT: Seni iyi ve oldukça neşeli görmek güzel. Yani her şey oldukça iyi geçti.

ANLATICI: Çiftçi mutlulukla başını salladı ve avukatı tekrar aşağı çağırırdı.

AVUKAT: Benim fikrimin işe yaramış olmasından dolayı memnuniyet duydum. Ama şimdi bana 30 talerimi ver.

BIRNKIFLER: (Islık çalar!)

ANLATICI: Çiftçi ıslık çalarak, sakince yoluna devam eder...

6.

CARMINA, MY LOVE.

José Pidre Rosales (Spain).

NARRATOR: Sergio is a literature teacher in a high school of the capital. Some days ago the authorities handed over to him a “tablet” together with a digital pencil, explaining that during the school course which was about to start all the old blackboards hanging in the classrooms would be taken down and in their place digital screens would be installed and used by the professor to teach his students. The students, at the same time, would dispose of an individual “tablet” which would allow them access to the contents of each subject.

When Sergio opened the “tablet” some hours later, its small screen lit up, showing a series of applications which he started to press nervously.

CARMINA - Hello Mr. Sergio, I see that your finger tips are not accustomed to the touch of my skin. Relax. I would not want you to hurt me. Tell me: in what colour do you prefer I light up for you?

NARRATOR: Sergio, blushing slightly, immediately turned off the tablet and went to the Director of Modern Technologies, with the idea of returning the tablet. But, after a long conversation with his colleague, Sergio reconsidered the idea and decided to face the new situation as just another challenge in his already long career which, in the last years of vertiginous technological development, had suffered already various shock.

The following day he resignedly reopened the tablet and an agreeable female voice, which in his inner thoughts he called Carmina, said:

CARMINA – Good morning Mr. Sergio. You have gotten up very early. Your students will be in the classroom within two hours, and as you live only 20 minutes away from your work, I suggest you do a little gym and have your breakfast at ease.

I remind you that, according to my information, your heartbeat must not go over 120 pulses per minute. You must remember that “slight affliction” of last year. Ah, and those cereals are always necessary.

NARRATOR: After a long silence Sergio, quite frustrated, answered:

SERGIO: Would you mind eliminating from your memory all reference to my “slight affliction”, as you have no idea whatsoever of what happened. And as to my breakfast, I will eat what I feel like eating. Ah, and if you are really so clever, tell my 12:00 students that the subject of the day will be “The great writers of the Generation of 27! Go ahead, tell them!

CARMINA – Of course, Mr. Sergio. And if you will allow me, I will also tell them that today you have NOT gotten up in a good mood. It's not my fault, is it ?

SERGIO: It disturbs me having to hear such a small machine, which has just recently been given to me, talk about my personal matters, and I don't know whether I am prepared to listen to you .

CARMINA: Don't worry. The information I have on you is only that essentially needed to help me in my functions. Neither do I gossip. You will only find in me the support you need to develop your work. Let me explain: your students will never again buy any text books. In their place other tablets, similar to me, will store the contents of all their subjects and you, the professors, will work with the students through us.

SERGIO: Does that also include the gym teacher ?

CARMINA: Of course. We will monitor the exercises that the students should do and will then grade them according to how they have performed.

SERGIO: Now I understand why I fell so many times when I tried to jump the horse in my gym classes! Of course, I did not have anyone like you to mo-ni-tor my movements!

CARMINA: I can feel you are slightly satirical and incredulous, Mr. Sergio. But I am sure that throughout your life you have had to face challenges much more difficult than this one.

NARRATOR: Sergio prepared himself for class and when we got into his car Carmina projected on the screen the route that he should take to get to the high-school. Sergio once again got mad because the route indicated would make the trip shorter than the time he usually took. This time he said nothing. He had turned off the annoying tablet during the whole lecture time, and as there were no more blackboards, neither transparency projectors, neither the old computer which he used for this presentations of Power Point, he talked and talked, and also bored and bored his audience. When he arrived home

SERGIO. I really am curious to know what information you have about my past. Do you know, for example, how I passed my first years of school?

CARMINA – I can calculate that by your age you must be talking about the 50's. I'm sorry Mr. Sergio. I know a lot about literature, both classical as well as contemporary. You can ask me anything, but what I know about you is limited. Why don't you tell me about your past. I will open a special section dedicated to you and you can tell me whatever you want. I would very much like to know about your past.

SERGIO. I'm sorry, but to talk about my life to a little machine, even though you seem to be nice, is not my style. I neither know what you could do with the informat

CARMINA – Maybe you would prefer to write. You are used to that: I know you have published various articles. I can offer you two ways of doing so: I could show you my virtual keyboard, but that would require a direct touch of my body, for which I ´m not sure you are prepared ; so maybe it would be best we call “optical” and you would handle it through my screen. He is less intelligent than I and will do exactly what you instruct him. I would then, if you agree, memorize your story and when you have finished, I would show it to you. Do you agree?

NARRATOR: When Sergio took the “optical” in his fingers he saw that it winked at him, which by this time Sergio even thought funny. So he started to write...

SERGIO - We were more than 30 students in the same school, of all ages, of all levels and only one professor –Mr.Antonio.

The school-house was quite shabby, and although the climate was mild due to its closeness to the sea, in the winter time the wind entered from all over. We had a stove which we warmed up with wood that we picked up from the surrounding land, and there was a pipe for the smoke that went through a hole, and not a very round one, by the way, that we had made in one of the glass windows.

At mid morning we would go for water at the fountain, we would open the large tin can containing the powdered milk which, they told us, was sent over by the Americans, and with that we prepared our school breakfast. What with the milk being cold and that we never learned to calculate correctly the proportions, the American present ended up almost always thrown out of the window when Mr. Antonio wasn´t looking.

Our teacher only saw his family on weekends. He returned on Monday on a motorbike, but as the road ended in the next town, we students would go to meet him and carry back his provisions for the whole week. We loved Mr. Antonio.

We had a notebook to practice our writing, one encyclopedia containing all the contents of our studies at the time, one pencil, one eraser and a quill pen. Yes, yes, a quill pen to use with ink that we ourselves prepared, diluting in water some small bars of indigo/dye and with which we filled our ink pots placed in a hole in our school desk . Our hands as well as our clothes were stained each day.

On the table of Mr.Antonio you would find a dictionary and a ruler with which he, every now and then, would strike our hands when we made some spelling mistake. We never hated him for this, and it was best not to talk about it at home when it happened, as the answer was always the same: “you must have done something wrong”.

The ruler also had other very important uses in our school universe: twice a week Mr. Antonio directed the singing of the multiplication table which we students recited with great babbling and excitement and which we never again forgot; on Fridays the whole class turned into a choir to sing enthusiastically the hymn called “Cara al Sol “under the ruler-baton of Mr. Antonio. Hymns of victory and death – by the way, much loved by the fascist regime of the time. ion I would tell you.

NARRATOR: “Optical” got excited in the fingers of Sergio, who dropped it suddenly and stood there looking at it: of course, he also could use “optical” as a baton.

It would be wonderful if he could conduct his students in class, converted into a choir, singing the verses of Antonio Machado accompanied by Joan Manuel Serrat or

Miguel Rios, or reciting the “Romance del Prisionero” (Ballade of the Prisoner) with Amancio Prada. “Optical” had given him an idea.

Various days later Sergio would have to explain to his students the life and work of the writer Rafael Alberti, and asked Carmina to help him with her knowledge on the subject.

Carmina then became the leader of her colleagues being used by the students and exposed on all their screens the name of Rafael Alberti, demanding maximum attention.

On Sergio’s screen she wrote the following message:

CARMINA – Mr. Sergio- if you are still afraid to touch me or speak to me in public, start up “optical” and indicate how you wish to focus your class.

NARRATOR: Sergio, through “optical” asked Carmina to show the biography of Alberti on all the screens.

Sergio explained to his students the story of the long life of the writer, and each time he mentioned a place, its geographical location appeared on the screen. When he started to analyse the work of the artist and was commenting on his poetry “balada para los poetas andaluces “ (a balade for the Andalusian poets) the artist’s own voice could be heard on all the loud-speakers of the class, whilst a deep silence surrounded all those present.

Carmina suddenly started to blink furiously and on her screen the message “loss of connection “ “ loss of connection “ repeatedly appeared. A failure in the data transmission centre caused the class to come to a stand-still. Carmina then suggested:

CARMINA – Propose to the students that each one write a summary of no more than 10 lines on the contents of the class and to send it to you. I will inform you the moment the data transmission centre has repaired the problem.

NARRATOR: Sergio finished his class very satisfied and at the same time surprised at the almost exhibitionist behaviour of Carmina. After dinner he received a message:

CARMINA - Mr. Sergio, you can now read the summaries your students prepared, and also the corresponding corrections.

NARRATOR: Sergio’s eyesight started to blur. He opened the microphone and shouted:

SERGIO – Carmina, how dare you correct the exercises of my students! With what criterion and authority have you done this ?

Your technology will never enable you to supplant me neither professionally nor with my personality. You are a mere object in my hands, useless without my intervention or my intelligence. Never, never again should you take any initiative without having asked for my consent.

NARRATOR: Carmina trembled and after a brief silence two beautiful eyes blinked on the screen and a soft voice of a woman spoke:

CARMINA - I can't believe what I'm hearing. You just called me. Since when have you kept this secret from me?

When were you going to tell me? Oh, I'm sorry, can I call you just Sergio? I'm thrilled.

SERGIO – I think you didn't understand me. I don't want you to place your criteria before mine, and don't you ever try to take any initiatives in connection with my classes. I'm using you because I have no other alternative, but from now on you will only be active during class hours. Ah, and please eliminate everything you have written concerning my past. I don't trust you and I'm sure you will tell anyone who touches you better than I. I don't believe you are a prodigy of discretion.

NARRATOR: Two big tears appeared in Carmina's eyes and smeared the screen. A far away touching sob helped tense even more the situation. So much so that Sergio's wife, hearing her husband talk to a so-called Carmina, approached, intrigued to know what was happening. And what she heard was:

CARMINA – I never thought a human being would treat me in such a way. I only wanted to help you.

NARRATOR: Sergio needed quite a few minutes to explain the situation to his wife, who could not hold back an outburst of laughter. Sergio was a little puzzled and said to himself:

"Definitely women are impossible to understand" and went off to bed. That night he dreamt about cables, circuits, far away voices that tried to tell him something, a group of tablets that laughed loudly when he wanted to step up to the platform... and the blinking of two nice woman's eyes. He woke up startled. Beside him he could feel Carmina's soft palpitations.

The following day:

SERGIO – You must understand, Carmina, that when I was a little boy I dreamt of being able to reach what I imagined was the world of knowledge, even to be able to speak foreign languages; but to think of studying past the primary school, what with my family and social situation, was a fantasy. When I was 11 years old, too young to work, I had two options: to continue in the same school with the same education from that basic encyclopedia, or to try to continue my studies elsewhere.

Mr. Antonio understood this and proposed to my parents to contemplate the possibility of sending me to study at the high-school. It frightened my mother, my father said "he would like that" but the closest high-school was over 20 Kms away and one would have to walk 3 Kms. to then catch 2 buses.

Furthermore one had to think about the cost that this would mean for the family's poor economy. No one in the whole area had ever tried it.

Not having received a definite "no" from my father, Mr. Antonio continued insisting: first he visited the parish priest, then a parochial association that administered the assets of the church and also an association of neighbours that took care of the funds from the selling of wood coming from the communal mountains. Both Mr. Antonio and the parish priest were very convincing, and I finally was able to finish my high-school studies with no problem.

CARMINA - Wait Sergio, it seems you are excited and are speaking so fast that I'm making various mistakes in my transcription. Please, relax and write on my virtual keyboard or call "optical"; I will feel more relieved and will be able to work better for you.

NARRATOR: Sergio, in effect, opened the virtual keyboard and continued.

SERGIO – But now I had to face another problem. I wanted to continue my studies and receive a master's degree in a higher career. For that I would have to go to live on the university campus, more than 100 Kms from my family's home. It looked as if it would be impossible. My mother cried every day thinking of the possibility of me leaving for a place she considered so very remote. My father had contradictory feelings: on one side he was happy that his son could take a path different to his own, which had resulted so complicated after the damn war; on the other there were the financial difficulties: my departure would not only mean a delay in my incorporation to the labouring world, meaning my contribution to the family economy, but would even jeopardize its economy.

That is when the State offered a "salary" scholarship on the basis of which I could continue with my studies and my parents would receive the economic contribution covering the hypothetic impairment my departure had on the family economy.

NARRATOR: Carmina withdrew the virtual keyboard, and her face little by little was covered by an increasingly blue-emerald colour that slowly started to tremble until it turned into delicate waves that advanced towards the beach, whilst an orchestra played "La Mer" of Claude Debussy.

CARMINA – I see that you finally decided to study literature. And you did it all by yourself, but with someone like me it would have been much easier for you. By the way, I love the touch of your fingers on my skin.

And as the weekend is starting I suggest you relax a little and go to see a movie. I see that the closest cinema to your house is showing a movie that the critics consider excellent

NARRATOR: And whilst Carmina continued talking, Sergio slowly fell asleep in the arms of Morpheus, leaving the cinema perhaps for another day.

The following morning Carmina would wake Sergio up with the song of Ray Charles singing "I can't stop loving you ", would open the shutters, would regulate the water temperature for the shower and would start up the coffee machine. During the breakfast she would comment on the meteorological information and would offer a summary of the front pages of the main newspapers. Then ... Sergio would put her into the left pocket of his jacket, there very close to his heart

7.

CARMINA, MON AMOUR.

José Pidre Rosales (Spain).

NARRATOR: Sergio es profesor de literatura en un instituto de la capital. Hace unos días la autoridad competente le entregó una tableta y un lápiz digital y le explicó que en este curso escolar que ahora comienza se suprimirán las viejas pizarras de las aulas y su lugar lo ocuparán pantallas digitales a través de las cuales el profesor guiará el aprendizaje. Los alumnos, a su vez, contarán con una tableta individual que les permitirá el acceso a los contenidos de todas las asignaturas. Con el lápiz óptico, le explicaron, podrá escribir sobre la pantalla de la tableta de la misma forma que lo haría sobre una hoja de papel.

Cuando horas más tarde Sergio encendió la tableta, su pequeña pantalla se iluminó con una serie de aplicaciones que comenzó a pulsar nerviosamente.

CARMINA - Hola, D. Sergio, veo que las yemas de sus dedos no están acostumbradas al tacto de mi piel. Relájese. No me gustaría que me hiciese daño. Dígame: ¿con qué color quiere que me ilumine para usted?

NARRATOR: Sergio ligeramente ruborizado apagó inmediatamente la tableta y acudió al director de nuevas tecnologías con la intención de devolverla. Pero, tras una larga charla con su compañero, Sergio recapacitó y decidió afrontar la nueva situación como un reto más en su ya larga carrera que, en los últimos años de vertiginoso desarrollo tecnológico, había sufrido unos cuantos sobresaltos.

Al día siguiente, con resignación volvió a abrir la tableta, y una agradable voz femenina que en su interior llamó Carmina le dijo:

CARMINA – Buenos días D. Sergio. Se ha levantado muy temprano. Sus alumnos estarán en clase dentro de dos horas y como usted vive a tan sólo 20 minutos de su centro de trabajo, le sugiero que haga un poco de gimnasia y desayune con calma. Le recuerdo que, según mi información, su ritmo cardíaco no debería sobrepasar las 120 pulsaciones por minuto. Ya sabe, aquel "achuchoncito" del año pasado. ¡Ah, y los cereales son siempre necesarios!

NARRATOR: Tras un largo silencio, Sergio bastante enfadado contestó:

SERGIO: Haga el favor de borrar de su memoria lo de mi "achuchoncito", pues no tiene ni idea de lo que me pasó. Y de desayuno tomaré lo que me dé la gana. ¡Ah! y si es usted tan lista comunique a mis alumnos de las 12 que el tema de hoy trata de "Los grandes escritores de la generación del 27" ¡Ande, dígaselo!

CARMINA – Por supuesto D. Sergio. Y si me lo permite, también les diré que hoy no se ha levantado usted con muy buen pie. ¿No tendré yo la culpa, verdad ?

SERGIO: Me inquieta oír a una maquinita como usted y, además, recién estrenada, hablar de mis temas personales y no sé si estoy dispuesto a escucharla.

CARMINA: No se preocupe. Mi información sobre usted es sólo la imprescindible para el desarrollo de mis funciones. Y además, no soy una cotilla. En mí sólo encontrará un apoyo para el desarrollo de su trabajo. Verá: sus alumnos ya nunca más comprarán libros de texto. En su lugar otras tabletas como yo almacenarán los contenidos de todas las asignaturas y ustedes los profesores interactuarán con los alumnos a través de nosotras.

SERGIO: ¿El profe de gimnasia también?

CARMINA: Sin duda. Nosotras monitorizaremos los ejercicios que los alumnos harán e iremos valorando el grado de realización de los mismos.

SERGIO: ¡Ahora veo por qué me pegaba tantos porrazos cuando saltaba el potro en mi clase de gimnasia! Claro, no tenía a alguien cómo usted que me mo ni to ri za se.

CARMINA: Le veo cínico e incrédulo, D. Sergio. Pero seguro que usted en su vida ha tenido retos más difíciles que éste.

NARRATOR: Sergio se preparó para ir a clase y cuando subió al coche, Carmina proyectó en su pantalla la ruta que debería seguir para llegar al instituto. Sergio se enfadó de nuevo porque la ruta que le mostraba acortaba el tiempo sobre su ruta habitual. Esta vez no dijo nada.

Durante todo el horario lectivo tuvo apagada la dichosa tableta y como ya no había pizarras, ni proyector de transparencias, ni siquiera el viejo ordenador que utilizaba para sus presentaciones de Power Point, habló y habló y también aburrió y aburrió a su audiencia. Al llegar a casa....

SERGIO. La verdad es que tengo curiosidad por saber qué más cosas conoce de mi pasado. ¿Sabe usted, por ejemplo, cómo fueron mis primeros años de escolarización?

CARMINA – Calculo que por su edad me estará usted hablando de los años 50. Lo siento D. Sergio. Sé mucho de literatura tanto de la clásica como de la contemporánea. Ahí me puede preguntar lo que quiera, pero respecto a usted mi información es escasa. ¿Por qué no se anima a contármela? Abriré una sección especial para ello y usted podrá narrar lo que quiera. Me gustaría mucho conocer su pasado.

SERGIO. Discúlpeme pero contarle mi vida a una maquinita, aunque aparente ser simpática, no es mi estilo. Y tampoco sé qué haría usted con lo que yo le contase.

CARMINA – Tal vez preferiría escribir. Usted está acostumbrado a ello: yo sé que ha publicado varios artículos. Le ofrezco dos formas de hacerlo: le mostraré mi teclado virtual, pero ello exigiría un tacto directo con mi cuerpo, para lo que no sé si está preparado; así que mejor llamamos a “óptico” y será usted quien lo maneje sobre mi pantalla. Él es menos inteligente que yo y hará exactamente lo que usted le mande. Yo, si

no le importa, iré memorizando su relato y cuando haya finalizado se lo mostraré. ¿Qué le parece?

NARRATOR: Cuando Sergio cogió a “óptico” entre sus dedos, vio como le hacía un “clic d’oeil” que a estas alturas Sergio hasta encontró divertido. Y comenzó a escribir.

SERGIO - Nosotros éramos más de 30 alumnos en la misma escuela, de todas las edades, de todos los niveles y un solo profesor: D. Antonio.

La casa - escuela estaba bastante destartada y aunque el clima era benigno por la proximidad del mar, en invierno el viento entraba por todas partes. Teníamos una estufa que calentábamos con leña que recogíamos por los alrededores, cuyo tubo de humos atravesaba el cristal de una ventana a la que habíamos hecho un agujero (no muy redondo por cierto).

A media mañana íbamos a por agua a una fuente cercana, abríamos el bidón de la leche en polvo que, según decían, nos enviaban los americanos y con ella preparábamos nuestro desayuno escolar. Entre que la leche estaba fría y que nunca supimos calcular bien las proporciones, el regalo americano salía casi siempre disparado por la ventana, al menor descuido de D. Antonio.

El maestro sólo veía a su familia los fines de semana. Regresaba los lunes en una moto, pero como la carretera se acababa en el pueblo de al lado, los alumnos acudíamos a su encuentro para cargar con sus provisiones para toda la semana. Nosotros adorábamos a D. Antonio.

Teníamos un cuaderno para practicar la caligrafía, una enciclopedia con todos los contenidos de la enseñanza de entonces, un lápiz, una goma de borrar y una pluma. Sí sí, una pluma para escribir con tinta que nosotros mismos preparábamos diluyendo en agua unas barritas de añil y con la que llenábamos nuestros tinteros, colocados en un agujero del pupitre. Las manos y la ropa, todos los días recibían su impronta.

En la mesa de D. Antonio había un diccionario y una regla con la que de vez en cuando golpeaba nuestras manos cuando cometíamos algún error ortográfico. Nunca le odiábamos por eso y mejor no contarle en casa porque cuando ello sucedía la respuesta era siempre la misma: “algo habrás hecho mal”.

La regla también tenía otros usos muy importantes en nuestro universo escolar: dos veces por semana, D. Antonio dirigía el cántico de la tabla de multiplicar que los alumnos recitábamos con gran algarabía y excitación y que nunca más olvidamos; los viernes toda la clase se convertía en un coro para cantar entusiasmado el himno titulado “Cara al Sol” bajo la regla- batuta de D. Antonio. Himno de victoria y muerte, por cierto muy querido por el régimen fascista de entonces.

NARRATOR: “Óptico” se excitó entre los dedos de Sergio, quien lo soltó de golpe y se quedó contemplándolo: efectivamente él también podría utilizar a “óptico” como batuta.

Sería estupendo dirigir a los alumnos de su clase convertidos en coro cantando los versos de Antonio Machado de la mano de Joan Manuel Serrat o de Miguel Ríos, o recitando el “Romance del Prisionero” de la mano de Amancio Prada. “Óptico” sí que le había dado una idea.

Días después Sergio debía explicar a sus alumnos la vida y obra del escritor Rafael Alberti y pidió a Carmina que le ayudase con sus conocimientos. Carmina entonces se convirtió en la líder de sus colegas que manejaban los alumnos e hizo parpadear

en sus pantallas el nombre de Rafael Alberti, exigiéndoles la máxima atención. Y en la pantalla de Sergio dejó el siguiente mensaje:

CARMINA – D. Sergio, si todavía tiene miedo a tocarme o a hablarme en público, active a “óptico” y váyame indicando cómo quiere enfocar la clase.

NARRATOR: Sergio a través de “óptico” pidió a Carmina que mostrase en las pantallas la biografía de Alberti.

Sergio explicó a los alumnos la historia de la larga vida del escritor y cada vez que mencionaba un lugar, en las pantallas aparecía su localización geográfica. Cuando empezó a analizar la obra del artista y estaba comentando su poema, “balada para los poetas andaluces”, la propia voz del poeta comenzó a sonar en todos los altavoces de la clase mientras un silencio elocuente envolvía a todos los presentes. Carmina de repente comenzó a parpadear furiosamente. Y en su pantalla se repetía un mensaje: “Pérdida de conexión”, “Pérdida de conexión”. Un fallo en el centro de transmisión de datos hizo interrumpir la clase. Carmina entonces sugirió:

CARMINA – Proponga a los alumnos que escriban un resumen de no más de 10 líneas sobre el contenido de la clase y que se lo envíen. Yo le avisaré en el momento en que el centro de transmisión de datos haya reparado la avería.

NARRATOR: Sergio terminó la clase satisfecho y a la vez sorprendido por el comportamiento casi exhibicionista de Carmina. Después de cenar vio un mensaje:

CARMINA - D. Sergio, ya puede leer los resúmenes que sus alumnos han hecho así como sus correcciones.

NARRATOR: A Sergio se le empezó a nublar la vista. Abrió el micrófono y a voz en grito añadió.

SERGIO – Carmina, ¿cómo te atreves a corregir los ejercicios de mis alumnos? ¿Con qué criterio y autoridad lo haces? Tu tecnología jamás podrá suplantar ni mi profesionalidad ni mi personalidad. Tú eres un mero objeto en mis manos, inútil sin mi intervención y mi inteligencia. Nunca pero nunca más tomes iniciativa alguna sin mi consentimiento.

NARRATOR: Carmina tembló y tras un breve silencio unos lindos ojos parpadearon en la pantalla y una suave voz de mujer habló.

CARMINA - No puedo creer lo que oigo. Me has llamado Carmina. ¿Desde cuándo tenías guardado ese secreto para mí? ¿Cuándo pensabas contármelo ? Ah, perdón, ¿me permite tutearle D. Sergio? Estoy emocionada.

SERGIO – Me parece que no me has entendido. No quiero que antepongas tu criterio al mío y no se te ocurra tener iniciativas durante mis clases. Te uso porque no tengo más remedio pero de ahora en adelante sólo estarás activa durante las horas de clase. Ah y borra todo eso que he escrito sobre mi pasado. No me fío de ti y estoy seguro de que se lo vas a contar a cualquiera que sepa tocarte mejor que yo. No me creo que seas un prodigio de discreción.

NARRATOR: Dos lágrimas grandes salieron de los ojos de Carmina e inundaron la pantalla. Un lejano y conmovedor sollozo ayudó a tensar la situación. Tanto, que la mujer de Sergio, al oír hablar a su marido con una tal Carmina, acudió intrigada para enterarse. Y lo que escuchó fue:

CARMINA – Nunca pensé que un humano me tratase de esta manera. Yo sólo he querido ayudarte.

NARRATOR: Sergio necesitó bastantes minutos para explicar la situación a su mujer, quien no pudo contener una tremenda carcajada. Sergio quedó desconcertado y dijo para sus adentros: "Definitivamente a las mujeres no hay quien las entienda" Y se fue a dormir...

Esa noche soñó con cables, conexiones, voces lejanas que intentaban decirle algo, un grupo de tabletas que soltaban una sonora carcajada cuando él se subía al estrado....y el parpadeo de unos lindos ojos de mujer. Se despertó sobresaltado. A su lado Carmina latía suavemente.

Al día siguiente:

SERGIO – Verás Carmina, yo de niño soñaba con poder acceder a lo que vislumbraba que debía ser el mundo del conocimiento, incluso poder hablar lenguas extranjeras; pero desde mi entorno familiar y social sólo pensar en estudiar más allá de la escuela primaria parecía una quimera. A los 11 años, demasiado joven para trabajar, tenía dos opciones: o bien continuar en la misma escuela con las mismas enseñanzas de la enciclopedia básica o intentar continuar mis estudios en otra parte. D. Antonio se percató de ello y propuso a mis padres que contemplasen la posibilidad de enviarme a estudiar a un instituto. Mi madre se asustó mucho, mi padre dijo que "ya le gustaría"

pero que el instituto más próximo estaba a más de 20Kms y había que caminar 3 Km para luego tomar 2 autobuses. Además, había que pensar el coste que esto supondría para la maltrecha economía familiar. Nadie lo había intentado nunca en toda la comarca.

Sin el no rotundo de mi padre, D. Antonio siguió actuando: en primer lugar acudió al párroco, luego a una asociación parroquial que administraba los bienes de la iglesia y también a la asociación de vecinos que manejaba fondos de la venta de madera procedente de los montes comunales. Tanto D. Antonio como el párroco fueron convincentes y finalmente pude estudiar mi bachillerato sin problema.

CARMINA - Espera Sergio, parece que te has emocionado y hablas tan deprisa que estoy cometiendo varios errores en mi transcripción de datos. Por favor, relájate y escribe en mi teclado virtual o llama a "óptico"; me sentiré más aliviada y haré un buen trabajo para ti.

NARRATOR: Sergio, finalmente, abrió el teclado virtual y continuó.

SERGIO – Ahora se presentaba un nuevo problema. Yo quería continuar mis estudios y licenciarme en una carrera superior. Para ello tendría que ir a vivir a la sede de la Universidad, a más de 100Km de la casa familiar. Parecía una tarea imposible. Mi madre lloraba todos los días ante la posibilidad de mi marcha a un lugar que ella consideraba muy remoto. En mi padre convivían sentimientos contradictorios. Por una parte le ilusionaba que su hijo pudiese iniciar un camino

distinto del suyo que había resultado tan complicado tras la maldita guerra; por otro, estaban las dificultades materiales: mi marcha no sólo suponía mi retraso en la incorporación al mundo laboral y por tanto en mi aportación a la economía familiar, sino que incluso retraería recursos de la misma.

Y fue cuando apareció el estado con una beca “salario” en base a la cual yo podría seguir mis estudios superiores y mis padres recibirían una aportación económica por el hipotético deterioro que mi marcha producía a la economía familiar.

NARRATOR: Carmina retiró el teclado virtual, su rostro se cubrió de un creciente color azul esmeralda, que lentamente comenzó a estremecerse hasta que convertirse en un suave oleaje que avanzaba hacia una playa, mientras una orquesta interpretaba “la mer” de Claude Debussy.

CARMINA – Veo que al final te decidiste por la literatura. Y lo has conseguido tú solito, pero con alguien como yo te hubiese sido más fácil. Por cierto, me ha encantado el roce de tus dedos en mi piel.

Y como ya comenzamos el fin de semana te propongo que te relajes un poco y vayas al cine. Veo que en la sala más próxima a tu casa hay una película que la crítica juzga excelente...

NARRATOR: Y mientras Carmina seguía hablando, Sergio fue cayendo lentamente en los brazos de Morfeo, dejando quizás el cine para otro día.

A la mañana siguiente Carmina despertaría a Sergio con la voz de Ray Charles interpretando “I can’t stop loving you”, abriría la persiana, regularía la temperatura de la ducha y pondría en marcha la máquina de café. Durante el desayuno comentaría la información meteorológica y ofrecería un resumen de las portadas de los principales periódicos. Luego... Sergio la metería en el bolsillo izquierdo de su chaqueta, allí muy cerquita de su corazón...

8.

CARMINA, MEINE LIEBE.

Von José Pídre Rosales (Spain).

Erzähler: Sergio ist Literaturprofessor an der Oberschule in der Hauptstadt. Vor einigen Tagen bekam er von seinen Vorgesetzten ein Tablet mit einem digitalen Schreibgerät mit dem Hinweis darauf, dass im laufenden Semester alle Schultafeln entfernt würden und an deren Stelle digitale Bildschirme kämen, die dann in den Schulstunden zum Unterrichten verwendet würden. Auch die Schüler würden so ein Tablet bekommen, mit dem sie arbeiten könnten.

Als Sergio einige Stunden später das Tablet einschaltete leuchtete ein kleiner Bildschirm mit vielen verschiedenen Anwendungen auf, auf die er sofort nervös klickte.

Carmina: Hallo, Herr Sergio, ich merke, dass Ihre Fingerspitzen nicht an meine Haut gewöhnt sind. Aber entspannen Sie sich, ich möchte nicht, dass Sie mich verletzen. Sagen Sie mir, in welcher Farbe sollte ich für Sie aufleuchten?

Erzähler: Sergio errötete leicht, schaltete sofort das Tablet aus und ging zum Direktor für moderne Technologien, um das Tablet zurückzugeben. Nach einer längeren Diskussion mit seinem Kollegen, verwarf Sergio diese Idee jedoch und entschied diese neue Situation als neue Herausforderung in seiner doch schon langen Karriere zu sehen, die schon in den letzten Jahren durch die schnelle technologische Entwicklung einige diesbezügliche Schocks erlitten hatte.

Am nächsten Tag startete er schicksalsergeben das Tablet und eine angenehme weibliche Stimme, die er in seinen Gedanken Carmina nannte, sagte:

Carmina: Guten Morgen Herr Sergio. Sie sind heute früh aufgestanden. Ihre Schüler werden erst in zwei Stunden im Klassenzimmer sein und, da Sie nur zwanzig Minuten von der Schule entfernt wohnen, schlage ich etwas Gymnastik vor und dann noch ein entspanntes Frühstück. Ich erinnere Sie daran, dass meinen Informationen zufolge Ihr Puls mindestens 120 Schläge die Minute erreichen muss. Denken Sie an Ihre Beschwerden im letzten Jahr. Aja, und diese Getreideflocken sind immer notwendig.

Erzähler: Nach einer ganzen Weile antwortete Sergio frustriert:

Sergio: Könntest du bitte alle Hinweise auf meine "Beschwerden" aus deinem Gedächtnis streichen, weil du nicht die geringste Ahnung davon hast, was passiert ist. Und zu meinem Frühstück, ich werde das essen, was ich will. Ah, und wenn du wirklich so intelligent bist, sag doch bitte meinen 12:00 Uhr SchülerInnen, dass das

Thema heute ist: „Die großen Schriftsteller der Generation 27“. Geh schon, sag ihnen das.

Carmina: Natürlich, Herr Sergio. Und, wenn Sie erlauben, ich werde ihnen auch sagen, dass Sie heute schlechte Laune haben. Das ist aber nicht meine Schuld, oder?

Sergio: Es beunruhigt mich, so einer kleinen Maschine, die ich erst gerade bekommen habe, zuhören zu müssen, wie sie über meine persönlichen Angelegenheiten spricht. Und ich weiß nicht, ob ich darauf vorbereitet bin.

Carmina: Machen Sie sich keine Sorgen. Ich verfüge nur über jene Informationen, die notwendig sind, damit ich funktioniere. Und ich bin auch kein Klatschmaul. Alles was ich mache ist, Ihnen bei Ihrer Arbeit zu helfen. Lassen Sie mich erklären: Ihre Schüler werden nie mehr ein Textbuch kaufen. Dafür haben sie jetzt Tablets, so wie mich. Auf diesem Tablet werden Sie auch alle Inhalte und Aufgaben speichern und die Professoren werden über dieses Tablet mit den Schülern arbeiten.

Sergio: Betrifft das auch den Sportunterricht?

Carmina: Ja, natürlich. Wir werden die Übungen der Schüler überwachen und sie dann, je nach dem wie es gelaufen ist, bewerten.

Sergio: Jetzt verstehe ich, warum ich im Turnunterricht so oft vom Turnbock gefallen bin, weil da niemand war, wie du, der meine Bewegungen überwacht hat!

Carmina: Ich sehe Sie sind etwas spöttisch und skeptisch, Herr Sergio. Aber ich bin sicher, dass Sie während Ihres bisherigen Lebens größere Herausforderungen zu bewältigen hatten, als diese hier.

Erzähler: Sergio bereitete sich auf den Unterricht vor und als er in sein Auto einstieg, zeigte ihm Carmina die Fahrroute zur Schule auf dem Bildschirm. Sergio ärgerte das sehr, vor allem weil die Route, die ihm Carmina zeigte, kürzer war, als die Strecke, die er normalerweise fuhr. Aber er sagte nichts.

Während der Unterrichtsstunde hatte er das leidige Tablett ausgeschaltet. Und da es ja weder die Schultafeln, noch die Projektoren, noch die alten Computer, die er sonst für Powerpoint Präsentationen benutzte, noch gab, so redete er, und redete, und redete und langweilte seine Schüler unendlich.

Als er wieder nach Hause kam ...

Sergio: Ich bin wirklich neugierig, was du über meine Vergangenheit weißt. Weißt du zum Beispiel, wie ich meine ersten Schuljahre verbracht habe?

Carmina: Von Ihrem Alter schließe ich, dass Sie in etwa die 50er Jahre meinen. Es tut mir leid, Herr Sergio. Ich weiß viel über Literatur, klassische und zeitgenössische. Darüber können Sie mich alles fragen, aber über Sie weiß ich nur sehr wenig. Warum erzählen Sie mir nicht etwas über Ihre Vergangenheit. Ich werde einen eigenen Ordner dafür öffnen und Sie können mir alles erzählen, was Sie wollen. Ich würde sehr gerne etwas über Ihre Vergangenheit erfahren.

Sergio: Es tut mir wirklich leid, aber es ist nicht mein Stil, mit einer kleinen Maschine über mein Leben zu sprechen, auch wenn du nett zu sein scheinst. Ich weiß auch nicht, was du mit den ganzen Informationen anfangen könntest.

Carmina: Vielleicht wäre es Ihnen lieber, wenn sie das alles aufschreiben würden. Das können Sie ja. Ich weiß, dass sie mehrere Artikel publiziert haben. Dafür kann ich zwei Möglichkeiten anbieten: Ich könnte Ihnen meine virtuelle Tastatur zeigen, aber das würde bedeuten, dass Sie meinen Körper berühren müssten, und ich weiß nicht, ob Sie dafür vorbereitet sind. Also wäre es das Beste, wenn wir das mit dem dem digitalen Schreibstift „Optical“ machen würden. Er ist weniger intelligent als ich und wird genau das tun, was Sie möchten. Ich würde dann Ihre Geschichte speichern, wenn Sie damit einverstanden sind, und wenn Sie fertig sind, werde ich sie Ihnen zeigen. Einverstanden?

Erzähler: Als Sergio „Optical“ berührte sah er, dass er ihm zuwinkte, was er jetzt sogar witzig fand. So begann er zu schreiben...

Sergio: In unserer Schule waren mehr als 30 Schüler in allen Altersgruppen und in allen Schulstufen, mit nur einem Lehrer, Professor Antonio. Das Schulgebäude war etwas heruntergekommen und, obwohl das Klima aufgrund der Nähe zum Meer mild war, blies der Wind im Winter überall durch. Wir hatten einen Ofen, den wir mit Holz heizen konnten, das wir in der Umgebung sammelten und es gab ein Ofenrohr für den Rauch, das über ein Loch nach außen geleitet wurde, es war nicht sehr gleichmäßig, weil wir es ins Glas eines Fensters gebrochen hatten.

Mitten am Vormittag gingen wir zur Quelle Wasser holen, wir öffneten die große dünne Kanne mit dem Milchpulver, das, wie sie uns erzählten, von den Amerikanern gesendet wurde, und damit bereiteten wir unser Schulfrühstück zu. Da die Milch immer kalt war und da wir es nie lernten, die Portionen richtig zu bemessen, endete das amerikanische Geschenk fast immer mit einem Wurf durch das Fenster, wenn Prof. Antonio gerade nicht hinsah.

Unser Lehrer sah seine Familie nur am Wochenende. Er kam am Montag mit dem Motorrad zurück, aber da die Straße in der nächsten Stadt zu Ende war, holten wir Schüler ihn immer dort ab und trugen seine Vorräte für die nächste Woche nach Hause. Wir liebten Prof. Antonio. Wir hatten ein Heft, um schreiben zu üben, ein Lexikon, das alles enthielt, das wir lernen mussten, einen Bleistift, einen Radierer und einen Griffel. Ja, ja, einen Griffel, den man in Tinte tauchte, um zu schreiben. Die Tinte stellten wir selbst her, indem wir kleine Riegel Indigofarbe in Wasser auflösten und dann in unsere Tintengläser füllten, die in einem Loch in unserer Schulbank steckten. Auch unsere Hände und Kleider waren jeden Tag davon voll.

Am Tisch von Prof. Antonio gab es ein Wörterbuch und ein Lineal, mit dem er immer wieder auf unsere Hände klopfte, wenn wir Rechtschreibfehler machen. Aber das machte uns nicht wirklich etwas aus und es war auch das Beste zu Hause nicht davon zu sprechen, weil wir immer dieselbe Antwort bekamen: „Irgendetwas musst du falsch gemacht haben“.

Das Lineal hatte noch einen anderen sehr wichtigen Verwendungszweck in unserem Schuluniversum: zweimal die Woche dirigierte Prof. Antonio das Aufsagen des Einmaleins, das wir Schüler sehr eifrig herunterleierten und das wir nie wieder vergaßen. An Freitagen wurde die ganze Klasse zum Chor, der enthusiastisch die

Hymne „Cara al Sol“ sang, unter dem Lineal-Taktstock von Prof. Antonio. Hymnen über Siege und Tod waren im faschistischen Regime dieser Zeit sehr beliebt.

Erzähler: „Optical“ wurde in der Hand von Sergio nervös. Dieser hörte sofort auf zu schreiben hatte eine Idee. Er könnte doch „Optical“ auch als Taktstock nutzen. Es wäre doch toll, wenn er seine Schüler in der Klasse damit dirigieren könnte, wenn sie im Chor die Verse von Antonio Machado singen, begleitet von Joan Manuel Serrat oder Miguel Rios. Oder sie könnten die „Romance del Prisonero“ mit Amancio Prada rezitieren.

Einige Tage später wollte Sergio mit den SchülerInnen Leben und Werk des Schriftstellers Rafael Alberti erarbeiten und fragte Carmina ihm mit ihrem Wissen darüber zu helfen. So wurde Carmina zur Anführerin ihrer Tablet-Kollegen, die von den Schülern eingesetzt wurden und auf all ihren Bildschirmen den Namen von Rafal Alberti stehen hatten.

Auf Sergio´s Bildschirm schrieb Carmina folgende Botschaft.

Carmina: Herr Sergio, wenn Sie immer noch Angst haben mich zu berühren oder in der Öffentlichkeit mit mir zu sprechen, verwenden Sie doch „Optical“.

Erzähler: Über „Optical“ fragte Sergio Carmine die Biographie von Alberti auf allen Bildschirmen zu zeigen. Er erklärte seinen Schülern die lange Lebensgeschichte des Schriftstellers und jedes Mal, wenn er einen Ort erwähnte, erschien er auf einer Landkarte auf dem Bildschirm. Als er begann, die Arbeit des Künstlers zu analysieren, und sein Gedicht „balada para los poetas andaluces“ kommentierte, konnten die SchülerInnen die Originalstimme des Künstlers aus allen Lautsprechern in der Klasse hören.

Plötzlich begann Carmina wie wild zu blinken und auf ihrem Bildschirm erschienen immer wieder die Zeilen „Verbindung verloren Verbindung verloren. Ein Fehler in der Datenübertragung verursachte einen kompletten Stillstand des Unterrichts.

Doch Carmina hatte schon eine Lösung:

Carmina: Geben Sie doch den Schülern die Aufgabe, dass jeder eine Zusammenfassung von nicht mehr als 10 Zeilen verfassen und anschließend an Sie schicken sollte. Ich werde Sie sofort informieren, wenn das Datendienstzentrum das Problem beseitigt hat.

Erzähler: Sergio beendete den Unterricht sehr zufrieden und war gleichzeitig überrascht über die das fast angeberische Verhalten von Carmina.

Nach dem Abendessen kam eine Botschaft:

Carmina: Herr Sergio, Sie können nun die Zusammenfassungen, die die Schüler geschrieben haben, lesen und auch die schon erfolgten Korrekturen einsehen.

Erzähler: Sergio´s Augen wurden dunkel. Er öffnete das Mikrofon und schrie:

Sergio : Carmina, wie kannst du es wagen die Aufgaben meiner Schüler zu korrigieren! Mit welcher Grundlage und aufgrund welcher Berechtigung hast du das gemacht?

Niemand wird mich in meiner Funktion verdrängen, weder als Professor noch privat. In meinen Augen bist du nur ein läppisches Ding, nutzlos ohne mein Eingreifen oder meine Intelligenz. Nie, nie wieder wirst du irgendeine Initiative ohne meine ausdrückliche Erlaubnis setzen.

Erzähler: Carmina zitterte und nach einer kurzen Pause blinkten zwei wunderschöne Augen auf dem Bildschirm und die sanfte Stimme einer Frau sprach:

Carmina: Ich kann nicht glauben, was ich gerade gehört habe. Du hast mich gerade gerufen. Seit wann kennst du mein Geheimnis? Wann wolltest du es mir sagen? Oh, entschuldige, kann ich dich einfach Sergio nennen? Ich bin entzückt.

Sergio: Ich glaube, du hast mich nicht verstanden. Tu nie etwas ohne Erlaubnis in meinem Unterricht! Ich verwende dich nur, weil ich keine andere Alternative habe, aber von jetzt an wirst du nur mehr während der Unterrichtsstunden aktiv sein. Ah, und lösche bitte alles, was du über meine Vergangenheit geschrieben hast. Ich vertraue dir nicht und ich bin sicher du wirst jedem alles erzählen, der dich besser als ich berühren kann. Ich glaube nicht, dass du ein Wunder an Diskretion bist.

Erzähler: In Carmina's Augen erschienen zwei große Tränen und verschmierten den Bildschirm, begleitet von einem großen Schluchzer. So laut, dass Sergio's Frau kam, die ihren Ehemann mit einer „Carmina“ reden hörte und wissen wollte was los sei. Und was sie hörte war:

Carmina: Ich hätte nie gedacht, dass ein Mensch mich jemals so behandeln würde. Ich wollte dir doch nur helfen.

Erzähler: Sergio brauchte ein paar Minuten, um seiner Frau die Situation zu erklären, die sich vor Lachen nicht mehr halten konnte. Sergio war etwas verwirrt und sagte zu sich selbst „Es ist absolut klar, dass Frauen nie etwas verstehen“ und ging zu Bett. Diese Nacht träumte er von Kabeln, Verbindungen, von Stimmen von weit her, die ihm irgendetwas sagen wollten, eine Gruppe von Tablets die laut lachten und das Blinzeln von zwei netten Frauenaugen. Er schreckte aus dem Schlaf hoch. Neben im konnte er Carmina's sanftes Herzklopfen fühlen.
Am nächsten Tag:

Sergio: Carmina, du musst verstehen, als ich ein kleiner Junge war träumte ich davon, dass ich erreichen konnte was ich unter der Welt des Wissens verstand, sogar dass ich Fremdsprachen sprechen könnte. Aber in meiner familiären und sozialen Situation war eine weitere Schulbildung nach der Grundschule wohl nur ein Traum. Als ich 11 Jahre alt war, zu jung, um zu arbeiten, hatte ich zwei Möglichkeiten: in derselben Schule mit demselben Unterricht und demselben Lexikon zu bleiben oder meine Studien woanders fortzusetzen.

Prof. Antonio verstand das und schlug meinen Eltern vor die Möglichkeit in Betracht zu ziehen mich an die Oberschule zu senden. Das ängstigte meine Mutter und mein Vater sagte, dass er das schon möchte, aber die nächste Oberschule war mehr als

20 km entfernt und man musste 3 km zu Fuß gehen und dann mit zwei verschiedenen Bussen fahren. Außerdem musste man auch die Kosten bedenken und was das für meine arme Familie bedeuten würde. Niemand in der ganzen Umgebung hatte schon so etwas gemacht.

Da von meinem Vater kein definitives Nein gekommen war, war Prof. Antonio jedoch hartnäckig. Erst besuchte er den Gemeindepfarrer, dann jene Kirchenorganisatin, welche die Kirche verwaltete und eine weitere Organisation in der Nachbarschaft, die sich um die Finanzen aus den Holzverkäufen aus den Bergen kümmerte. Prof. Antonio und der Gemeindepfarrer waren so überzeugend, dass ich am Ende die Oberschule ohne Probleme abschließen konnte.

Carmina: Warte, Sergio, du bist so aufgereggt und sprichst so schnell, dass ich in meiner Transkription viele Fehler gemacht habe. Bitte entspanne dich und schreibe auf meiner virtuellen Tastatur oder rufe „Optical“. Das würde mich sehr unterstützen und ich könnte besser für dich arbeiten.

Erzähler: Und tatsächlich öffnete Sergio die virtuelle Tastatur und fuhr fort.

Sergio: Aber nun hatte ich ein weiteres Problem. Ich wollte meine Studien fortführen und einen Masterabschluss machen. Dazu müsste ich zur Universität gehen und auf dem Campus leben, mehr als 100 km von meiner Familie entfernt. Das schien ein Ding der Unmöglichkeit zu sein. Meine Mutter weinte jeden Tag, wenn sie daran dachte, dass ich an einem Ort, der für sie so weit weg war, leben würde. Mein Vater hatte widersprüchliche Gefühle. Einerseits war er glücklich, dass sein Sohn einen Weg, der so anders als sein eigener war, der nach dem verdamnten Krieg so kompliziert war, einschlagen könnte. Andererseits war das natürlich finanziell schwer zu bewältigen. Mein Weggang würde nicht nur bedeuten, dass ich erst später zur arbeitenden Welt gehören würde, was heißen würde, dass ich nicht sofort zum Familieneinkommen beitragen konnte, sondern es würde auch bedeuten, dass die finanzielle Situation der Familie in Gefahr war.

Aber der Staat bot ein Stipendium an, mit dem ich meine Studien fortsetzen konnte und mit dem meine Eltern einen wirtschaftlichen Beitrag hatten.

Erzähler: Carmina schloss die virtuelle Tastatur und ihr Gesicht wurde mehr und mehr blau, begann zu zittern bis es in grazile Wellen übergang, die an einen Strand gespült wurden, während ein Orchester „La Mer“ von Claude Debussy spielte.

Carmina: Ich sehe, dass du schlussendlich entschieden hast Literatur zu studieren. Und du hast das alles selbst gemacht. Aber mit so jemandem wie mir wäre es viel einfacher für dich gewesen. Übrigens: ich liebe die Berührung deiner Finger auf meiner Haut. Und da es Wochenende ist, schlage ich vor, dass du dich ein wenig entspannst und dir einen Film ansiehst. Ich sehe, dass das nächste Kino einen Film mit ausgezeichneten Kritiken zeigt

Erzähler: Und während Carmina pausenlos redete, schlief Sergio in den Armen von Morpheus ein, den Kinoabend auf einen anderen Tag verschiebend.

Am nächsten Morgen würde ihn Carmina mit dem Lied von Ray Charles "I can't stop loving you" wecken, sie würde die Jalousien hochziehen, die Wassertemperatur für die Dusche regulieren und die Kaffeemaschine einschalten. Während des Frühstücks würde sie die Wettervorhersage kommentieren und eine Zusammenfassung der Schlagzeilen in der wichtigsten Zeitung machen. Und dann würde Sergio sie in seine linke Jackentasche stecken, sehr nahe an seinem Herzen....

9.

KARMINA, MOJA MIŁOŚĆ.

José Pidre Rosales (Spain).

NARRATOR: Sergiusz jest nauczycielem literatury w szkole średniej w stolicy. Pewnego razu władze szkoły wręczyły jemu tablet razem z cyfrowym ołówkiem, wyjaśniając, że podczas roku szkolnego, który właśnie miał się zacząć wszystkie stare tablice wiszące w klasach zostały zdemontowane i w ich miejsce zainstalowano cyfrowe ekrany, które będą używane przez profesorów do nauczania uczniów. Uczniowie również posiadać będą osobne tablety, które pozwolą im wchodzić do zawartości każdego tematu.

Kiedy Sergiusz otworzył tablet parę godzin później, jego mały ekran zaczął świecić, pokazując serie aplikacji, na które on zaczął naciskać nerwowo.

KARMINA: Cześć panie Sergiuszu, widzę, że twoje palce nie są przyzwyczajone do dotknięcia mojej skóry. Odpręż się. Nie chciałabym abyś mnie zranił. Powiedz mi: w jakim kolorze wolisz abym świeciła dla ciebie?

NARRATOR: Sergiusz, rumieniąc się nieznacznie, natychmiast wyłączył tablet i poszedł do dyrektora ds. nowoczesnych technologii, z zamiarem zwrotu tabletu. Ale, po długiej rozmowie ze swoim kolegą, Sergiusz ponownie zastanowił się i zdecydował stanąć wobec nowej sytuacji i potraktować to jako wyzwanie w jego już długiej karierze, podczas której, w ostatnich latach rozwoju technicznego, często się szokował.

Nazajutrz, zrezygnowany ponownie otworzył tablet i miły żeński głos nazwał w swoich myślach Karmina.

KARMINA: Dzień dobry panie Sergiuszu. Wstajesz bardzo wcześnie. Twoi uczniowie będą w klasie za dwie godziny, a ty mieszkasz zaledwie 20 minut od swojej pracy, sugeruję abyś zrobił małą gimnastykę i zjadł śniadanie. Przypominam ci, że zgodnie z moimi informacjami, twoje bicie serca nie powinno przekroczyć 120 pulsów na minutę. Musisz pamiętać tą lekką dolegliwość, która dokuczała tobie w minionym roku. Ach i te zboża są zawsze konieczne.

NARRATOREM: Po długiej ciszy Sergiusz, całkiem sfrustrowany, odpowiedział:

SERGIUSZ: Miałbyś coś przeciw abyś wyeliminowała ze swojej pamięci wszystko co dotyczy mojej lekkiej dolegliwości, jako że nie wiesz w ogóle dlaczego zdarzyła się, i do mojego śniadania, zjem to, na co mam ochotę. Ach, i jeżeli jesteś naprawdę tak

zdolna, powiedz moim uczniom o 12:00, że tematem dnia będzie “Wielcy pisarze pokolenia 27”! Idź, powiedz im!

KARMINA: Oczywiście, panie Sergiuszu. A jeżeli pozwolisz mi, również powiem im to dzisiaj, że nie wstałeś w dobrym nastroju. To nie mój błąd, nieprawdaż?

SERGIUSZ: To przeszkadza mi musieć słuchać taką małą maszynę, którą mam zaledwie od niedawna. Nie wiem czy jestem przygotowany na rozmowy o moich osobistych sprawach i jeszcze by słuchać ciebie .

KARMINA: Nie martw się. Informacje, które mam o tobie pomagają mi w wykonywaniu moich funkcji. A nie żeby plotkować. Znajdziesz we mnie tylko oparcie, którego potrzebujesz aby rozwinąć swoją pracę. Pozwól mi wyjaśnić: twoi uczniowie nigdy więcej nie kupią książek. W ich miejsce są tablety, podobne do mnie, zgromadzą zawartość z różnych tematów i twoich też, profesorowie będą pracować z uczniami przez nas.

SERGIUSZ: Zrobi to również za nauczyciela gimnastyki?

KARMINA: Oczywiście. Będziemy monitorować ćwiczenia, które uczniowie powinni zrobić i wtedy będziemy ich klasyfikować i sprawdzać jak oni zagrali.

SERGIUSZ: Teraz rozumiem, dlaczego spadłem z konia kiedy chciałem z niego zejść jakiś czas temu na lekcji gimnastyki! Bo nie miałem kogoś jak ty do mo-ni-tor-o-wa-nia moich ruchów!

KARMINA: Czuję, że jesteś trochę satyryczny i niedowierzający, Panie Sergiuszu. Ale jestem pewna, że przez swoje życie musiałeś stawać wobec wyzwań dużo bardziej trudniejszych niż to.

NARRATOR: Sergiusz przygotował się na zajęcia i kiedy wsiadł do samochodu Karmina rzuciła na ekran tabletu trasę, którą on powinien jechać, by dostać się do szkoły. Sergiusz jeszcze raz się zszokował, ponieważ trasa wskazana na tablecie była krótsza w czasie niż ta, którą zwykle pokonywał. Teraz on nic nie mówił. Wyłączył irytujący tablet. Podczas całego wykładu nie korzystał z tablicy, rzutników i komputerów, których używał do prezentacji w Power Point. Tylko mówił i mówił....., czym zanudził swoich uczniów. Kiedy wrócił do domu

SERGIUSZ: Naprawdę jestem ciekawy, czy wiesz coś o mojej przeszłości. Czy wiesz, na przykład, jak przeszedłem moje pierwsze lata szkoły?

KARMINA: Mogę obliczyć z tego jak mówisz musisz mieć około 50 lat. Przepraszam Panie Sergiuszu. Wiem dużo o literaturze klasycznej jak również współczesnej. Możesz zapytać mnie cokolwiek, ale to, co wiem o tobie, jest ograniczone. Dlaczego nie mówisz mi o twojej przeszłości. Otworzę specjalną platformę o tobie i możesz powiedzieć mi cokolwiek, co chcesz. Bardzo chciałbym wiedzieć coś o twojej przeszłości.

SERGIUSZ: Przepraszam, ale rozmawianie o moim życiu do małej maszyny nie jest w moim stylu, chociaż wydajesz się być miła. Nikt nie wie, co mogłabyś zrobić z informacjami, które tobie przekazałem.

KARMINA - Być może wolałbyś napisać. Jesteś przyzwyczajony do tego: wiem, że opublikowałeś różne artykuły. Mogę zaoferować tobie dwa sposoby tj.: mogłabym pokazać ci moją wirtualną klawiaturę, ale to wymagałoby bezpośredniego dotknięcia mojego ciała, do czego ty na pewno nie jesteś przygotowany lub, może lepiej byłoby rozmawiać wizualnie, przez mój ekran. On jest mniej inteligentny niż ja i robi dokładnie to co mu polecisz. Zapamiętałabym twoją historię i kiedy skończysz, pokazywałabym to tobie. Czy zgadzasz się?

NARRATOR: Kiedy Sergiusz dotknął wizualnego ekranu zobaczył, że coś zamrugało do niego, wydało się to zabawne. Więc on zaczął pisać.... .

SERGIUSZ – Było nas więcej niż 30-tu uczniów w tej samej szkole, w różnym wieku, we wszystkich klasach i tylko jeden profesor – Pan Antoni. Budynek szkoły był całkiem zniszczony ale klimat był łagodny z powodu bliskości morza. W zimie wiatr wiał wszędzie. Mieliśmy piec, w którym paliliśmy drewnem zebranych w okolicznych lasach. Z pieca wychodziła rura, którą wydobywał się dym. Rura wychodziła na zewnątrz przez szklane okno. Wcześniej rano chodziliśmy po wodę z fontanny, później otwieraliśmy dużą puszkę z zawartością sproszkowanego mleka, które jak nam powiedzieli było wysłane przez Amerykanów. Z niego przygotowaliśmy nasze śniadanie do szkoły. Nigdy nie nauczyliśmy się miarkować poprawnie proporcji. Amerykański prezent kończył prawie zawsze na ziemi wrzucony z okna kiedy Pan Antoni nie patrzył.

Nasz nauczyciel spotykał się ze swoją rodziną tylko w weekendy. Wracał na motocyklu w poniedziałki, ale ponieważ droga kończyła się w sąsiednim mieście, my szliśmy po niego aby się z nim przywitać i pomóc mu nieść zaopatrzenie, które przywoził na cały tydzień. Kochaliśmy Pana Antoniego.

Mieliśmy zeszyt do notowania, jedną encyklopedię zawierającą wszystkie terminy potrzebne nam w nauce, jeden ołówek, jedną gumkę-myszkę i gęsie pióro. Tak, tak, gęsie pióro, które maczaliśmy w atramencie, który sami przygotowaliśmy, rozpuszczając w wodzie małe kostki indyga, a potem tym roztworem atramentu napełniliśmy naczynia umieszczone w naszych szkolnych ławkach w specjalnych otworach. Nasze ręce i ubrania zawsze były poplamione. Na stole Pana Antoniego leżał słownik i linijka, którą on uderzał w nasze ręce kiedy popełnialiśmy błędy. Nigdy nie mieliśmy mu to za złe i nigdy nie mówiliśmy o tym w domu, ponieważ odpowiedź była zawsze ta sama: “musiałeś zrobić coś złe”.

Linijka pełniła również inną, bardzo ważną funkcję w naszym szkolnym świecie: dwa razy w tygodniu Pan Antoni prowadził śpiewając naukę tabliczki mnożenia, a my uczniowie, recytując powtarzaliśmy to z wielkim podekscytowaniem w takt ruchów linijki i nigdy tego nie zapomnieliśmy. W piątki cała klasa zamieniała się chór, by śpiewać entuzjastycznie hymn “cara al Sol” w takt ruchów linijki, która służyła Panu Antoniemu za batutę. Hymny o zwycięstwie i śmierci były bardzo lubiane przez reżim faszystowski.

NARRATOR: Ręce Sergiuszowi zadrżały i nagle przestał pisać. W jego głowie pojawił się pomysł. Może wykorzystać tą technikę wizualizacji do nadawania taktu batutą. To byłoby wspaniale gdyby bezpośrednio kontaktować się z uczniami wtedy kiedy oni śpiewają chórem wersety Antonio Machado w towarzystwie Joana Manuela Serrata lub Miguela Riosa. Czy mogą recytować "Romans del Prisonero" (Balladę więźnia) z Amancio Prada. On mógłby patrzeć na to i wizualnie nadawać takt batutą.

Parę dni później Sergiusz musi opowiedzieć swoim uczniom o życiu i pracy Rafaela Alberti i zapytał Karminę czy swoją wiedzę pomoże mu w tym temacie. Wtedy Karmina, będąc liderem swoich kolegów z tabletów, które były używane przez uczniów, poprosiła ich i na wszystkich tabletach pojawiło się nazwisko Rafaela Alberti.

Na ekranie Sergiusza pojawiła się wiadomość od Karminy :

KARMINA: Panie Sergiuszu - jeżeli nadal się boisz dotykać mnie lub rozmawiać ze mną publicznie, użyj opcji optycznej (wizualnej) i wskaż w jaki sposób chciałbyś skupić uwagę swojej klasy.

NARRATOR: Sergiusz poprosił Karminę aby pokazała biografię Alberti na wszystkich ekranach tabletów. Sergiusz opowiedział uczniom historię życia pisarza i za każdym razem, gdy wspominał o miejscu jego pobytu, na ekranach pojawiała się mapa z tymi miejscami.

Kiedy zaczął analizować pracę artysty i skomentował jego wiersz "Ballada para los poetas andaluces" (Ballada dla andaluzyjskich poetów) uczniowie słyszeli oryginalny głos artysty z wszystkich głośników w klasie i zapadła głęboka cisza.

Karmina nagle zaczęła mrugać ze wściekłości i na jej ekranie pojawiła się wiadomość "utracone połączenie"utracone połączenie"- ta wiadomość wielokrotnie pojawiała się. Błąd w przekazie danych spowodowany całkowitym zatrzymaniem raportu. Karmina wtedy zasugerowała :

KARMINA: Proponuję aby każdy z uczniów napisał streszczenie nie więcej niż 10 wierszy i wysłał do ciebie. Poinformuję cię gdy centrum transmisji danych naprawi problem.

NARRATOR: Sergio zakończył nauczanie bardzo szczęśliwy i był zaskoczony popisem Karminy. Po obiedzie otrzymał wiadomość:

KARMINA: Panie Sergiuszu, może pan teraz przeczytać streszczenia, które pana uczniowie napisali, odpowiednio je skorygowałam i poprawiłam.

NARRATOR: Wzrok Sergiusza zaczął mętnieć. Włączył mikrofon i krzyknął:

SERGIUSZ: Jak śmiesz Karmina, rozwiązywać zadania moich uczniów! Na jakiej podstawie to zrobiłaś?

Twoja technologia nigdy nie umożliwi ci zastąpienia mnie ani profesjonalnie, ani osobowościowo. Jesteś zwykłym przedmiotem w moich rękach, bezużytecznym, bez mojej interwencji lub mojej inteligencji, nigdy ale to nigdy więcej nie powinnaś przejmować inicjatywy nie poprosiwszy mnie najpierw o pozwolenie.

NARRATOR: Karmina zadrżała. Po krótkiej ciszy piękna para jej oczów zamrugwała na ekranie i ciepłym kobiecym głosem powiedziała:

KARMINA: Nie mogę uwierzyć, w to co właśnie usłyszałam. Możesz po prostu zadzwonić do mnie. Od kiedy skrywasz ten sekret przede mną? Kiedy powiesz mi? Och przepraszam, mogę do ciebie mówić Sergiusz? Jestem wstrząśnięta.

SERGIUSZ: Myślę, że nie rozumiesz mnie. Nigdy nie rób nic bez mej zgody w mojej klasie! Używam ciebie, bo nie mam innej alternatywy, ale teraz będę to robił tylko w czasie godzin lekcyjnych. Ach i proszę usunąć wszystko, co napisałaś o mojej przeszłości. Nie ufam tobie i jestem pewien, że powie ci to każdy, kto może używać ciebie. Nie sądzę, że jesteś dyskretna.

NARRATOR: Dwie duże łzy pojawiły się w oczach Karminy i rozmazały ekran. Z oddali poruszające łkanie wzmogło napiętą sytuację. Żona Sergiusza słysząc jak jej mąż rozmawia z tak zwaną Karminą, zbliżyła się, zaintrygowana by się dowiedzieć co tak właściwie się stało. I to co ona usłyszała brzmiało :

KARMINA: Nigdy nie myślałam, że istota ludzka jest zdolna do takiego traktowania mnie w takiej sytuacji. Chciałam tylko pomóc ci.

NARRATOR: Sergiusz potrzebował sporo, by wyjaśnić żonie, która nie mogła powstrzymać wybuchu śmiechu całą sytuację. Sergiusz był trochę zaintrygowany i powiedział do siebie:

“Kobiety zdecydowanie tego nie rozumieją” i odszedł do łóżka. Tej nocy śnił o kablach, obwodach, dalekich głosach, które próbowały mówić mu coś, grupie tabletów, które śmiały się głośno, kiedy on chciał podejść bliżej do platformy... i mrugających, ładnych kobiecych oczach. Obudził się przestraszany. Obok mógł czuć miękkie palpitacje Karminy.

Następny dzień:

SERGIUSZ: Musisz wiedzieć Karmina, że kiedy byłem małym chłopcem, marzyłem o tym by osiągnąć to, co wyobraziłem sobie, posiadać wiedzę o świecie, być w stanie mówić obcymi językami; myślałem o studiach po szkole podstawowej, co było fantazją biorąc pod uwagę moją rodzinną i społeczną sytuację. Kiedy miałem 11 lat byłem zbyt młody aby pracować. Miałem dwie opcje: uczyć się w tej samej szkole lub spróbować kontynuować naukę gdzie indziej.

Pan Antoni rozumiał to i zaproponował moim rodzicom aby rozważyli możliwość wysyłania mnie na studia. To przestraszyło moją matkę, a mój ojciec powiedział “on chce tego”. Najbliższa wyższa szkoła była w odległości ponad 20 kilometrów i trzeba by było iść 3 kilometry na pieszo aby złapać 2 autobusy.

Ponadto trzeba by było pomyśleć o kosztach, które znacznie obciążąłyby nasz skromny budżet domowy. Nikt kiedykolwiek tego nie spróbował w okolicy.

Ojciec mój się nie zgodził, ale pan Antoni uparł się i odwiedził księdza w parafii, parafialne stowarzyszenie, które zarządzało aktywnymi kościelnymi oraz sąsiedzkie stowarzyszenie, które opiekowało się funduszami pochodzącymi ze sprzedaży lasów.

Zarówno Pan Antoni, jak i ksiądz bardzo ich przekonywali i w końcu byłem w stanie ukończyć studia bez problemu.

KARMINA: Zaczekaj Sergiusz, wydajesz się być pobudzony i mówisz tak szybko, że robię różne pomyłki w moim pisaniu. Proszę odpręż się i napisz na mojej wirtualnej klawiaturze lub nazwijmy “optycznej”. Czuję większą ulgę i jestem w stanie pracować lepiej dla ciebie.

Sergiusz, w rezultacie, otworzył wirtualną klawiaturę i kontynuował.

SERGIUSZ: Ale teraz musiałem stanąć wobec innego problemu. Chciałem kontynuować moją naukę i otrzymać stopień magistra w dalszej karierze. Ponieważ musiałbym mieszkać w miasteczku uniwersyteckim, w odległości ponad 100 kilometrów od mojego rodzinnego domu, wyglądało to tak, jak gdyby to było niemożliwe. Moja matka codziennie płakała na myśl odchodzącego mnie z domu, w tak odległe miejsce. Mój ojciec miał sprzeczne uczucia: z jednej strony był szczęśliwy, że jego syn mógłby pójść inną ścieżką, niż tą którą on poszedł - tak zawiłą i skomplikowaną po przekłętą wojnie; z drugiej strony brał pod uwagę trudności finansowe: moje odejście nie tylko spowodowałoby opóźnienie w podjęciu pracy, co oznaczałoby brak mojego wkładu do budżetu domowego, ale nawet naraziłoby go na obciążenie.

Właśnie wtedy Państwo zaoferowało stypendium na podstawie, którego mógłbym utrzymać się na studiach, a moi rodzice otrzymywaliby zasiłek w związku z tym, że nie mogę im pomagać.

NARRATOR: Karmina odsunęła wirtualną klawiaturę a jej twarz stopniowo została przykryta kolorem niebieskiego szmaragdu i ekran wolno zaczął drżeć, dopóki nie przekształcił się w delikatne fale, które posuwały się do plaży, podczas gdy orkiestra zagrała “La Mer” Claude Debussy.

KARMINA: Widzę, że w końcu zdecydowałeś się studiować literaturę. I zrobiłeś to zupełnie sam, ale z kimś takim jak ja to byłoby dużo łatwiejsze dla ciebie. Przy okazji kocham dotknięcie twoich palców na mojej skórze. Ponieważ zaczyna się weekend, sugeruję tobie abyś trochę się odprężył i poszedł do kina oglądnąć film. Widzę, że najbliższe kino pokazuje film, który krytycy uważają za doskonały

NARRATOR: Podczas gdy Karmina kontynuowała rozmowę, Sergiusz wolno zasnął w rękach Morfeusza, odkładając kino, może na inny dzień.

Następnego ranka Karmina obudziłaby Sergiusza piosenką Raya Karola śpiewającego “nie mogę przestać kochać cię”, otwierają się okiennice, reguluje się temperatura wody w prysznicu i maszyna rozpoczyna parzenie kawy. Podczas śniadania ona komentuje meteorologiczną sytuację pogodową i oferuje streszczenie głównych stron gazet.

Wtedy ... Sergiusz położyłby ją do lewej kieszeni jego kurtki, tak bardzo blisko jego serca

10.

CARMINA, SENİ SEVİYORUM.

José Pidre Rosales (Spain).

ANLATICI - Sergio merkezde yer alan lisede edebiyat öğretmeni idi. Birkaç gün kadar önce otoriteler tüm sınıflardaki eski tip sınıf tahtalarının yerlerine dijital ekranlı tahtalar konulacağını ve hocalara verilecek tablet ve dijital kalemler ile derslerin işleneceğini bildirdiler. Aynı zamanda, öğrencilere de tabletler verilerek ders sırasında anlatılan içeriklerin takip edilebileceği belirtildi.

Sergio birkaç saat sonrasında tableti açtığı anda ekranın parıltısı belirdi ve ekranda görünen uygulamalara gergin bir biçimde basmaya başladı.

CARMINA – Merhaba Bay Sergio, fark ediyorum ki, siz parmaklarınızla benim vücuduma nasıl temas edileceği konusunda çok da alışkın ve bilgi sahibi değilsiniz. Gevşeyin, lütfen. Ben sizin beni incitmenizi istemiyorum. Lütfen bana söyleyin; hangi renk ile size görüntüleri aktarmamı isterseniz.

ANLATICI - Sergio'nun hafiften yüzü kızardı ve aniden tableti kapatarak, tableti iade etme düşüncesiyle Modern Teknolojiler Müdürü'nün yanına gitti. Fakat, meslektaşları ile uzun süren konuşmalar sonrası, Sergio tekrar düşünmeye ve söz konusu durumla baş etmeye ve kariyeri boyunca karşılaştığı birçok zorluklar gibi, son zamanlarda olan baş döndürücü teknolojik gelişmeler paralelinde bu şok edici durumla da yüzleşmeye karar verdi.

Ertesi gün, uysal bir şekilde tableti açan Sergio, Carmina adını verdiği uzlaşmacı bir bayan sesi ile karşılaşır ve o ses şöyle der:

CARMINA – Günaydın Bay Sergio. Bayağı erken uyandınız. Öğrencilerinizle 2 saat içinde sınıfta ders işlemeye başlayacaksınız ve sizin sınıfa varışınız sadece 20 dakika alacak. Bu anlamda, ben size hafif bir sabah sporu ve ardından da rahat bir kahvaltı yapmanızı öneririm.

Ayrıca hatırlatmak isterim ki, sizin kalp ritminizin dakikada 120 atışı geçmemesi gerekiyor. Geçen yılki hafif atlattığınız rahatsızlığınızı hatırlamalısınız. Aaa, bu arada kahvaltılık gevrekler her zaman için gerekli.

ANLATICI - Uzun bir sessizlikten sonra Sergio, oldukça şaşkın şekilde, cevapladı:

SERGIO - Rica etsem benim hafif rahatsızlığım ile ilgili konuyu hafızandan siler misin, nihayetinde neler olduğu ile alakalı hiçbir fikrin yok. Ayrıca, kahvaltı meselesine gelirsek, ben ne istersem onu yerim. Aaa, bu arada o kadar zekiysen lütfen benim öğrencilerime de git ve bugünün konusunun “27. Jenerasyonun en büyük yazarı” olduğunu söyle. Haydi, git ve söyle.

CARMINA – Tabii ki Bay Sergio. Ayrıca, eğer isterseniz, onlara sizin bugün iyi bir ruh halinde uyanmadığınızı da söyleyebilirim. Bu benim hatam değil, değil mi?

SERGIO - Bana henüz daha yeni verilmiş küçük bir aletten kendi şahsi meselelerim hakkında bu kadar şey işitmekten oldukça rahatsızım ve bunları senden dinlemek için hazır olup olmadığımı bilemiyorum.

CARMINA - Üzülme. Benim sahip olduğum bilgiler sadece sana yardım etmeme yetecek kadar ve fonksiyonlarımı gerçekleştirmemi sağlayacak kadar. Dedikodu yapmayı sevmem. Beni sadece senin işlerini kolaylaştırmak amacıyla destekleyici olarak bulacaksın. İzin ver, sana anlatayım; öğrencilerin bir daha asla basılı kitap alma ihtiyacı duymayacak. Bu kitaplar yerine ben ve beim gibi tabletler gerekli tüm konuları içlerinde depolayacaklar ve hem öğrenciler hem de sen biz tabletler ile her türlü konu takibini yapabileceksiniz.

SERGIO - Bu aynı zamanda spor yapmamızı sağlayacak öğretmeni de tabletlerin içinde bulacağımız anlamına mı geliyor?

CARMINA - Tabii ki. Öğretmen yerine tabletler egzersizleri öğrencilere tek tek gösterecek ve onların egzersizleri tekrarlayabilme durumlarına göre de onlara not verecekler.

SERGIO - Şimdi anladım, neden spor derslerinde ata binmek istediğimde çoğu zaman yere düştüğümü. Tabii ki, beni senin gibi izleyen ve kontrol eden kimsenin olmayışından olsa gerek.

CARMINA - Sizin bu durumu alaya aldığınızı ve kuşkulu olduğunuzu hissediyorum, Bay Sergio. Ama, eminim ki hayatınız boyunca bu durumdan daha çetrefil ve kabullenmesi zor durumlarla karşılaşmışsınızdır.

ANLATICI - Sergio okula yol almak için hazırlandı ve arabaya bindikleri anda Carmina okula gidilecek rotayı önüne ekrandan gösterdi. Sergio bir kez daha afalladı ve her zaman gittiği yoldan daha kısa bir gidiş rotası karşısındaydı. Bu sefer Sergio sessiz kaldı ve hiçbir şey söylemedi.

Sergio can sıkıcı tableti ders boyunca kapalı tuttu;; aynı zamanda kara tahtayı, projektörle aydınlanan perdeyi ve eski bilgisayarı da kullanmaksızın ders boyunca konuştu da konuştu ve sınıftakilere fazlaca sıkıcı ve ilgilerini dağıtan bir ders yaptı.

Sergio eve vardığında

SERGIO – Benim geçmişim hakkında ne bildiğimi çok merak ediyorum. Örneğin, Okulun ilk yılında ne kadar başarılıydım biliyor musun?

CARMINA – Hesapladığım kadarıyla sen ellili yaşlarda birisi olmalısın. Özür dilerim bay Sergio. Ben klasik ve modern edebiyat hakkında çok şey biliyorum. Bu konularda bana herhangi bir şey sorabilirsiniz. Fakat sizin hakkınızdaki bilgim oldukça limitli. Neden biraz kendiniz hakkında bahsetmiyorsunuz. Size özel bir klasör açıp, kendiniz hakkında söylediklerinizi oraya kaydedebilirim. Geçmişiniz hakkında bir şeyler öğrenmeyi gerçekten çok isterim.

SERGIO – Özür dilerim, fakat her ne kadar nazik görünsen de küçük bir makine ile hayatım hakkında konuşmak benim tarzım değil. Dahası, bu bilgilerle ne yapacağını dahi bilmiyorum.

CARMINA – Belkide sen yazmayı tercih edebilirsin. Bunu yapmaya alışkınsın: Değişik konularda bir çok makale yayınladığını biliyorum. Ben sana iki çalışma şekli önerebilirim: Birincisi, ben sana hayali bir klavye gösterebilirim, fakat sen bu durumda direk bana temas etmek zorunda kalırsın ki ben sizin buna hazır olduğunuzdan emin değilim. İkinci olarak belki de daha uygun olan optik dediğimiz yöntemle benim ekranım üzerinden işlem yapabilirsiniz. O benim kadar zeki değil ve ona ne komut verirseniz aynen uygular. Bu anlamda eğer razı olursanız ben tüm hikâyeyi ezberleyip, size sonunda gösterebilirim. Anlaştık mı?

ANLATICI – Sergio Optik üniteyi parmağına aldığı zaman, ünite ısıldayarak ona göz kırptı ve Sergio bunu eğlenceli buldu. Böylelikle yazmaya başladı...

SERGIO – Biz aynı okulda aynı yaş grubunda ve aynı seviyede Bay Antonio adındaki bir profesörle beraber otuzdan fazla öğrenci idik.

Okul binası oldukça yıkık döküktü ve denize yakınlıktan dolayı ılıman bir iklim olmasına rağmen, kış zamanı rüzgar her taraftan içeri girerdi. Etraftan topladığımız odunlarla yakıp ısındığımız bir sobamız vardı, dumanını camdan dışarı doğru sarkıttığımız pek te yuvarlak olmayan borular ile uzaklaştırıyorduk.

Sabahtan su almak için şelaleye gider, Amerika'dan geldiği söylenen süt tozu içeren büyük konserve tenekelerini açıp okul kahvaltılarımızı hazırlardık. Düzgün bir şekilde süt tozu su oranını ayarlayamadığımızdan daima süt katılaşır, hazırlanan karışımlar bay Antonio bakmadığı sırada camdan dışarı atılırdı.

Öğretmenimiz sadece hafta sonu ailesini görmeye giderdi. Pazartesi motostikleti ile dönerdi, fakat dönüş yolu yakındaki kasabada sonlandığından, biz öğrenciler onu karşılamaya gider ve tüm hafta yetecek kadar getirmiş olduğu erzakları taşırdık. Biz bay Antonio'yu severdik.

Yazdıklarımızı pratik etmek için bir diz üstü bilgisayara zamanındaki çalışmaları içeren bir ansiklopediye bir kurşun kaleme bir silgiye ve bir divit kaleme sahiptik. Evet, evet, su içinde seyrelttiğimiz indigo boylarla hazırladığımız mürekkeplere batırarak kullandığımız divit kalemler sınıfımızda yer alan sıralarda açılmış delikli bölmelerde saklanırdı. Her gün ellerimiz ve giysilerimiz bu mürekkepler ile lekelenirdi.

Bay Antonio'nun masası üzerinde bir sözlük ve cetvel bulunurdu; ne zamanki bazı yazım hataları yaptığımızda, bizim ellerimize cetvel ile vururdu. Bunun için ondan asla nefret etmezdik ve ne zaman evde bu konuda konuşulacak olsa konuşmamamız en iyi seçenektir, çünkü cevap her zaman için aynı olurdu: "Muhakkak yanlış bir şey yapmış olmalısın".

Bizim okul alanında cetvelin başka çok önemli kullanımları da vardı: haftada iki kez Bay Antonio biz öğrencilere asla unutamayacağımız şekilde hep beraber koro halinde ve heyecanlı bir şekilde çarpma tablosunu şarkı şeklinde söyletirdi; Cuma günleri bütün sınıf heyecanla Bay Antonio'nun şefliğinde "Cara al Sol" adlı ilahisini söyleyen bir koroya dönüşürdü. Bu arada, zafer ve ölüm ilahileri zamanın faşist rejimi tarafından çok sevilirdi.

ANLATICI - "Optik" Sergio'nun parmaklarında heyecanlandı ve aniden yere düştü; Sergio ona baka kaldı ve tabii ki onu işaret butonu olarak kullanabileceğini de fark etti.

Aslında "optik"i kullanarak sınıfta hem dersi işlemek, hem koro yönetir gibi bir fonksiyonundan yararlanmak, Joan Manuel Serrat ya da Miguel Rios tarafından düzenlenen Antonio Machado ayetlerini seslendirmek ya da Amancio Prada ile Mahkumun Baladı adlı eseri okumak fikri çok güzel gibi göründü. "Optik" çok güzel bir fikir verdi.

Birkaç gün içinde Sergio öğrencilerine yazar Rafael Alberti'nin hayatını ve çalışmalarını anlatacaktı ve bu konuda Carmina'dan bildiği kadarı ile yardım etmesini istedi.

Carmina, sonrasında Prof'ün gözünde bir lider gibi öğrencilere Rafael Alberti hakkındaki bilgileri ekranından anlatmaya ve pür dikkat izlenmeye başladı.

Sergio'nun ekranında, Carmina şu mesajı gösterdi:

CARMINA – Bay Sergio – eğer hala bana dokunmaya korkuyorsanız ya da topluluk içinde benimle konuşmayı istemiyorsanız, optik özelliğimi aktif hale getirin ve sınıfı nasıl konuya odaklamak istiyorsanız, onu belirtin.

ANLATICI: Sergio, optik modunda Carmina'dan Alberti'nin biyografisini ekranında göstermesini istedi.

Sergio öğrencilerine yazarın uzun surely hayatını anlattı ve ne zaman bir mekandan bahsetse, mekana ait coğrafik yerleşim görüntüsü ekranda belirdi. Yazara ait çalışmalardan bahsederken, Endülüs şiirlerinin büyüğü adlı şiiri hakkında yorumda bulunması esnasında birden sınıftaki tüm hoparlörlerden yazara ait ses eşliğinde eserin yorumlanması derin bir sessizlik içinde ilgiyle öğrenciler tarafından takip edildi.

Carmina aniden titreşerek ekranındaki görüntü gidip-gelmeye başladı ve ekranda tekrarlar halinde bağlantı kaybı mesajı belirdi. Veri ileti merkezinde oluşan bir arıza sınıftaki ders işleyişini durma noktasına getirdi ve Carmina'dan şöyle bir öneri geldi:

CARMINA: Öğrencilerine 10 satırı geçmeyecek şekilde sınıfta öğrendiklerinin özetini yazmalarını ve size göndermelerini isteyin. Bu süre içinde, ne zaman ki veri transfer merkezi problemi çözerse ben sizi bilgilendiririm.

ANLATICI: Sergio dersi güzel bir şekilde bitirdi ve aynı zamanda Carmina'nın durumu idare etme becerisi karşısında şaşkınlık yaşadı. Yemekten sonra bir mesaj aldı:

CARMINA: Bay Sergio, siz şimdi öğrencilerin gönderdikleri özetleri okuyabilir ve aynı zamanda gereken düzeltmeleri yapabilirsiniz.

ANLATICI: Sergio'nun gözleri bulanıklaşmaya başladı ve mikrofonu açarak bağırırmaya başladı:

SERGIO: Carmina, sen neye binaen öğrencilerimin çalışmalarını düzeltirsin! Hangi kriterlere göre ve ne hakla bunu yapabileceğini düşünürsün?

Senin teknolojin hiçbir zaman benim ne profesyonel olarak ne de kişilik olarak yerimi alamaz. Sen benim elimdeki sıradan bir nesnesin, benim yorumlamam ve zekam olmaksızın bir hiçsin. Asla, ama asla benden senin kontrolü ele geçirmene göz yummaya rıza göstermemi bekleme.

ANLATICI: Carmina duydukları karşısında ürperdi ve kısa bir sessizliğin ardından ekrandaki iki güzel göz buğulandı ve yumuşak bir bayan sesi konuşmaya başladı:

CARMINA: Duyduklarıma inanamıyorum. Sen bana seslendin. Ne zamandan beri benden bu sırrını gizliyorsun.

Bana ne zaman söyleyecektin. Oh, üzgünüm sana sadece Sergio dememin sakıncası var mı? Çok heyecanlandım.

SERGIO: Sanırsam sen bana anlamadın. Ben senin kriterlerini benimkinden öncelikli olarak uygulamayı ve benim sınıfımla alakalı karar verme hakkını kullanmayı istemiyorum. Ben seni başka alternatifim olmadığından kullanıyorum, fakat bundan sonra sen sadece sınıfta aktif olacaksın. Ah, bu arada, lütfen benim geçmişim hakkındaki bilgileri hafızandan sil. Ben artık sana güvenmiyorum ve benim dışımda sana daha sıcak yaklaşan herhangi birine hakkımdaki bilgileri vereceğinden endişe ediyorum. Senin sır saklayabilecek mükemmellikte olduğunu düşünmüyorum.

ANLATICI: Carmina'nın gözlerinden iki damla yaş ekrana süzüldü ve ekranı bulanıklaştırdı. Olması gerekenden çok daha büyük bir hıçkırık sesi arkasından geldi. Bu sayede, Sergio'nu eşi sesi duyarak ne olduğunu anlamak amacıyla yanlarına geldi. Şunu işitti:

CARMINA: Ben şimdiye dek hiçbir zaman bana bir kimsenin bu şekilde davranabileceğini düşünmemiştim. Ben sadece yardım etmek istemişim.

ANLATICI: Sergio oldukça uzun bir süre durumu eşine anlatmaya çalıştı ve birdenbire eşi kendini tutamayarak kahkaha attı. Sergio afalladı ve kendi kendine şunu söyledi:

"Kesinlikle kadınları anlamak imkansız" ve yatağa yatmaya gitti. O gece, kablolar, devreler, uzaklardan gelen ve ona birşeyler anlatmaya çalışan ses, platforma adım atacağı anda seslice gülen tabletler... ve gözlerini kırıştıran iki güzel bayan. Yataktan kalktığında biden irkildi. Yanında Carmina'nın yumuşak kalp atışlarını hissetti.

Ertesi gün:

SERGIO: Carmina, şunu anlamalısın; ben küçükken dünyalar dolusu bilgi öğrenmek ve yabancı diller öğrenmek gibi bir hayalim vardı; fakat bu düşüncem ilkokul bittiğinde sona erdi, ailem ve sosyal statüm nedeniyle bu bir fantazi gibiydi. 11 yaşındayken çalışmak için çok gençtim ve önümde iki seçenek vardı; okuduğum okul benzeri bir okulda basit ansiklopedik bilgileri alarak eğitimime devam etmek ya da başka bir yerde okul okumak.

Bay Antonio bu durumu anladı ve aileme beni liseye göndermek niyetinde olduğu düşüncesinden bahsetti. Annem bu durumdan rahatsız oldu ve babam benim bunu yapmak istediğimden, fakat en yakın lisenin 20 km uzakta olduğundan ve buraya gidebilmek için 3 km yürüyüp, oradan geçen 2 otobüsten birini yakalamam gerektiğinden bahsetti.

Aynı zamanda, fakir bir aile için bunun ekonomik açıdan zorluğunu da hesaba katmak gerekiyordu. Bizim çevrede kimse bunu daha önce denememişti.

Babamdan direk “hayır, olmaz” cevabı almamıştım ve Bay Antonio ısrarla devam etti: öncelikle yakınımızdaki kilise papazını ziyaret edip, ardından kilise yardım fonu ile ortak kullanıma açık arazilerden elde edilen odunların satışı ile gelir edinen komşularımızın kurduğu bir derneği ziyaret etti. Hem Bay Antonio ve kilise papazı çok ikna ediciydiler ve sonunda yardımlarla okuduğum liseyi problemsiz şekilde bitirdim.

CARMINA: Bekle Sergio, anlaşılan sen bu konuda çok heyecanlısın ve çok hızlı konuşuyorsun; bu yüzden ben birçok hata yapıyorum. Lütfen rahatla ve sanal klavye ya da optik üniteyi kullan; bu şekilde ben daha konforlu bir şekilde dinleyebilir ve senin için çalışabilirim.

Sergio, onu dinledi ve sanal klavyeyi açtı.

SERGIO: Fakat ben şimdi diğer bir problemle yüz yüzeydim. Ben çalışmalarına devam edip, daha iyi bir kariyer için master yüksek lisans yapmak istiyordum. Bunun için yaşadığımız evden 100 km’den fazla uzaklıktaki üniversite kampüsüne yerleşmek zorundaydım. Sanki gerçekleşmesi imkansız gibi bir şeydi bu durum. Annem beni rahatça teslim edebileceği bir yerler olabilir mi ihtimalini düşünmekle günlerini geçiriyordu. Babamsa karışık duyguları içindeydi; bir yandan benim savaş sonrası ortamda kendime değişik bir yol seçmeme sevinirken, diğer yandan oluşan finansal kriz ortamında benim çalışma hayatına katılmamdaki gecikme ile beraber aile ekonomisine yapacağım katkıdaki gecikmeyi düşünüyordu.

Ne zamanki ben devletten burs şeklinde maaş almaya başladım, çalışmalarına devam etme şansım doğdu ve bu durum aynı zamanda aile ekonomisine de katkı sağlamamı mümkün kıldı.

ANLATICI: Carmina sana klavyeyi ortadan kaldırıp, yavaş yavaş maviden – zümrüt yeşiline kayan renklerde yüzünü ekranda göstermeye başladı ve yine yavaştan titremeye başladı. Bu durum orkestranın Claude Debussy’ye ait “La mer” şarkısı eşliğinde Carmina’dan kumsala doğru yayılan hafif dalga seslerine benzer mırıldanmalar olana kadar devam etti.

CARMINA – Ben senin sonunda edebiyat çalışmaya karar verdiğini anlıyorum. Ve bütün gerekenleri sen kendi başına yaptın, fakat benim gibi birilerinin yardımı ile bunu

yapman çok daha kolay olurdu. Bu arada, senin bana parmakların ile dokunuşlarını sevdim.

Ve haftasonu başlıyorken, sana biraz rahatlamanı ve sinemaya gitmeni öneriyorum. Gördüğüm kadarı ile sana en yakın sinemada mükemmel bir eleştirisel bakış konulu film var...

ANLATICI: Ve Carmina konuşmasına devam ediyor iken, Sergio yavaşça Morphoeus'un kollarında uykuya daldı, belkide sinemaya yarın gitmek üzere.

Takip eden sabah, Carmina Sergio'yu, Ray Cahrles'a ait "Seni sevmeyi terk edemem" adındaki şarkı ile uyandırdı, panjurları açtı, duş için su ısını ayarladı ve kahve makinesini çalıştırdı. Kahvaltı esnasında hava durumu hakkında bilgiler Verdi ve bazı gazetelerin ön sayfaları hakkında özet bilgi aktardı. Sonra ...Sergio onu ceketinin sol cebine, kalbine yakın bir yere yerleştirdi

11.

VARIOUS LIVES, COMMON CONCLUSION. HISTORY OF THE FOUR WOMEN. THE SIMPLE STORIES.

Piotr Przybyłowski, Danuta Czepil, Maria Kryliszyn, Krystyna Sajek, Helena Wątorska (Poland).

I do not know how to start because all these stories are interesting and fascinating at the same time. They tell us about common and, at the same time, very unusual lives of the four women. The women who are very different in terms of character, interests, abilities and lifestyles. They certainly have different attitudes towards life. What does the attitude mean? It means... walking through life with your eyes open, it means lack of fear while facing the great mysteries of life, looking at the universe and asking questions, questions about you inner self, the true essence of life. Paulo Coelho, Brazilian writer and poet, wrote that the greatest lie is that *“at the certain point of our lives we lose control of what's happening to us, and our lives become controlled by fate”*. Maybe this is true, maybe not, but one thing is doubtless – no-one can predict his future and program his life. We cannot avoid failures, what is more, because of these failures we learn how to live better, we discover our own personalities and previously unknown phenomena of the world. It is not possible to walk through life without worries, stresses and sacrifices – the life stories of the four heroines can serve as excellent examples of this.

Let us go back to the year 1969 when the Americans landed on the Moon, John Lennon married Yoko Ono in Gibraltar, the war in Vietnam was not finished yet and the hippy movement flourished. In a little town in the south of Poland, two girls – Danuta and Helena got married to their beloved ones - Adam and Marek. Since that times their lives were quite different –

DANUTA and Adam had big plans for the future – they dreamt about a big house and four children. They were also concerned about the professional careers. Two years later their first son Wiktor was born - and they were the happiest couple ever. In 1975 they had one more son named Paweł. In 1977, when their children were 6 and 2 years old, Adam had a car accident and lost his life. Danuta became a single mother with two small children. Her dreams and plans for the future collapsed but she had to survive. She started to work in the Factory of the Learning Tools in Nysa and managed to make ends meet though life was not easy for her. The children grew up and started their studies – the elder son studied at the Military Academy, the younger at the Polytechnic Institute. Finally they both got married, and had their own children. Danuta is very satisfied and happy about her boys. Still, when she retires from work, she lives alone and feels lonely.

HELENA and Marek also dreamt about a big family. Their dreams came true as they had two daughters and a son. Helena was used to hard work as her parents were farmers, so she learnt everything what was needed to keep a house and a farm. When her maternity leave was over, Helena worked very hard as a caretaker in the institution for the elderly people. Marek worked as a driver in a big company. They led quite a good life, their children were healthy and grew up very well. With great difficulty the couple finally managed to get a 3 room flat. Helena was an excellent wife and mother. She had learned a lot because her own mother died when she was only 19 years old and she had to take up a lot of domestic duties. Still, her work with the elderly people was very stressful – she had to face illnesses, death, numerous difficulties. Helena tried to do her best not to bring her stresses home and make it a happy place for her family. Still, when the children grew up, her husband Marek died after a long illness. It was a terrible blow for Helena but she had to survive. As the time passed her children became independent, the two daughters got married and left their home, finally, the son got married too, and bought home his newly – married wife. Helena was happy because she did not want to live alone. When she finally retired from her work, she felt unfulfilled and depressed. She did not want to spend her time only at home. Soon the grandchildren arrived and Helena looked after them when the parents went to work. Still, she wanted something more – the role of just a grandmother is not enough for her, she wanted something more active, more developing. Helena loved cooking so she wanted to share her abilities with the others.

MARIA was the fourth daughter out of the six children. After finishing high school, when Maria was 18 years old, she started work as a laboratory assistant. At that time she met and fell in love with a man 9 years older than she – it was her first true love. Two years later, in 1970, the Treaty on the Non-proliferation of Nuclear Weapons was signed, the Beatles' career was ended, Charles de Gaulle died and in Poland there was a massive anti-communism movement. In this year Maria and Andrzej decided to get married. After a year, their first son Michał was born, and three years later they had one more baby – boy Marcin. The happy parents decided to build a house for their family and they worked really hard. Unfortunately, ten years later the husband died and Maria became a single mother with two children. The house was not finished yet and she had no job. Maria started looking for a job desperately and finally she managed to get a position of a cashier in the post –office. She did her best to provide her children with everything they might need and create a happy home for them. Then she met Jan and they fell in love with one each other. So finally Maria married him and moved along with her children, to a very big house, belonging to her newly married husband. Then they had a son, Marek, and a year after a daughter Anna. Maria decided to give up professional work and stay at home looking after her big family. Her mother in law helped her with the domestic chores. As her husband salary was not big enough to support such a big family, Maria decided to change part of the house into the hotel – then she would be able to look after the children, keep the house and earn some money.

As the time went by, the children grew up, the oldest of the son went to the army, and after three years, the second son got enlisted as well. Maria was full of worries but luckily, her sons came back, and decided to get married to have families of their own. Departing with her sons was very painful to Maria but she knew it was unavoidable.

She still had to work very hard – her mother in law was very sick and then her own mother started to have serious health problems. Maria had to look after the two terminally ill women. She had to devote her time to look after them but after some time of struggle with the diseases both of them died. Mari got depressed and she needed support herself. Her children supported her very much so she managed to overcome her depression. Maria often sang to feel better and singing brought her some relief.

In 1971 in Switzerland women got the right to vote, in Poland Edward Gierek became the head of the government and a decade of his rule started with the dynamic economic development.

KRYSTYNA, a 21-year old woman got married to Waldemar. Both of them are Catholic so they got married twice - in a common-law ceremony and a church ceremony. Waldemar was offered a job in a former Soviet Union, on the territory of present Ukraine so the couple parted and Krystyna stayed in Poland with the two children: a boy Jacek and a girl Jola. When she was 28 years old, Krystyna managed to get a driving license and she went to visit her husband. Finally, they both came back to Poland as the children had to go to school. Krystyna had always been very skillful in crafts so she made some money on production of hand-made sweaters. Her husband helped her run the business and they managed quite well.

The children grew up, had their own families but they all lived together – there were 9 people in the family – Krystyna and her husband, their daughter Jola with her husband and their two children, and a son Jacek with his wife and a child. So the family extended – there were three grandchildren - and all of them were boys. When the youngest grandchild was only 4 months old – there happened a great tragedy in the family. Krystyna's nephew family had an accident, his wife was dead and her mother terribly wounded so Krystyna had to look after 5 more people. Later in 1992, Krystyna hosted a family of refugees from Kabul because of the war in Afghanistan. It was a family of one of Krystyna's friends and they stayed in her house for one year before they managed to find a house for themselves. Krystyna had always been very helpful but the time came when she needed help herself - the doctors discovered that she had a cancer. Still, the brave woman managed to overcome the disease – because of her strong will, doctors' skills and support from her family. So she recovered and helped her daughter bring up her children. She still remembers her hobby - knitting. Krystyna teaches her grandchildren and other people.

When these women retired they felt that some parts of their lives were still unfulfilled. Each of them had a life of her own – dull and monotonous. Of course, they had much joy because of the grandchildren. Helena and Krystyna saw them quite often and helped their parents to look after them, still all of them wanted something more – they wanted to continue their hobbies, develop their passions, participate in the community life, learn new things, teach the others, meet new people, make friends and, the last but not least, to feel needed. They fully understood the truth of life that people should decide about themselves, live actively and never give up – the truth Paulo Coelho wrote in his book.

They had their families but they also lacked new acquaintances. They felt lonely and wanted to change it. They wanted to use their wisdom, life experience and develop themselves. That is how they all came to House of Culture, to the Club called House of the two cultures. Here their lives changed – each of them found something interesting for herself. Now, they feel free to do what they have always wanted to, but could not because of the professional career, family duties and domestic chores.

They are used to the roles of mother, wives and grandmothers but now they need more free time for themselves. Danuta takes part in the computer studies lessons and memory training exercises and she also manages the clubs of the seniors. Krystyna runs the crafts classes, she teaches women different artistic techniques. Maria sings in the choir and often performs as a soloist.

They had different lives, different problems, still they have one thing in common- they need development, self-realization, they need being accepted and needed. They want to break the stereotype of the passive elderly person and show the others that they can live better, in a more interesting, positive, happier way, that they decide about their lives by themselves by making wise conscious decisions. So we shall see, what will the life bring to them...

Dialogues -

DANUTA : Since I started participating in the club, my life changed dramatically. I started meeting people, mostly my peers. We understand each other perfectly. I am very pleased, because these people trust me and chose me as a leader of the club. I organise and run the meetings for about 80 members of the club. Piotr taught me how to use a computer and browse the net. Before that I tried to learn to use computers myself and my son, who is a computer specialist, persuaded me to learn it but he lives far from me and does not have much free time.

I really enjoy memory training exercises and I feel that every day my memory abilities are better and better.

HELENA : Before I came here, I was sure that I could never make new acquaintances and none would take any interest in my cooking skills. I thought I would spend the rest of my life as a grandmother who could only sit at home and look after the grandchildren. Nevertheless, I discovered a new lifestyle here and I feel needed. I organize meetings and parties and I am responsible for cooking. With my new friends I help to organise different activities. I share my knowledge, cooking recipes and learn something new from them as well.

I found myself very happy in this new community. We also cooperate with the seniors in the Czech Republic – we already visited them many times.

MARIA : The choir rehearsals are a great pleasure for me, and the performances are a real joy. I like being with my friends from the choir because of their friendliness, respect and very positive atmosphere. It positively influences my life. I also participated in the contest “Miss 50+” which was an amazing experience. It made me believe in myself and made me open for the others. I am a different person now – I believe in my own abilities and the great power of helping others.

KRYSTYNA : I feel fulfilled here. I enjoy sharing my knowledge and teaching others. I am really happy to see Rother women learning from me different crafts – stitching, cross stitching, decorative pillow draperos, decorative quilling, decoupage, scarpbooking.

I also participate in the memory training classes because I want to remain active till the end of my life. I also share my knowledge with the Czech partners within the project "Polish–Czech ergotherapy.

12.

RÓŻNE LOSY, WSPÓLNA KONKLUZJA. HISTORIA O CZTERECH KOBIECIACH.

Piotr Przybyłowski, Danuta Czepil, Maria Kryliszyn, Krystyna Sajek, Helena Wątorska (Poland).

Właściwie nie wiem od czego zacząć, bo wszystkie historie są interesujące, a zarazem fascynujące. Opowiadają one o zwykłym i jednocześnie niezwykłym życiu czterech kobiet o zupełnie innym usposobieniu, innych losach, zainteresowaniach i umiejętnościach. Niewątpliwie cechuje je inne podejście do życia. Co oznacza podejście do życia ? Oznacza ono... kroczenie przez życie z otwartymi oczami, oznacza ono brak strachu przed zanurzeniem się w wielkich tajemnicach, patrzenie na wszechświat i zadawanie pytań, pytań o własne wnętrze, prawdziwą istotę bytu. Paulo Coelho (koelio) brazylijski pisarz i poeta w swej powieści „Alchemik” pisał, że największym kłamstwem świata jest „.....to mianowicie, że nadchodzi taka chwila, kiedy tracimy całkowicie panowanie nad naszym życiem i zaczyna nim rządzić los....”. Może to jest prawda, może nie ale jedno jest pewne, że nie da się wcześniej przewidzieć co nas czeka w przyszłości, a tym samym zaprogramować swoje życie krok po kroku. Nie da się uniknąć porażek, bowiem dzięki nim uczymy się lepiej żyć, mamy swoją tożsamość i odkrywamy nieznane zjawiska występujące w świecie. Nie łatwo jest przejść przez życie bez wysiłku, bez kłopotów, zmartwień i poświęceń o czym przekonały się bohaterki tej historii.

Cofnijmy się kilkadziesiąt lat wstecz. Jest rok 1969 Amerykanie lądują na Księżycu, na Gibraltarze John Lenon żeni się z Yoko Ono, w Indochinach trwa wojna amerykańsko – wietnamska, a na Zachodzie rozwija się ruch hipisowski. W małym mieście na południu Polski dwie kobiety Danuta i Helena z wielkiej miłości zawierają związek małżeński; jedna z Adamem, druga z Markiem. Od tej pory ich drogi będą biegły innymi torami.

DANUTA razem z Adamem mają wielkie plany na przyszłość chcą mieć dużą rodzinę, czwórkę dzieci i duży dom. Mają dobre zawody i chcą rozwijać się zawodowo. Dwa lata później rodzi się ich pierwsze dziecko, syn Wiktor. Są szczęśliwi, wszystko układa im się według planu. W 1975 roku rodzi się ich drugi syn Paweł. W 1977 roku, kiedy chłopcy mają 6 i 2 lata w wypadku samochodowym umiera Adam. Danuta zostaje sama z dwójką małych dzieci. Upadają jej plany życiowe ale musi sobie jakoś radzić. Podejmuje pracę w Fabryce Pomocy Naukowych – jest ciężko, utrzymanie dzieci drogo kosztuje. Z czasem chłopcy dorastają, Danuta zmienia pracę na lepiej płatną. Wysyła dzieci na studia, starszego na Akademię Wojskową, a młodszego na Politechnikę. Po skończeniu studiów Wiktor zostaje oficerem, a Paweł informatykiem. Zakładają rodziny, rodzą się wnuki. Danuta

jest zadowolona, że chłopcom się powodzi. Po przejściu na emeryturę w domu zostaje jednak sama.

HELENA wraz z Markiem marzą o dużej rodzinie. I to im się spełnia rodzą im się dwie córki i jeden syn. Helena od małości nauczona ciężkiej pracy na roli, gdyż rodzice prowadzili wielohektarowe gospodarstwo rolne, nauczyła się prawie wszystkiego co jest potrzebne do utrzymania domu i gospodarstwa. Po urlopie macierzyńskim ciężko pracuje jako opiekunka w Domu Starców, a Marek jest kierowcą w dużej firmie. Żyje im się dobrze, dzieci są zdrowe, ich rozwój przebiega prawidłowo. Helena bardzo dobrze spełnia się w roli żony i matki. Wszystkiego nauczyła się w domu rodzinnym, miała 19 lat jak zmarła jej matka i od tego czasu przejęła jej rolę. Po wielu staraniach dostają mieszkanie trzypokojowe. Praca Heleny jest bardzo stresująca, opieka nad ludźmi starszymi jest ciężka i wymaga sporo cierpliwości. Ciągłe obcuje ze śmiercią i czasami jest bardzo smutna z tego powodu ale stara się nie przenosić tego do domu, choć to jest bardzo trudne, bo nie da się wszystkiego zostawić na wycieraczkę wchodząc do domu. Kiedy dzieci są już dorosłe po długiej chorobie umiera Marek. Helena zostaje sama. Trudno jest jej żyć, bo myślała że śmierć jest możliwa tylko w jej pracy. Jakoś sobie radzi. W niedługim czasie dzieci się usamodzielniają, córki odchodzą z domu i zakładają własne rodziny. Zostaje syn Jacek, który bierze ślub i żonę sprowadza do domu Heleny. Ona jest szczęśliwa, że nie zostanie sama. Kiedy przechodzi na emeryturę czuje się niespełniona i trudno jej siedzieć w domu beczynnie. Niebawem rodzą się wnuki Dawid i Martynka a Helena przejmuje opiekę nad wnukami kiedy rodzice idą do pracy. Czuje jednak dalej pewien niedosyt, chce żyć bardziej aktywnie i spełniać się nie tylko w roli babci – opiekunki ale także kontynuować swoje zainteresowania między innymi kulinarnie i dzielić się nimi z innymi, bardzo lubi eksperymentować w kuchni, przyrządzać różne potrawy i piec ciasta.

MARIA jako czwarta córka z sześciorga rodzeństwa po ukończeniu średniej szkoły zaczyna pracę jako laborantka uzdatniania wody. Ma wtedy 18 lat. W tym czasie Maria poznaje o dziewięć lat starszego mężczyznę Andrzeja. Zakochuje się – jest to pierwsza prawdziwa miłość w jej życiu. Mijają dwa lata. Na świecie wchodzi układ o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, grupa The Beatles kończy swoją karierę, umiera Charles de Gaulle, a w Polsce nadal rządzą komuniści, co wywołuje wiele sprzeciwów społecznych i manifestacji to jedno z najważniejszych wydarzeń 1970 roku. W tym roku Maria i Andrzej postanawiają się pobrać. Po roku trwania małżeństwa Maria rodzi pierwszego syna Michała, a za trzy lata drugiego syna Marcina. W związku z powiększeniem się rodziny oboje z mężem postanawiają wybudować dom. Maria razem z mężem ciężko pracują przy budowie domu. Dziesięć lat później umiera Andrzej i Maria zostaje sama z dwójką dzieci, nieukończonym domem i bez pracy. Rozpaczliwie poszukuje pracy. Po kilku miesiącach zostaje zatrudniona na poczcie w charakterze kasjerki. Robi wszystko aby dzieciom stworzyć ciepły, rodzinny dom. Poznaje Jana i nawiązuje romans, który po pewnym czasie przechodzi w stały związek. Wychodzi za mąż po raz drugi i przeprowadza się wraz z dziećmi do bardzo dużego domu swojego drugiego męża. Po roku czasu rodzi trzeciego syna Marka, a rok później córkę Anię. Maria postanawia nie podejmować pracy, zostaje w domu i zajmuje się dziećmi. W zajęciach domowych pomaga jej teściowa, mama Jana. Postanawia część dużego domu przeznaczyć na hotel, tak żeby mogła doglądać dzieci, mieć blisko do pracy

i pieniądze na utrzymanie, gdyż pensja Andrzeja nie wystarcza na wszystkie potrzeby rodziny. Czas leci, dzieci rosną. W 1989 roku pierwszy syn Marii Michał zostaje wcielony do wojska, a po trzech latach do wojska idzie Marcin. Maria jak każda matka bardzo to przeżywa. Gdy chłopcy odbyli służbę wojskową zmężnieli i postanowili założyć własne rodziny. Odejście synów również jest dla Marii przykre ale wie, że tak musi być i trzeba się z tym pogodzić. Praca jej nie opuszcza po jakimś czasie rozchorowuje się jej teściowa, a później własna mama. Maria sprowadza je do swojego domu i przejmuje opiekę nad terminalnie chorymi kobietami. Pracuje przez całą dobę i jest na każde ich zawołanie, widzi jak na jej oczach umierają bliskie jej sercu osoby. Po ich śmierci nie może dojść do siebie, popada w depresję. Szuka pomocy i znajduje ją u swoich dzieci, które otaczają matkę troskliwą, pełną ciepła opieką – taką, którą Maria otaczała je i inne bliskie osoby. Często śpiewa, gdyż śpiew poprawia jej nastrój.

Jest rok 1971 w Szwajcarii w wyniku referendum przyznano kobietom prawo głosu w wyborach federalnych, w Polsce władzę przejął Edward Gierek i rozpoczęła się jego dekada. Następuje dynamiczny rozwój gospodarczy. jednak w socjalistycznych strukturach. **Krystyna**, 21 letnia kobieta bierze ślub z Waldemarem. Takie są realia ówczesnych czasów, że katolicy biorą dwa śluby : jeden kościelny, a drugi państwowy. Tak więc Krystyna jako praktykująca katoliczka wzięła dwa śluby. Mąż Krystyny podjął pracę w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich na terenie dzisiejszej Ukrainy ona po urodzeniu dwójki dzieci: chłopca Jacka i dziewczynki Joli została w Polsce sama. Jednak mając 28 lat zrobiła prawo jazdy i pojechała z dziećmi do męża na Ukrainę. Oboje wraz z dwójką dzieci wrócili do Polski jak dzieci musiały podjąć naukę szkolną. W Polsce radzili sobie bardzo dobrze. Krystyna wykorzystując nabyte od dziecka zdolności rękodzielnicze zajęła się dziewiarstwem maszynowym wciągając w to męża. Rozpoczęli produkcję bluzeczek ażurowych i swetrów, a także robionych przez Krystynę ręcznie na szydełku przeróżnych swetrów dla dzieci i dorosłych. Dzieci dobrze się uczyły zdali matury i rozpoczęli studia. Po ukończeniu studiów założyli własne rodziny ale nie opuścili mamy bowiem zamieszkali razem z nią. A było ich dziewięcioro tj. Krystyna z mężem, córka Jola z mężem i dwójką dzieci oraz syn Jacek z żoną i dzieckiem. Rodzina powiększyła się więc o trzech wnuków i to samych chłopców Dominika, Jakuba i Maksymiliana. Kiedy najmłodszy z wnuków miał cztery miesiące w rodzinie wydarzyła się tragedia w wypadku samochodowym zginęła żona jej bratanka, jej mama została ranna. Krystyna musiała zająć się całą rodziną, która zamieszkała u niej w domu w pięć osób. Później w roku 1992 na skutek wojny w Afganistanie Krystyna musiała przyjąć rodzinę uchodźców z Kabulu – była to rodzina jej koleżanki. Mieszkali u niej w domu przez rok czasu, później Krystyna pomogła im znaleźć własne lokum i pracę. Do tej pory Krystyna zajmowała się sprawami innych ale przyszedł moment kiedy ona sama znalazła się w bardzo trudnej sytuacji bowiem wykryto u niej nowotwór. Dzięki silnej woli, trzem operacjom, życzliwości i troskliwości swoich dzieci udaje jej się przezwyciężyć chorobę. Wraca do zdrowia i pomaga córce w wychowaniu synów. Nie zapomina jednak o swoim hobby i cały wolny czas przeznaczna na rękodzieło : wyszywa, haftuje, szydełkuje, rozwija u swoich wnuków zdolności plastyczne. Pragnie przekazać swoje umiejętności też innym osobom.

Kiedy wszystkie kobiety przeszły na emeryturę odczuwały pewnego rodzaju niedosyt samospelnienia. Każda z osobna miała swoje własne życie - szare i jakby

skończone. Oczywiście wiele radości sprawiały im wnuki, jednak oprócz Heleny i Krystyny niezbyt często się z nimi widywały. Helena i Krystyna miały stały kontakt z wnukami bowiem opiekowały się nimi ale chciały również oprócz tej radości zająć się tylko sobą. Kontynuować swoje pasje, nabywać nowe umiejętności, angażować się w życie społeczne, uczyć się od innych i uczyć innych, poznawać nowych ludzi i nawiązywać znajomości, jednym słowem czuć się potrzebne. Zrozumiały, że ich los kształtuje się w momentach podejmowania decyzji. Zrozumiały to o czym pisał Paulo Coelho, że nie należy się poddawać i biernie czekać na to co los przyniesie. Trzeba działać. Pomimo kontaktów z bliskimi osobami odczuwały samotność, brak pozytywnych relacji z przyjaciółmi i znajomymi. Mając ogromny potencjał wiedzy życiowej popartej doświadczeniami zapragnęły otworzyć się do ludzi i realizować swoje zainteresowania. Szukając form aktywności gwarantujących im realizację niezaspokojonych dotąd potrzeb i miejsc spotkań pozwalających im właściwie spożytkować czas wolny trafiają do Klubu Dwóch Kultur. Tutaj ich drogi się łączą. Każda z kobiet znajduje coś ciekawego dla siebie, robią to czego nie mogły wcześniej robić ze względu na brak czasu i inne role, które pełniły min. role zawodowe, role żon, matek, babć. Danuta uczestniczy w zajęciach komputerowych, treningach pamięci oraz kieruje klubem seniorów, Helena zajmuje się organizacją uroczystości, przygotowuje pyszne potrawy, robi przyjęcia, Krystyna prowadzi warsztaty z rękodzieła, uczy kobiet przeróżnych technik artystycznych, a Maria śpiewa w chórze, także jako solistka. Różne losy tych kobiet połączyło dążenie do samorealizacji, wolności, bycia potrzebnym i akceptowanym. Chcą przełamywać stereotyp emeryta, jaki funkcjonuje w świadomości niektórych ludzi i pokazać, że można inaczej, pozytywniej, lepiej i szczęśliwiej, że losem można czasami pokierować podejmując mądre, świadome i przemyślane decyzje. I to by było na tyle, a resztę dopisze życie....

Dialogi -

DANUTA : Odkąd zaczęłam przychodzić do Klubu moje życie uległo diametralnym zmianom. Zaczęłam spotykać się z ludźmi, przeważnie moimi rówieśnikami. Doskonale się rozumiemy. Jestem zaszczyczona tym, że ludzie mi zaufali i zostałam liderką klubu. Prowadzę spotkania klubowe, w których uczestniczy ponad 80 osób. Pan Piotr nauczył mnie obsługiwać komputer, poruszać się po internecie. Wcześniej byłam samoukiem w tych sprawach, czasami mój syn który jest informatykiem motywował mnie do nauki obsługi komputera, jednak mieszka daleko i często nie miał czasu. Dużą radość przynoszą mi treningi pamięci prowadzone przez pana Piotra, bo widzę jak z dnia na dzień poprawia się moja pamięć.

HELENA : Zanim tutaj przyszłam myślałam, że jakiegokolwiek przyjaźnieni spotkania towarzyskie już mi się nie przydarzą, że moje zdolności i umiejętności kulinarne nie będą nikomu potrzebne. Myślałam, że czeka mnie los babci, która ciągle siedzi w domu i wypatruje wnuków. A jednak tutaj się odnalazłam i czuję się potrzebna. Organizuję przyjęcia i imprezy okolicznościowe od strony kulinarnej. Pomagam wraz z moimi nowymi przyjaciółmi w sprawnym przebiegu różnych uroczystości. Dzielę się z innymi swoją wiedzą, przepisami kulinarnymi i korzystam z innych porad. Odnalazłam siebie w tej społeczności klubowej, poznałam też czeskich seniorów i miałam możliwość gościć u nich w Czechach.

MARIA : Próby Chóru „Czerwony Goździk” są dla mnie wielką przyjemnością, a same występy wielkim pozytywnym przeżyciem. Bardzo lubię przebywać wśród moich przyjaciół z chóru, bowiem życzliwość, szacunek i ogólna atmosfera pozytywnie wpływa na moje życie. Udział w konkursie Miss 50+ był dla mnie niesamowitym przeżyciem – dzięki niemu uwierzyłam w siebie i stałam się też bardziej otwarta na innych ludzi. Jestem teraz zupełnie innym człowiekiem, który wierzy w siebie i w wielką moc, która łączy ludzi zupełnie bezinteresownie.

KRYSTYNA : Jestem tutaj spełniona. Cieszę się, że mogę dzielić się swoimi umiejętnościami z innymi. Miło patrzeć jak inne kobiety uczą się ode mnie różnych technik rękodzielniczych takich jak haft matematyczny, decoupage, poduszki ozdobne draperos, quilling ozdobny, scarpbooking itp. Uczestniczę też w treningach pamięci prowadzonych przez pana Piotra, bo chcę być aktywna do końca swoich dni. Swoimi umiejętnościami dzielę się też z naszymi czeskimi partnerami w ramach projektu „Ergoterapia czesko – polska”.

13.

VERSCHIEDENE LEBEN, GEMEINSAMES ENDE. DIE GESCHICHTE VON VIER FRAUEN.

Piotr Przybyłowski, Danuta Czepil, Maria Kryliszyn, Krystyna Sajek, Helena Wątorska (Poland).

Erzähler: Ich weiß nicht genau, wie ich beginnen soll, weil alle diese Geschichten so interessant und gleichzeitig faszinierend sind. Sie erzählen uns vom ungewöhnlichen Leben von vier Frauen. Vier Frauen, die sehr verschieden sind, in ihrem Charakter, ihren Interessen, ihren Fähigkeiten und ihren Lebensumständen und mit einer gänzlich verschiedenen Einstellung zum Leben.

Was heißt Einstellung? Es heißt ... mit offenen Augen durch das Leben gehen, es heißt Furchtlosigkeit gegenüber den großen Mysterien des Lebens, das Universum anschauen und Fragen stellen, Fragen über sich selbst und das wirklich Wesentliche im Leben. Paolo Coelho, ein brasilianischer Schriftsteller und Dichter, schrieb, dass die größte Lüge jene ist, dass wir „an einem bestimmten Punkt im Leben die Kontrolle über das was uns passiert verlieren und unser Leben vom Schicksal kontrolliert wird“. Vielleicht ist das wahr, vielleicht nicht, aber eines ist sicher – niemand kann die Zukunft vorhersagen und sein Leben programmieren. Wir können Fehler nicht vermeiden, ganz im Gegenteil, aufgrund dieser Fehler lernen wir, wie wir besser leben können, wir entdecken unsere eigene Persönlichkeit und unbekannte Welten. Es ist nicht möglich, dass wir ohne Sorgen, ohne Anstrengung und ohne Opfer durch die Welt gehen – die Lebensgeschichten der vier Frauen sind ein gutes Beispiel dafür.

Lasst uns in das Jahr 1969 zurückgehen, als die Amerikaner am Mond landeten, John Lennon Yoko Ono in Gibraltar heiratete, der Krieg in Vietnam noch nicht beendet war und die Hippie-Bewegung blühte.

In einer kleinen Stadt im Süden von Polen heirateten zwei Mädchen, Danuta und Helena, ihre Liebsten Adam und Marek. Doch ihr Leben war sehr verschieden.

Danuta und Adam hatten große Pläne für die Zukunft, sie träumten von einem großen Haus und vier Kindern. Sie wollten auch beide eine berufliche Karriere machen. Zwei Jahre später wurde ihr erster Sohn, Wiktor, geboren, und sie waren das glücklichste Paar in der Welt. 1975 kam ein weiterer Sohn, Pawel. 1977, als ihre Kinder 6 und 2 Jahre alt waren, verlor Adam bei einem Autounfall das Leben. Danuta war plötzlich eine alleinerziehende Mutter mit zwei kleinen Kindern. Alle ihre Träume und Pläne für die Zukunft waren plötzlich vorbei, aber sie musste überleben. Sie begann in einer Fabrik für Lernbehelfe in Nysa zu arbeiten und konnte sich so irgendwie durchbringen, obwohl das Leben nicht leicht für sie war. Ihre Kinder

wurden erwachsen und begannen zu studieren. Der ältere Sohn studierte an der Militärakademie, der jüngere am Polytechnischen Institut. Schlussendlich heirateten beide und hatten ihre eigenen Kinder. Danuta ist sehr glücklich mit ihren Söhnen. Jedoch, seit sie in Pension ist, lebt sie alleine und fühlt sich oft einsam.

Helena und Marek träumten auch von einer großen Familie. Ihre Träume wurden Wirklichkeit und sie hatten zwei Töchter und einen Sohn. Helena war harte Arbeit gewohnt, weil ihre Eltern Bauern waren und sie hatte alles Notwendige gelernt, um ein Haus und einen Hof zu bewirtschaften. Als ihre Karenzzeit vorbei war, arbeitete Helena sehr hart als Pflegerin in einem Seniorenheim. Marek arbeitete als Fahrer in einer großen Firma. Sie führten ein ganz gutes Leben, ihre Kinder waren gesund und wohlerzogen. Unter großen Schwierigkeiten kauften die beiden eine Dreizimmer-Wohnung. Helena war eine gute Frau und Mutter. Sie hatte das früh gelernt, da ihre Mutter gestorben war, als sie selbst 19 Jahre alt gewesen war und sie damals alle häuslichen Pflichten übernehmen musste.

Ihre Arbeit mit den älteren Menschen war sehr anstrengend, sie war immer mit Krankheit, Tod und vielen Schwierigkeiten konfrontiert. Sie versuchte ihr bestes, um diesen Stress nicht mit nach Hause zu bringen, und um daheim einen glücklichen Platz für ihre Familie zu schaffen. Als die Kinder groß waren starb ihr Ehemann Marek nach langer Krankheit. Das war ein schwerer Schlag für Helena, aber sie musste überleben. Die Kinder wurden unabhängig, beide Töchter heirateten und verließen das Haus und schlussendlich heiratete auch ihr Sohn und lebte mit seiner Frau daheim bei seiner Mutter. Helena war glücklich, weil sie so nicht alleine leben musste. Als sie jedoch in Pension ging, fand sie ihr Leben unerfüllt. Sie wollte nicht ihre ganze Zeit zu Hause verbringen. Bald kamen Enkelkinder und Helena schaute auf sie, wenn deren Eltern bei der Arbeit waren. Aber trotzdem wollte sie mehr. Die Rolle nur als Großmutter war nicht genug für sie, sie wollte aktiver sein. Helena liebte kochen und sie wollte diese Fähigkeit mit anderen teilen.

Maria war die vierte Tochter von sechs Kindern. Nach Abschluss des Gymnasiums, als sie 18 Jahre alt war, begann sie als Laborassistentin zu arbeiten. Zur gleichen Zeit lernte sie einen Mann kennen, der 9 Jahre älter war als sie, und verliebte sich in ihn. Er war ihre erste große Liebe. Zwei Jahre später, 1970, wurde der Atomwaffensperrvertrag unterzeichnet, die Beatles beendeten ihre Karriere, Charles de Gaulle starb und in Polen gab es große Antikommunismus-Bewegungen. In diesem Jahr heirateten Maria und Andrzej. Nach einem Jahr wurde ihr erster Sohn, Michal, geboren, und drei Jahre später kam ein weiteres Baby, ein Junge, Marcin. Die glücklichen Eltern beschlossen ein Haus für ihre Familie zu bauen. Sie arbeiteten sehr viel. Jedoch starb Maria's Ehemann 10 Jahre später und sie wurde eine Alleinerziehende Mutter mit zwei Kindern. Das Haus war noch nicht fertig gebaut und sie hatte keine Arbeit. Verzweifelt versuchte Maria Arbeit zu finden und sie schaffte es als Kassiererin im Postamt zu arbeiten. Sie tat ihr Bestes für ihre Kinder und um ein glückliches Zuhause für sie zu schaffen. Dann lernte Sie Jan kennen und sie verliebten sich ineinander. Maria heiratete ihn und zog mit ihren Kinder in das große Haus, das ihrem neuen Mann gehörte. Sie hatten einen Sohn, Marek, und ein Jahr später eine Tochter, Anna. Maria beschloss nicht mehr arbeiten zu gehen und zuhause zu bleiben, um für ihre große Familie da zu sein. Ihre Schwiegermutter half ihr bei der Hausarbeit. Da das Einkommen ihres Mannes nicht ausreichte, um eine so große Familie zu erhalten, beschloss Maria einen Teil des Hauses in ein Hotel zu

verwandeln. So würde sie auf die Kinder aufpassen können und den Haushalt führen können und gleichzeitig etwas dazu verdienen können. Die Zeit verging und die Kinder wurden erwachsen. Der älteste Sohn ging zum Militär und nach drei Jahren wurde auch der zweite Sohn eingezogen. Maria sorgte sich sehr um sie, aber glücklicherweise kamen beide zurück und heirateten und hatten eine eigene Familie. Die Trennung von den Söhnen war sehr schmerzhaft für Maria, aber sie wusste, dass es unvermeidlich war. Sie hatte immer noch sehr viel Arbeit, ihre Schwiegermutter war sehr krank und auch ihre eigene Mutter hatte ernste gesundheitliche Probleme. Maria pflegte beide. Jedoch starben beide Frauen nach einiger Zeit. Maria wurde sehr depressiv und benötigte selbst Hilfe. Ihre Kinder unterstützten sie sehr und so konnte sie diese schwere Zeit überwinden. Oft sang Maria, um sich besser zu fühlen und das Singen brachte ihr auch Erleichterung.

Im Jahr 1971 durften in der Schweiz Frauen wählen gehen, in Polen wurde Edward Gierek Regierungschef und unter seinem Vorsitz gab begann die wirtschaftliche Entwicklung.

Krystyna, eine 21 jährige Frau, heiratete Waldemar. Beide waren katholisch und so heirateten sie zweimal – standesamtlich und kirchlich. Waldemar wurde eine Arbeit in der ehemaligen Sowjetunion, in der heutigen Ukraine, angeboten, also trennte sich das Paar und Krystyna blieb mit den zwei Kindern, ein Junge, Jacek und ein Mädchen, Jola, in Polen. Als sie 28 Jahre alt war konnte sie endlich die Fahrprüfung machen und besuchte ihren Mann.

Schlussendlich lebten beide wieder in Polen und die Kinder gingen zur Schule. Krystyna war schon immer sehr talentiert im Kunsthandwerk und sie konnte etwas Geld mit der Herstellung von handgestrickten Pullovern machen. Ihr Mann half ihr beim Geschäft und es lief ganz gut.

Die Kinder wurden erwachsen und hatten ihre eigenen Familien, aber es lebten alle gemeinsam, insgesamt 9 Personen, Krystyna und ihr Mann, ihre Tochter Jola mit ihrem Mann und deren zwei Kindern und ihr Sohn Jacek mit seiner Frau und einem Kind. Die Familie war größer geworden, mit drei Enkelkindern, alles Jungen. Als der jüngste Enkel erst 4 Monate alt war, passierte die große Tragödie in der Familie. Krystynas Neffe hatte einen Unfall, seine Frau starb und ihre Mutter war schwer verletzt. So hatte Krystyna nun für 5 Menschen mehr zu sorgen.

Später, 1992, wohnte eine Flüchtlingsfamilie aus Kabul bei ihnen, die wegen dem Krieg aus Afghanistan geflohen waren. Es war die Familie von Freunden von Krystyna und sie wohnten ein Jahr bei ihnen, bevor sie ein eigenes Haus fanden. Krystyna war immer für die anderen da, aber es kam eine Zeit, als sie selbst Hilfe brauchte. Der Arzt eröffnete ihr, dass sie Krebs hatte. Sie schaffte es die Krankheit zu besiegen, wegen ihrem starken Willen, mit Hilfe der Ärzte und mit der großen Unterstützung durch ihre Familie. Sie hat nie ihr Hobby vergessen, das Stricken. Sie zeigt es ihren Enkelkindern und anderen.

Als diese Frauen in Pension gingen, fühlten sie alle, dass das ihr Leben unerfüllt sei. Jede von ihnen hatte ein eigenes Leben – langweilig und monoton. Obwohl sie natürlich viel Freude mit den Enkelkindern hatten. Helena und Krystyna sahen ihre Enkel sehr oft und halfen deren Eltern. Aber alle wollten sie mehr – sie wollten ihre Hobbies fortführen und ihren Leidenschaften nachgehen, am Gemeindeleben teilnehmen, Neues lernen, anderen etwas beibringen, neue Menschen treffen, neue Freunde kennenlernen und jedenfalls das Gefühl haben gebraucht zu werden. Sie

hatten die Wahrheit des Lebens verstanden, dass man selbst entscheiden muss, aktiv leben muss und nie aufgeben darf – die Wahrheit, die Paolo Coelho in seinem Buch beschrieben hatte.

Sie hatten ihre Familien, aber wenig Freunde. Sie fühlten sich einsam und wollten das ändern. Sie wollten ihre eigenen Erfahrungen machen und sich weiter entwickeln. So kamen Sie in das „Kulturhaus“ und ihr Leben änderte sich. Jede von ihnen fand etwas, das sie interessierte. Jetzt können sie das tun, was sie immer wollten, aber nicht tun konnten, aus beruflichen und familiären Gründen.

Sie sind es gewohnt in der Rolle als Mutter, Ehefrau oder Großmutter zu sein, aber nun brauchen sie mehr Zeit für sich. Danuta nimmt Computerunterricht und nimmt am Gedächtnistraining teil und sie leitet den Seniorenklub. Krystyna leitet Handwerksklassen und lehrt Frauen die verschiedensten künstlerischen Techniken. Maria singt im Chor und tritt oft als Solistin auf.

Sie alle hatten verschiedene Leben, verschieden Probleme und doch haben sie eines gemeinsam: das Bedürfnis nach Entwicklung und Selbstverwirklichung, sie möchten akzeptiert und gebraucht werden. Sie möchten das Stereotyp eines passiven älteren Menschen aufbrechen und den anderen zeigen, dass sie besser leben können, mehr interessiert, positiv, glücklicher, selbst über das Leben entscheidend und selbst bewusste Entscheidungen treffend. Wir werden sehen, wie ihr Leben weitergeht

Dialoge :

DANUTA: Von der Zeit an, als ich im Club teilgenommen habe, hat sich mein Leben drastisch verändert. Ich lernte neue Leute kennen, hauptsächlich meine Kollegen. Wir verstehen uns perfekt. Ich freue mich sehr, dass mir diese Menschen vertrauen und mich als Clubleiterin gewählt haben. Ich organisiere und leite die Treffen für 80 Clubmitglieder. Piotr hat mir gezeigt, wie ich einen Computer benutzen und im Internet surfen kann. Ich wollte schon vorher Computer lernen. Mein Sohn hat mich dazu überredet, er ist ein Computerspezialist. Aber er lebt weit weg von mir und hat nicht viel Zeit. Ich mag das Gedächtnistraining wirklich und merke, dass mein Gedächtnis immer besser wird.

HELENA: Bevor ich hierher kam war ich davon überzeugt, dass ich nie neue Bekanntschaften machen würde und dass sich niemand für meine Kochkünste interessieren würde. Ich dachte ich würde den Rest meines Lebens als Großmutter verbringen, die nur zu Hause sitzt und auf ihre Enkelkinder aufpasst. Wie auch immer, hier habe ich ein neues Leben entdeckt und ich fühle mich gebraucht. Ich organisiere Treffen und Parties und bin für das Kochen verantwortlich. Gemeinsam mit meinen neuen Freunden organisiere ich verschiedene Aktivitäten. Ich teile mein Wissen, Kochrezepte und lerne auch selbst etwas Neues. Ich fühle mich in dieser Gemeinschaft sehr wohl. Wir treffen uns auch mit Senioren in der Tschechischen Republik, wir haben sie schon mehrmals besucht.

MARIA: Ich gehe sehr gerne zu den Chorproben und freue mich wirklich auf jeden Auftritt. Ich mag es mit meinen Freunden vom Chor zusammen zu sein, wegen ihrer Freundlichkeit, ihrem Respekt und wegen der sehr positiven Stimmung. Das hat

sehr positive Auswirkungen auf mein Leben. Ich habe auch am Wettbewerb „Miss 50+“ teilgenommen, was wirklich toll war. Es stärkte meinen Glauben an mich selbst und machte mich offener für andere. Ich bin nun ein anderer Mensch, ich glaube an meine Fähigkeiten und das Großartige, wenn man andern hilft.

KRYSTYNA: Ich kann mich hier selbstverwirklichen. Es freut mich, mein Wissen teilen zu können und andere zu unterrichten. Es macht mich wirklich glücklich anderen Frauen verschiedenes Handwerk beibringen zu können, sticken, Kreuzstich, dekorative Polsterüberzüge, dekorative Rüschen, Decoupage. Ich nehme auch am Gedächtnistraining teil, weil ich bis zum Lebensende aktiv bleiben will. Ich teile mein Wissen auch mit den tschechischen Partnern in Projekt „Polnisch-Tschechische Ergotherapie“.

14.

DIFERENTES VIDAS Y UNA MISMA CONCLUSIÓN. HISTORIAS DE CUATRO MUJERES. HISTORIAS SENCILLAS.

Piotr Przybyłowski, Danuta Czepil, Maria Kryliszyn, Krystyna Sajek, Helena Wątorska (Poland).

No sé cómo empezar a contar las historias, pues son todas ellas igual de interesantes y fascinantes. Estas historias nos hablan de las vidas sencillas pero a la vez inusuales de cuatro mujeres; mujeres con distintos estilos de vida, personalidad, inquietudes y virtudes pero todas ellas con una actitud admirable ante la vida. ¿Qué quiere esto decir? Quiere decir que caminan por la vida con los ojos abiertos, sin miedo ante los grandes misterios de la vida, preguntándose quiénes somos y la verdadera esencia de la vida. Paulo Coelho, escritor y poeta brasileño, dijo que el mayor engaño era que cuando nuestra vida llega a cierto punto perdemos el control sobre ella y comienza a dirigirnosla el destino. Puede que lo que dice Coelho sea cierto, puede que no, pero lo que innegablemente es verdadero es que no podemos predecir nuestro futuro ni programar nuestras vidas. No podemos evitar ciertos fracasos, ni debemos hacerlo, pues ciertos fracasos nos enseñan a vivir mejor y descubrimos, gracias a ellos, aspectos de nuestra personalidad que desconocíamos. No es posible caminar por la vida sin preocupaciones, estrés o sacrificios.

Las cuatro historias de nuestras heroínas son un claro ejemplo de todo esto que acabo de decir.

Remontémonos al año 1969, cuando los americanos aterrizaron en la Luna, John Lennon se casó con Yoko Ono en Gibraltar, la Guerra de Vietnam aún no había terminado y el movimiento hippy florecía. En una pequeña ciudad al sur de Polonia, dos chicas, Danuta y Helena, se casaron con sus enamorados, Adam y Marek. Desde el principio sus vidas eran muy distintas.

Danuta y Adam tenían grandes planes para el futuro, soñaban con una gran casa llena con cuatro niños. Además, no querían dejar de lado su carrera profesional. Dos años después de que contrajesen matrimonio nació su primer hijo, Wiktor. Esto les hizo la pareja más feliz del mundo. En 1975 tuvieron a su segundo hijo, Pawel. En 1977, cuando sus hijos tenían seis y dos años, Adam tuvo un accidente de coche en el que perdió la vida. Danuta pasó a ser una mujer viuda con dos niños pequeños. Sus sueños y planes de futuro se vieron truncados. Sin embargo, tenía que sobrevivir y para ello comenzó a trabajar en la fábrica de herramientas de Nysa para poder llegar a fin de mes. La vida no fue fácil para ella. Los niños crecieron y comenzaron sus estudios. El hijo mayor ingresó en la

Academia Militar. El pequeño se matriculó en el Instituto Politécnico. Ambos se casaron y tuvieron hijos. Danuta está realmente orgullosa de sus hijos y muy feliz por ellos. Aún así, cuando sale del trabajo y se dirige a casa, se siente sola.

Helena y Marek también soñaban con formar una gran familia. Sus sueños se cumplieron, pues tuvieron dos hijas y un hijo. Helena estaba acostumbrada al trabajo duro ya que sus padres eran granjeros y ella aprendió desde pequeña el esfuerzo que llevaba levantar una casa y mantener la granja. Cuando su permiso de maternidad terminó, Helena volvió al duro trabajo de cuidadora de gente mayor en un asilo. Marek trabajaba como chófer en una gran empresa. Tenían una vida que podía considerarse buena. Sus hijos crecieron sanos y sin problemas. Con alguna que otra dificultad consiguieron construir el tercer piso de su casa. Helena era una excelente esposa y madre. Sabía como serlo desde pequeña, pues su madre murió cuando tenía 19 años y tuvo que hacerse cargo de todas las tareas domésticas de su casa. Además, su trabajo con las personas mayores era muy estresante: tenía que hacer frente a la enfermedad, a la muerte, y a numerosas dificultades. Helena intentaba hacerlo lo mejor posible y no llevaba el estrés consigo a su hogar para que éste continuase siendo un lugar feliz para ella y su familia. Sin embargo, cuando sus hijos crecieron, su marido murió después de una larga enfermedad. Fue un terrible golpe para Helena, pero igual que Danuta, debía sobrevivir. Sus hijos se hicieron mayores e independientes. Las dos hijas fueron las primeras en casarse y abandonar el hogar materno. El hijo varón se quedó viviendo con su madre y fue su esposa quien se trasladó con ellos. Esto le hacía feliz a Helena, pues ella no quería vivir sola. Sin embargo, cuando terminaba su jornada laboral, se sentía insatisfecha y deprimida. No quería pasar el resto de su tiempo solo en su casa. Después, cuando tuvo nietos, les cuidaba mientras sus padres trabajaban, pero eso tampoco le llenaba del todo. Ella quería algo más, el papel de abuela no era suficiente para ella. En realidad, a ella le encantaba cocinar y quería compartir esa afición con otras personas a las que mostrar su habilidad.

María era la cuarta hija de seis hermanos. Después de terminar el instituto, cuando tenía 18 años, empezó a trabajar como ayudante en un laboratorio. Durante ese tiempo, se enamoró de un hombre nueve años mayor que ella, el cual fue su primer amor verdadero. Dos años después, en 1970 (año en que se firmó el acuerdo sobre la no proliferación de armas nucleares, año de la muerte de Charles de Gaulle, año del masivo movimiento anticomunista) María y Andrzej se casaron. Un año después nació su primer hijo, Michal, y tres años más tarde tuvieron otro bebé varón, Marcin. Los felices padres decidieron construir una casa para su familia y trabajaron muy duro para ello. Desgraciadamente, diez años más tarde, el marido de María murió y María se convirtió en una madre viuda de dos niños pequeños. La casa todavía no estaba terminada y ella no tenía trabajo. Comenzó a buscar trabajo de forma desesperada hasta que finalmente encontró uno como cajera en una oficina de correos. Hizo todo lo posible para que a sus hijos no les faltase de nada, ofrecerles todo lo que pudiesen necesitar y crear un hogar feliz para ellos. Más tarde, conoció a Jan, de quien se enamoró locamente. Ambos contrajeron matrimonio y María se mudó con sus hijos a su casa. Tuvieron un hijo llamado Marek y un año después una hija, Anna. María decidió dejar su trabajo y dedicar su tiempo a cuidar de su gran familia. Su suegra le ayudaba con las tareas del hogar. Como el sueldo de su marido no era tan alto como para mantener a una familia tan grande, María

decidió convertir una parte de la casa en hotel. Así, sería posible compaginar trabajo y familia. Ella podría cuidar de sus hijos, mantener la casa y ganar dinero.

El tiempo pasó y los hijos crecieron. El hijo mayor ingresó en la Armada y tres años más tarde el segundo hijo se alistó también. María estaba muy preocupada pero tuvo suerte pues ambos hijos regresaron sanos y salvos y decidieron casarse y formar su propia familia. El que sus hijos abandonaran el hogar materno fue muy duro para María, pero sabía que era inevitable. Ella aún tenía que seguir trabajando muy duro. Su suegra estaba enferma, y también su madre comenzó a tener problemas de salud. María tuvo que empezar a cuidar de las dos mujeres enfermas. Desgraciadamente, después de mucho tiempo luchando contra la enfermedad, ambas mujeres murieron. Después de eso, María cayó en una profunda depresión. Sus hijos cuidaron de ella mucho y eso fue lo que le hizo salir de la horrible depresión. María siempre cantaba para sentirse mejor y fue cantando como recobró las ganas de vivir.

En 1971, en Suiza, las mujeres adquirieron el derecho a votar; en Polonia, Edward Gierek se convirtió en el líder del gobierno y la década de su poder comenzó con el desarrollo de la economía dinámica.

Krystina, una mujer de 21 años, contrajo matrimonio con Waldemar. Ambos eran católicos, por lo que celebraron su ceremonia en dos ocasiones. Primero, en el juzgado, y después en la Iglesia. A Waldemar le ofrecieron un trabajo en la Unión Soviética, en el territorio de la actual Ucrania, así que la pareja tuvo que separarse. Krystina se quedó en Polonia con sus dos hijos: un niño llamado Jacek y una niña llamada Jola. Cuando cumplió los 28 años, Krystina se sacó el permiso de conducir y pudo ir a visitar a su marido. Finalmente, el marido regresó a Polonia donde ambos criaron a sus hijos. Krystina siempre había sido muy hábil con las manos así que decidió empezar a hacer jerseys para poder venderlos y ganar dinero. Su marido comenzó a ayudar con el negocio y empezó a irles bastante bien.

Los niños crecieron. Formaron sus propias familias pero no se fueron de casa. Vivían todos juntos, un total de nueve personas, en el mismo hogar: Krystina y su marido, Jola con su marido y sus dos hijos, y Jacek con su mujer y su hijo. La familia se ampliaba (un total de tres generaciones convivían). Cuando el nieto pequeño tenía tan solo cuatro meses ocurrió una tragedia terrible a la familia. La familia del sobrino de Krystina tuvo un accidente de coche: su mujer murió y su madre quedó gravemente herida. Así que Krystina tuvo que cuidar y acoger en su casa a cinco personas más. Más tarde, en 1992, Krystina también acogió a una familia de refugiados de Kabul debido a la Guerra de Afganistán. Era la familia de un amigo de Krystina y se quedaron en su casa durante un año hasta que decidieron mudarse a una casa propia. Krystina siempre había sido una persona dispuesta a ayudar a los demás sin pedir nada a cambio. Sin embargo, el día en el que ella necesitó ayuda también llegó, pues los médicos descubrieron que tenía cáncer. Pero gracias a su fortaleza, a las habilidades de los médicos y al apoyo de su familia, Krystina pudo superar el cáncer. Y de nuevo, pudo ayudar a su hija a criar a sus hijos. Aún así, recuerda con nostalgia su hobby, hacer punto. Por ello enseñó a sus nietos a hacerlo.

Al finalizar el día, las mujeres de esta historia sentían en su interior que, pese a todo, les faltaba algo que completase sus vidas. Cada una tenía una vida propia pero algo monótona y rutinaria. Por supuesto, no les faltaba felicidad debido a su familia y en especial a sus nietos. Helena y Krystina se veían a menudo y coincidían en sus ideas: querían continuar con sus aficiones, desarrollar sus pasiones, insertarse más en la sociedad, aprender cosas nuevas, enseñar a otros cosas que ellas sabían, conocer a personas nuevas, hacer amigos y la última pero no menos importante: sentirse necesitadas. Ellas entendieron la esencia de la vida: vivir de forma activa y no rendirse nunca, como Paulo Coelho dijo una vez.

Tenían sus propias familias, pero echaban en falta más conocidos. A veces se sentían solas, y querían cambiar eso. Querían enseñar su sabiduría, hacer que sus experiencias de la vida ayudasen a otras personas y crecer como mujeres. Por ello es por lo que acudieron a la Casa de Cultura, al club llamado Casa de las dos Culturas. Aquí sus vidas cambiaron, cada una de ellas encontró algo nuevo de ellas mismas. Ahora se sienten más libres para hacer lo que realmente quieren pero no podían hacer debido a obligaciones familiares, domésticas y profesionales.

Estaban encajadas en el papel de madre, abuela o esposa, pero ahora se sienten más independientes. Danuta asiste a clases de ordenadores y realiza ejercicios de memoria. Además, gestiona el club de mayores. Krystina ofrece clases de punto y manualidades y enseña a distintas mujeres sus técnicas. Maria canta en un coro y suele ofrecer siempre algún solo.

Todas ellas tienen vidas distintas, con sus problemas diferentes. Pero en algo coinciden: necesitan realizarse personalmente, necesitan sentirse aceptadas y necesitadas. Quieren romper con el estereotipo de mujeres mayores inactivas y enseñar a otras personas y a la sociedad que se puede vivir de otra forma más interesante, con felicidad, siendo ellas mismas las que dirijan sus vidas. Así que ya veremos lo que la vida les ofrece.

EXPERIENCIAS DE LAS PROPIAS PROTAGONISTAS DE LA HISTORIA:

DANUTA: Desde que asisto a la Casa de la Cultura mi vida ha cambiado de forma drástica. Empecé a conocer gente nueva y muchos de ellos ya son amigos con los que me entiendo a la perfección. Estoy muy agradecida puesto que todos ellos confiaron en mí y me eligieron como delegada del Club. Organizo y llevo acabo encuentros para los 80 miembros. Piotr me enseñó cómo usar los ordenadores y conectarme a internet. Ya había intentado aprender antes con mi hijo, él es especialista, pero vive muy lejos y no tenía mucho tiempo libre. Además, lo paso realmente bien con los ejercicios de memoria y siento que cada día mi capacidad memorística mejora y mejora.

HELENA: Antes de venir aquí estaba segura de que nunca podría tener la oportunidad de conocer gente nueva y nadie sentiría interés por mis habilidades culinarias. Pensaba que iba a pasar el resto de mi vida como una abuela que solo dedica su tiempo a cuidar a sus nietos. Sin embargo, aquí conocí un nuevo estilo de vida y me sentí realizada. También organizo fiestas y reuniones y además soy la responsable de la cocina. Con mis nuevos amigos no paro de organizar actividades.

Comparto mis conocimientos, mis recetas de cocina y siempre aprendo algo nuevo de ellos también. Me siento muy feliz en esta nueva comunidad. También colaboramos con mayores de la República Checa a los que visitamos a menudo.

MARÍA: Los ensayos con el coro son un gran placer para mí, y las actuaciones me llenan de felicidad. Los distintos miembros del coro se han convertido en amigos míos, en el coro reina el respeto y una atmósfera realmente agradable. Esto ha afectado en mi vida de una forma muy positiva. También participé en el concurso “Miss50+” lo que fue una experiencia increíble. Me hizo creer en mí misma y ser más extrovertida con los demás. Soy una persona diferente ahora: creo en mí misma y en mi poder para ayudar a otras personas.

KRYSTINA: Aquí me siento llena. Me encanta compartir mis conocimientos y enseñar a otras personas. Estoy muy orgullosa al ver como las mujeres de Rother aprenden a hacer punto (labores con hilo y aguja, punto de cruz, entre otras) gracias a mí. También participo en las clases de ejercitación de la memoria porque quiero mantenerme activa intelectualmente hasta el final de mi vida. También comparto mi conocimiento con los miembros del Club de la República Checa.

15.

DEĞİŞİK YAŞAMLAR, BENZER SONUÇLAR, DÖRT KADININ HAYATLARI HAKKINDA BASİT HİKAYELER.

Piotr Przybyłowski, Danuta Czepil, Maria Kryliszyn, Krystyna Sajek, Helena Wątorska (Poland).

ANLATICI: Hikayemi ilginç ve büyüleyici bir şekilde nasıl başlatacağımı bilmiyorum.

Bize ortaklar hakkında ve aynı anda dört kadın çok sıradışı hayatlar söylediler. Karakter, ilgi, yetenek ve yaşam tarzları çok farklı olan kadınların kesinlikle farklı, tutumlu hayatları vardır.

Tutum nedir? Hayatlarını açık gözlü, korkusuz, dünyaya gizemle bakan, içgüdü ile hayatın özüne bakan demektir. Ömrü boyunca gözü açık yürüyen, dünyayı seyrederken gizemlere karşı korkusuzca yaşamak anlamına gelir ve sorgusuz hayatı özülle yaşamak demektir. Brezilyalı yazar, şair, Paulo Coelho, büyük yalan isimli kitabında; Hayatımızın belirli noktada kontrollerini kaybetmeleri ve hayatımızı kader tarafından bize neler planlandığını yazmaktadır. Ama o şüphesizdir. Hiç kimse onun gelecek hayatını ve programını tahmin edemez.

Hedefimiz hataları önlemek değil, dahası, daha iyi yaşamayı öğrenmektir. Bu başarısızlıklar kendi kişiliklerimiz ve dünyanın bilinmeyen olaylarını keşfedememektendir. Dört kahramanın hayat hikayeleri bu kadar mükemmel örnek teşkil edebilir. Bu endişeler, gerilmeler ve fedakarlıklar olmadan yaşamak mümkün değildir.

1969 yılında Amerika aya inip geri döndüğünde John Lennon, Yoko Ono ile Gibraltar da evlendi. Vietnam'daki savaş henüz bitmemişti. Hippi hareketi gelişti. Güney Polonyanın küçük bir kasabasında, **Danuta** ve Helena adında iki kız, sevgili Adam ve Marek ile evlendi. O zamanlardan beri hayatları oldukça farklı Danuta ve Adam gelecek için büyük planları; büyük bir ev ve dört çocuk hakkında hayalleri vardı. Onların profesyonel kariyerleri hakkında endişeleri vardı. İki yıl sonra ilk oğlu Wiktor doğdu. Çok mutlu oldular. 1975 yılında Pawel adında bir oğlu oldu. 1977 yılında Çocuklar 6 ve 2 yaşlarında iken Adam bir araba kazası geçirdi ve hayatını kaybetti.

Danuta iki küçük çocuklu dul bir anne oldu. Gelecek için kurmuş oldukları planları ve hayalleri çöktü. Ama kabullenmek zorundaydı. Nysa Eğitim Araçları Fabrikasında çalışmaya başladı. Hayat onun için kolay değildi ama geçimini sağladı.

Çocuklar büyüdü.Siyasal Bilgiler Fakültesi ve Harp akademisinde okudu. Büyük oğlu çalışmaya başladı. Sonunda onlar evlendi ve çocukları oldu. Danuta torunları olduğundan dolayı çok memnun idi. Yinede çalıştığı işten emekli olduğunda yalnız yaşar ve kendini yalnız hissederdi.

Helena ve Marek rüyalarında büyük bir aileyi gördüler. Rüyalarındaki gördükleri iki kızları ve bir oğluna sahipti. Helena için zor bir iş olan bir çiftlik ve bir eve sahibi olmak için herşeyi öğrendi. Onun doğum izni bittiği zaman Helena güvenlikçi olarak huzurevinde çalıştı.

Marek büyük bir şirkette şoför olarak çalıştı. Onlar oldukça iyi bir aile yaşantısına sahipti. Çocuklarını sağlıklı ve çok iyi büyüttüler. Çok zorluklardan sonra üç odalı bir ev almayı başardı. Helena mükemmel bir eş ve anne idi. Annesi öldüğünde sadece 19 yaşındaydı ve aiel içinde yapması ve öğrenmesi gereken çok görevleri vardı. Huzur evinde çalışırken sitresli hastalar, ölümlerle, sayısız zorluklarla krşılaştı. Helena çalıştığı yerdeki sitresleri evine getirmedi ve evinde mutlu bir yüzle ailesini karşıladı. Böylece çocukları büyürken kocası Marek uzun bir hastalıktan sonra öldü. Bu helana için büyük bir zorluktu fakat buna katlanmak zorundaydı. Çocukları büyüdükten sonra iki kızı evlendi ve evden ayrıldılar. Sonunda oğlu da evlendi. Oğlu ve karısı için yeni bir ev aldı. Helena çok mutlu idi. Çünkü; yalnız yaşamak istemiyordu. Sonunda emekli olduktan sonra kendisini yalnız ve deprasyonda hissederdi. O tüm zamanını evde geçirmek istemiyordu. Helena oğlu ve gelini işe gidince toruna baktı. Fakat bu onun için yeterli değildi. O daha çok şeyler yapmak ve kendini geliştirmek istedi . Büyükanne rolü onun için yeterli değildi. Helena Güzel yemek yapmasını biliyordu, Başkalarıyla da paylaşmak istiyordu.

Maria, altı çocuklu ailenin dördüncü kızıydı. Maria 18 yaşında liseyi bitirdikten sonra o bir laboratuar asistanı olarak çalışmaya başladı. Kendisinden 9 yaş büyük bir erkekle karşılaştığında o erkeğe gerçekten aşık oldu.Bu ilk gerçek aşkıydı. İki yıl sonra 1970 yılında, nükleer silahların yayılmasını önleme Antlaşması imzalandı. Beatles ın kariyeri sona erdi. Charles de Gaulle öldü ve Polonya'da büyük bir anti-komünizm hareketi yoktu. Bu yıl içinde Maria ve Andrzej evlenmeye karar verdi. Bir yıl sonra ilk oğulları Michał doğdu ve üç yıl sonra bir oğlu daha Marcin doğdu. Mutlu bir aile yuvası inşa etmek için bir ev yaptırıyordu. sıkı bir şekilde çalıştı. Ne yazıkki 10 yıl sonra kocası öldü ve iki çocukla dul bir kadın oldu. Evi henüz bitmemişti ve işsizdi. Maria umutsuzca iş aramaya başladı ve sonunda Postanede kasiyer pozisyonunda işe başladı. Mutlu bir Yuva için ihtiyaç olan her şeyi karşılayabileceğini çocuklarına isbat etti. Sonra Jan ile tanışarak birbirlerine aşık oldular. Sonunda Maria onunla evlendi. Yeni evli kocasına ait olan büyük eve çocukları ile birlikte taşındı. Bir yı sonra Marek adında bir oğlu ve Anna adında bir kızı doğdu. Maria bu büyük ailede profesyonelce çalıştı. Onun Kayınvalidesi ev işlerinde yardımcı oldu. Kocasının kazancı büyük aileyi geçindirmeye yetmiyordu. Maria bu büyük evi değiştirmeye, bölgece çocuklarına bakabileceğine ve para biriktirmeye karar verdi. Zaman geçtikçe,

çocuklar büyüdü, en büyük oğul üç yıl sonra askere gitti, ikinci oğlu da askere gidince endişeye kapıldı. Ama neyse ki Maria'nın endişeleri yersizdi. Oğulları askerden geri geldi ve evlendiler. Evlenip evden ayrılan oğulları Maria için üzüntü verici idi. Fakat bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. O hala çok sıkı çalışıyordu. Çünkü kayın validesi ve kendi annesi çok hastaydı ve ciddi sağlık problemleri başlamıştı. Maria iki ölümcül hasta kadına bakmak zorunda idi. O her iki kadına itinalı bir şekilde bakmasına rağmen öldüler. Maria bu yüzden depresyon geçirdi. Başkasının desteğine ihtiyacı oldu. Onun depresyon geçirmesi esnasında onun çocukları destekledi. Mari sık sık şarkı söyleyerek kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

1971 yılında İsviçre kadınlar seçme ve seçilme hakkı verildi. Edward Gierak Polonya Devlet başkanı oldu ve Ekonomide büyük gelişmelerin başlamasına sebep oldu.

Krystyna 21 yaşındayken Waldemar ile evlenmeye karar verdiler. Her ikiside Katolik idi. Hem geleneksel, hemde kilise törenleri ile bu evliliklerini gerçekleştirdiler. Sovyetler Birliğinin dağılması ile Waldemar Ukrayna'da, Krystyna ise iki çocuğu oğlu Jacek, kızı Jola ile Polonya'da kaldı. Krystyna 28 yaşında iken sürücü belgesi aldı ve kocasını ziyarete gitti. Sonunda her ikiside Polonya ya döndü ve çocuklarını okula gönderdiler. Krystyna el yeteneği iyi bir kişi olduğunda devamlı olarak el ile kazak örerek para biriktirdi. Kocasını Krystyna'ya yardımcı olarak bu işlerinde büyük başarı sağladılar.

Çocukları büyüyüp evlenmeleri ve çocuklarının olması ile toplam 9 kişilik bir aile oldular. Bu aile fertleri; Krystyna ve kocası, kızları Jola ve kocası, ve iki çocuğu, oğulları Jacek ve karısı ve bir çocuğu idi. Böğlece aile genişlemiş, en küçüğü 4 aylık olan la beraber 3 tane erkek torun vardı.

Aile içerisinde büyük bir üzüntü meydana geldi. Krystyna'nın yeğeni kaza geçirerek yeğenin karısı bu kazada öldü ve yeğenin annesi bu kazada ağır yaralandı. Böğlece Krystyna 5 kişiye daha bakmak zorunda kaldı. Çünkü; Daha sonra 1992 yılında, Krystyna Afganistan savaşındaki Kabil'den gelen mülteci bir aileye ev sahipliği yapıyordu. Krystyna'nın arkadaşlarının ailesi bir ev bularak kendi evlerinde kalmaya başladılar.

Krystyna devamlı olarak etrafındaki kişilere çok yardımcı oldu. Fakat; Krystyna doktora gidince kanser olduğunu öğrendi. Bu sefer etrafındaki dostları Krystynaya yardım etmeye başladılar. Doktorun bilgi ve başarısı, ailesinin manevi desteği ile kendini güçlü ve sağlıklı hissetmesini sağladı. Krystyna hastalıktan iyileşti. Hobilerini torunlarına ve diğer insanlara öğretti.

Bu kadınlar emekli olduktan sonrada hobilerini diğer insanlara öğretmesi ile topluma yararlı insan olduklarının farkına vardılar. O kadınların monoton hayatları vardı, Sosyal etkinlikler ve toruna bakmaları sayesinde hayata bağlandılar.

Helena ve Krystyna'nın ailelerine göz kulak oldular. Her şeyleri ile ilgilendiler. Hobilerini geliştirerek devam ettiler. Toplum hayatına katıldılar. Yeni şeyler öğrenerek tutkularını geliştirerek başkalarına öğrettiler. Yeni arkadaşlarla tanışarak kendilerini daha iyi hissettiler.

Toplum içerisinde aktif bir hayat yaşamak ve bu yaşantıyı insanlara göstermek gerektiğini Paulo Coelho kitabında yazdı. Diğer ailelerin aileleri vardı ama başka tanıdıkları yoktu. Onlar kendilerini yalnız hissediyorlardı. Onların bu durumlarını değiştirmek istedi. Onlar Kültür Evleri kurarak hayat tecrübeleri ve hobileri sayesinde kendilerini geliştirdiler.

Burada hayatlarımız değişti. her biri ilginç şeyler içinde kendilerini buldu. Şimdi, onları her zaman kariyerinin profesyonel olmalarını istedi, Ev işlerini yapmaktan çekinmiyorlardı.

Anne, eşleri ve Anneanneleri rolleri için kullanılır. Ama şimdi kendileri için daha fazla boş zaman gerekir. Danuta bilgisayar araştırmaları ve hafıza geliştirme egzersizleri dersleri aldı. O da Yaşlılar Kulübünü yönetme kabiliyetine sahip oldu. Krystyna el sanatları dersleri çalışır, o kadınlara farklı sanatsal teknikleri öğretir. Maria, koroda şarkı söyler ve genellikle bir solist olarak gerçekleştirir.

Ortak farklı sorunları onların ortak bir problemidir. Onları geliştirme, kendini gerçekleştirmekle sağlamak gerekir. Yaşlı kişilerin pasifliğini, iş görmezliğini toplumdan terk edilmişliğini kırmak ve diğer insanlar gibi onların hayatının sonlarının daha iyi, kendileri tarafından akıllıca kararlar, bilinçli bir yaşam, daha ilginç, olumlu, daha mutlu bir şekilde yaşamayı göstermek istiyorlar. Bu yüzden hayat onlara neler getirecek göreceğiz.

Film - Diyalog

DANUTA: Aralarına katılmaya başladığından beri hayatım önemli ölçüde değişti. Toplanan insanlar, çoğunlukla benimle başladı. Biz birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Çünkü bu insanlardan inan çok memnun oldum. Beni kulübe bir lider olarak seçtiler. 80 kulüp üyesi ile Organize toplantıları yaptım. Piotr bilgisayar ve internet kullanmayı öğretti. Daha önce zamanımı boşa harcıyordum. Bilgisayar uzmanı olan oğlum, bilgisayar kullanmayı öğrenmeye çalışmam konusunda beni ikna etti.

Her gün Hafıza geliştirme egzersizleri gerçekten çok zevkli . Hafıza yeteneklerimin arttığını daha iyi hissediyorum.

HELENA: Ben buraya gelmeden önce hiç yeni tanıdıklar bulabileceğimi, pişirme becerisi konusunda ilgi duyacağımdan emin değildim. Ben büyükanne olarak sadece evde oturup ve torunlara bakarak hayatımın geri kalanını geçirmek isterdim. Yine de, ben burada yeni bir yaşam tarzı keşfettim ve gerekliliğini hissediyorum.

Partiler ve toplantılar düzenlemek ve yemek pişirmek için sorumluyum. Yeni arkadaşlarımla farklı etkinlikler düzenlemeye yardımcı oluyorum. Yemek tarifleri öğrenerek yeni bilgileri paylaşıyorum. Ayrıca Çek Cumhuriyeti ile yaşlılar işbirliği faaliyeti yeni bir topluluk içinde çok mutluluk duydum. Biz onları zaten pek çok kez ziyaret etmiştik.

MARIA: Koro provaları benim için büyük bir zevk olduğunu ve gerçek bir sevinç gösterileri vardır. Özlediğim arkadaşlarımla formu ile koro dostluk, saygı ve olumlu bir atmosfer içinde olmayı seviyorum. Ayrıca yarışmaya katılmam hayatımı Olumlu etkiliyor. 50 den fazla inanılmaz bir deneyim oldu. Bu beni kendime güvenimi ve benim başkaları yanında itibarımı artırdı. Artık farklı bir insan olduğumu, yeteneklerimi ve başkalarına yardımın büyük güç verdiğiğine inanıyorum.

KRYSTYNA: Burada öğrendiklerimi başkaları ile paylaştığım için kendimi keyifli hissediyorum.

Kadınlar Klübünde çeşitli el hünelerlerini gösteren kadınları gördükçe çok mutlu oluyorum.

Hafıza eğitim derslerine katılarak hayatımın sonuna kadar etkin kalmasını istiyorum. Ayrıca "Polonya-Çek ergotherapy" projesi kapsamında Çek ortaklarla bilgi paylaşmak istiyorum.

16.

GRANNIE AISHA STORY.

Ibrahim Ozgulec (Turkey).

MUSTAFA: “No, no; do not tell me anything else and shut up.” said Mustafa furiously. “Do not realize how I am busy.” he added.

GRANNIE AISHA: “All the time you are dealing with some others and neglecting me so much.” said Granny Aisha reproachfully.

NARRATOR: Mustafa was a grocery store owner and he was working intensively. He was going to store in the early morning and was coming back in the late night. He was sleeping right away when he came back from the store as a result of tiresome day at work.

MUSTAFA: “You are very lucky to live with us and we compensate your every need” indignantly said Mustafa and he added “you could stay in the nursing home, what else do you want?”.

NARRATOR: Grannie Aisha gulped her sobs back and couldn't say " Just a little attention, a little love". The words choked in her throat; and she got bored. Wanted to cry, but she could not. Slowly got up from her seat, just took a few steps and suddenly she stopped. Her beautiful memories in the past time came to her mind. They were living in a small house that was heated by a stove in the district of a town. Right beneath their house, there was a little patisserie of Grannie Aisha and her husband Hakkı. It might be seen from outside as a small patisserie, but it was a great source of income for them. Every day their son and daughter were coming after school, and they were doing their homework on the small table behind the patisserie counter. Both of them were also very hard-working and the smaller one, the daughter, sometimes would take his brother's help. “My daughter Elif, my dearie” sighed Grannie Aisha. Once, she was coming to her mother after the school and " I'll be a teacher and I will have lots of students, I will tell them the course without getting bored." she told. "If she were alive how could she take care of me" sighed Grannie Aisha. Elif was died in her very young age in a car accident. Four years ago, her beloved husband was passed away and she left alone with her son Mustafa. Mustafa was acting very good to his mother in the beginning and said he would be with her all the time and look after her in her older ages. However, the promises were forgotten very quickly, and the presence of Grannie Aisha was begun to cause a problem at home. Although Mustafa was living in the house of Grannie Aisha and spend her money, he started looking for some ways to get rid of her because of her wife's oppression. One day, by talking with his wife but without the consent of Grannie

Aisha, Mustafa took the decision to quit from his mother. Mustafa asked his mother to go out to have a picnic and explained his real plan to his wife and they left from the house. When they came to a quite far and remote area, he decided to explain his real decisions and told his mother that they will leave her there, in the deserted and dangerous place. In the meantime, Grannie Aisha unexpectedly began laughing loudly. Mustafa started thinking that his mother couldn't comprehend the condition because of the challenging aspect of it and she lost her mind. Then after he asked;

MUSTAFA: "Do you think we were kidding? Nooo, nooo, I'm sorry, but we have to leave you here."

NARRATOR: Grannie Aisha was aware of the situation and by feeling the need for the explanation of her laughing reason, she added;

GRANNIE AISHA: "I have already left my mother in law in a deserted place when I was young and now you are doing same to me, thus I am laughing. After all, you reap what you sow."

NARRATOR: Mustafa didn't obsess about it, he took his wife and left from the place. After a while, because of her weak body, Grannie Aisha couldn't resist the happenings in last few hours and she was fainted. Without knowing how much time she left unconscious, she forced herself to open her eyes slightly. She was in a small hospital room and there was a nurse controlling her serum level. When she opened her eyes a little more, she realized that there was someone sitting next to her. He was at the age of his son, Mustafa, and he was properly dressed. He was thinking abstractedly by taking his head into his hands. Memory of Grannie Aisha gradually returned back and she remembered her dialogue with his son and his abandonment of her in a desolate place. She closed her eyes slowly and tried to recover herself in a couple of minutes. Then after she opened her eyes and slightly coughed. Young man was startled with the voice and stared at Grannie Aisha sadly. Forced himself for smiling and said "Get well soon Auntie, how are you, are you okay?". Grannie Aisha answered "I'm fine, thanks to God, my son, my feet hurt a little bit, only.". Young man said joylessly "Thanks to God auntie; I was so scared that you will have so severe health problems. I might feel guilty for all my life if you couldn't recover yourself". Grannie Aisha understood that this is the one took her hospital and took a shine to him. She eyed young man from head to foot and thought about him that how a good-hearted and well-groomed guy, he was. "What is your name, my son?" said Grannie Aisha. "Salih" replied the young man. "What do you do, my son? I don't want to keep you busy" added Grannie Aisha. "No auntie, doesn't matter. I'm a teacher and it is my off day." said Salih.

Salih was a single man and was staying alone in his house. After Grannie Aisha was discharged from the hospital, Salih took her to his home and tried to help her to forget the unfortunate incident. However, one day, things turned out, Salih was transferred to another city and had to leave from Grannie Aisha. Salih quartered her in a village house and left from the village to go to his new place. While in the beginning she had difficulties to live alone, in the course of time she was adapted to hold on to life again by blowing the cobwebs away. Four years passed and she started to see her son Mustafa again. Despite the fact that she is very angry with her son, for the sake of his grandson, she had agreed to meet with him. Grannie Aisha, who had to take

refuge in a neglected village chamber turned to a wreck on the last days of her life, appeared by the stairs with a loneliness and desperateness that was reflected on her face. She had to bring wood to light the stove. Granny Aisha went down the stairs slowly but carefully. She looked to the empty street lying in front of her, to the chimneys billowing smoke and houses envyingly with lusterless eyes, graying hair under her headgear and arching waist. She aspired to the nice and warm houses blending with kids. She had begun to find it difficult to live in a dead silence growing and getting heavier every single day. The crackling of the fire in those houses was a dream in her eyes. She felt deeply in sorrow with the pain of incompressible desolateness and strangeness. A rush of sadness arose inside her very slowly. She picked a few woods that her neighbor Kamila gave her. The rest was brushwood she collected in autumn. When she lowered the few wood on her lap to the floor she saw her grandson Peg top Ali by her side noticing first his shadow then himself. She embraced her grandson with a sudden vitality that came to her exhausted arms. She took him to her bosom.

GRANNIE AISHA: My dear Ali, where are you coming from?

ALI: Home, said Ali.

GRANNIE AISHA: Nobody will remember me if it weren't you.

ALI: What will you do with these woods, grandma?

GRANNIE AISHA: - I'll chop them, for the furnace.

ALI: Grannie, let me.

GRANNIE AISHA: You can't chop my boy. Beside you'll hit yourself. You just watch.

ALI: No way, grannie. Then I will carry the chopped ones upstairs. Oh, her grannie's one and only!

NARRATOR: There was glimmer of love in the face of the granny while she was taking her grandson on her lap, kissing.

GRANNIE AISHA: Sonny, is your mad dad at home?

SONNY: Yes, he is, granny. He was enjoying fully the peace of being under her wings, her arms around him. Added: I'm angry at my dad.

GRANNIE AISHA: Why, my son ?

SONNY: That he came drunk and kicked you out of the house, that's why.

NARRATOR: Granny Aisha, still bleeding, said: " It was my fault".

ALI: Why is that grannie?

GRANNIE AISHA: Because he's my only son I pampered him. I never show neither poverty nor famine. I spoiled him. So he became a rebel to me.

NARRATOR: Peg top Ali got out of her grannie's arms. He stood against her like a grown up.

SONNY: Granny, I will become a teacher.

GRANNIE AISHA: Of course, my boy. Then I will take you away with me. I will take care of you.

SONNY: My grandma! Are you the only one who understands me in this whole village ?

NARRATOR: Granny Aisha, hardly walking a few steps went to her work, carried more wood to chop. Uplifting her axe, Granny Aisha in her sixties, showing a special endurance to the heaviness of the patched dresses in black; struck the wood as much as she can. Let alone being chopped, it had no effect on that wicked wood. Moreover, it kicked back hitting Granny Aisha's hand. Granny Aisha breathed upon her aching and cold hands. She began to strike the wood over and over again, all exhausted, hardly standing. Whomever sees her like that even the most hard-hearted would melt. Even the hearts of the hangmen would sink. Who would like to remember embittered Granny Aisha's for whose life is a torture? Grandmas have soft caressing hands. As for Granny Aisha, her chapped, callous hands never break loose from collecting brushwood, holding axe, carrying water, in no way... Would there be a recipient of her sorrow? For her, life is so much more different. For her, the alienage of the people towards each other is growing each day. Every one lives in their own world. No one is in a position to see the pain and sorrow of the other. All are engrossed in their own world. Viles all benumbed by a life of pleasure and selfishness. Beggars of the life. That village wasn't like that before. People weren't like that before.

SONNY: Granny. I'm putting the wood on the edge of the stove.

NARRATOR: Granny Aisha collected herself with the voice of her grandson.

GRANNIE AISHA: Well done, sonny.

SONNY: Grannie, I was going to drink water but there isn't left in pot. I'll go filled it from the well.

GRANNIE AISHA: The hard working grandson of her granny. Don't hold the pot by the tube of the well; it'll break it's opening, ok?

SONNY: All right, granny.

ALI: You don't look good, said Peg top Ali.

SONNY: God forbid, I'm a bit sluggish, I am out of sorts.

ALI: You sit here, give that axe.

NARRATOR: A bitter wind blowed. It visited the roofs of the house. It shakes the branches of the trees. It screeched the roof of Granny Aisha that is maybe the same age with herself. A broken tile fell from the roof. Dark Fatima was coming.

FATIMA: That cold got wild fairly good, said to the Granny Aisha. Then noticing the axe that Granny Aisha striking with hissingly, asked sinking in her heart:

GRANNIE AISHA: Lovely Fatima, where are you coming from?, was all Granny Aisha could say.

FATIMA: Where can it be, I stopped by your bride.

GRANNIE AISHA: How is Bride Nurcan doing?

FATIMA: What can she do? She was already a pissy. Her new kid crippled that blighther.

GRANNIE AISHA: Is she sick?

FATIMA: Sick of laziness!

GRANNIE AISHA: She can stand on her own feet, still.

FATIMA: How will she, that slouch, loser, said Lunatic Fatima, being fed up.

NARRATOR: Added

FATIMA: I brought food. Cleaned the house.

NARRATOR: Saying 'Give me that axe, Granny Aisha', she cracked the few wood on the floor with her strong arms. Then they collected the wood. She went up the stairs from the wailing stairs slowly. Granny Aisha behind her. They piled up the woods to side. Lunatic Fatima went up and down the stairs a few times more to collect the wood. Granny Aisha opened the door and welcomed her inside. A wind filled the dark room from the open door. In this dark room with little windows the furniture over and there were all silent as if they were holding a secret. In the place to the broken glass of the little window there was tinplate, as for the glass on the bottom right hand corner is half. An old scarp is stuffed in for the broken part. On the right side of the stove stands the bed of Granny Aisha that had been grown into a rug. On the left side of the stove there is a pile of brushwood and a few cup and plate. There is an old rush mat on the floor, like the Granny. A few dresses hung on the wall, which is all. Granny Aisha put a few brushwood to the stove that she has collected from the coppice forest yesterday. Lunatic Fatima ignited. Cracking woods began to burn. She throw the newly cut ones on to them.

Granny Aisha ended up all alone in this world. It had been 20 years since her husband passed away. Her only child, her son had turned out to be unfaithful, a wicked. She was left to her own fate. Dark Fatima referring to her son:

FATIMA: Doesn't he ever come, doesn't he help?, asked.

NARRATOR: Granny Aisha, nestling gradually to the fire that she had crossed her feet, staring at it. She turned halfly towards her with her relaxed body in front of the fire, getting out of the undefinable thoughts that she has fallen into,

GRANNIE AISHA: All he thinks about is a few decare field that he will perch himself. Not me. She was speaking with her deep voice in a low tone. He thinks that I overlived, son of a dog, she said angrily.

NARRATOR: Dark Fatima wishing to share the miserableness and pain of Granny Aisha gave a good scolding to the kith and kin, mukhtar and all the villagers with an anching heart. Sinking in her heart she thought to herself do they have to leave the aging dead. Granny Aisha's and Dark Fatima's meaningless shadows from the light coming from the two little windows were vaguely reflected on the wall. Flames on the eyes. Granny's eyes were fixed on the flames. She was listening to the Dark Fatima unspeakingly. She was slamming here and there. She was recounting singly about ones cruelty, ones injustice, ones bribery, ones rascalty, ones being leeches of someone by the side of the strove.

FATIMA: That village was it like that before, she said ruefully.

NARRATOR: They would cry and laugh together. They would share the same bread. They were together both in the wedding and funeral. Now there is no one who take cares of neither the sick nor the old. May God not pourperize.

ALI: Grannie, I brought the water, said Peg top Ali.

GRANNIE AISHA: God only knows what I'd be without you.

FATIMA: Ali, why does your dad never come and help your grandma?, asked Lunatic Fatima.

GRANNIE AISHA: Ehh! Was all Granny Aisha could say groaningly. I know I get no change from my mad son.

FATIMA: May God let anyone lose his way, added Lunatic Fatima.

GRANNIE AISHA: Lovely Fatima, thanks a lot, I'm sorry to discomfort you, give your blessings. You don't say! Tell me when you need something, I'll come.

FATIMA: I have to go now, said Lunatic Fatima.

GRANNIE AISHA: Go in peace!, Lovely Fatima. My dear boy, come sit beside me, said Granny Aisha. Cross your legs to the fire.

ALI: Okay, granny, that's fine.

NARRATOR: He wanted to push and soften the locked heart of the Granny Aisha. She was still silent but contended.

She had lived 60 years exactly. Seen many things. Cruelness of human, charitableness of human, compassion of human. She thought the transience of this transient world once more and wished to attain the Almighty Creator without delay. However, nothing was in

her hands. Having been begun life eating bread made from grinding corncob like flour in the mobilization years, depending on neighbours with dry barley bread sticking to her throat, life was terribly heavy for her. There was nothing she could do.

Peg top Ali stood up swiftly, saying, 'I should go home, before my dad comes.' He turned to the door with a sudden movement. Granny Aisha stares after her grandson as if he was also taking her heart away along with him. She said on the old rush mat with her relaxed body by the fire. She put her head to the pillow of desolation and desperateness. She left herself to the arms of flowing like a dream and getting meaning day by day.

Next day, Dark Fatima who became suspicious by the state of the granny and checking the room again found Granny Aisha stiff, eyes shot and hands alongside with her by the put out furnace. She felt torn apart inside.

17.

AYŞE NİNE.

Ibrahim Ozgulec (Turkey).

MUSTAFA: “Hayır, olmaz. Oturduğun yerde” diye hiddetle bağırdı Mustafa. “Ne kadar meşgul olduğumu görmüyor musun?” dedi.

AYŞE NİNE: “Hep başkalarıyla ilgileniyorsun, benimle hiç ilgilenmiyorsun.” diye karşılık verdi Ayşe Nine.

ANLATICI: Mustafa bir bakkaldı ve sabahın erken saatlerinde çıkıyor gece geç saatlerde geliyordu eve. Tabi yorgun olduğu için de hemen yatıyordu.

MUSTAFA: “Yediğin önünde, yemediğin arkada; huzur evinde de kalabilirdin; daha ne istiyorsun?” dedi hiddetle Mustafa.

ANLATICI: Ayşe Nine yutkundu. Söyleyemedi. “Birazcık ilgi, birazcık sevgi” diyemedi. Bütün sözcükler tıkanıp boğazına; daraldı. Ağlamak istedi, yapamadı. Oturduğu yerden yavaşça kalktı, evin içerisinde öylece dolaştı, durdu. Birden geçmişî aklına geldi. İlçede küçük, sobalı bir evde otururlardı. Evlerinin hemen altında Ayşe Nine ve eşi Hakkı Bey’in küçük pastaneleri vardı. Dışarıdan bakıldığında küçük gözükebilirdi ama onlar için bu pastane büyük bir gelir kapısıydı. Her gün oğluyla kızı okuldan sonra koşarak gelirler, tezgâhın ardındaki küçük masada ödevlerini yaparlardı. İki çocuğu da çok çalışkandı. Kızı daha küçük olduğu için abisinden yardım alırdı bazen. “Kızım” diye iç geçirdi Ayşe Nine, Biricik kızım “Elif’im”. Hani bir gün okuldan sonra koşarak gelmişti yanına da “Ben öğretmen olacağım anne, benim bir sürü öğrencim olacak, ben de onlara hiç sıkılmadan ders anlatacağım.” demişti. “Şimdi yaşasaydı benimle nasılda güzel ilgilendirdi diye iç geçirdi” Ayşe Nine çok dertli bir biçimde. Elif bir trafik kazasında çok genç yaşta hayata gözlerini kapamıştı. Dört yıl öncesinde de çok sevdiği eşini kaybetmiş ve kalakala biricik oğlu Mustafa’sı ile kalmıştı. Mustafa ilk başlarda Ayşe Nine’ye çok iyi davranmakla kalmayıp, onun sonuna kadar yanında olacağını ve ona her zaman bakacağını söylemişti. Ne var ki verilen sözler çok çabuk unutulmuş ve çok geçmeden Ayşe Nine’nin varlığı evde problem olmaya başlamıştı. Ayşe Nine’nin parası ile Ayşe Nine’nin evinde oturan Mustafa eşinin baskılarına dayanamayıp annesinden kurtulmanın yollarını aramaya başlamıştı. Bir gün Mustafa, eşi ile konuşarak; rızası olmadan, zorlayarak ve vaatlerde bulunarak malını, mülkünü üzerine aldığı Ayşe Nine’yi ıssız bir yere bırakma kararı aldı. Annesine dışarı gezmeye çıkacaklarını ve hazırlanması gerektiğini söyleyen Mustafa, eşine de planını anlattı ve hep birlikte dışarı çıktılar. Oldukça sapa ve uzak bir yere geldiklerinde Mustafa annesine gerçek kararlarını açıkladı ve onu oraya terk edeceklerini söyledi. Tam bu sırada Ayşe Nine

beklenmeyen biçimde kahkahalar atarak gülmeye başladı. Oğlu annesinin durumu kaldıramayarak delirdiğini ve ne yaptığının farkında olmadığını düşündü ve sordu.

MUSTAFA: Sen, bizim şaka yaptığımızı mı sanıyorsun? Yooo, yooo; üzgünüm ama seni burada bırakmak zorundayız.

ANLATICI: Ayşe teyze de durumum tamamı ile farkında olduğunu belirterek neden güldüğünü açıklama ihtiyacı hissetti ve ekledi;

AYŞE NİNE: Ben de zamanında kaynanamı aynı şekilde ıssız bir yere terk etmiştim de ona gülüyorum. Ne de olsa etme bulma dünyası!

ANLATICI: Buna çok takılmayan Mustafa, eşini de alıp oradan ayrıldı. Bir zaman sonra güçsüz düşen Ayşe Nine'nin yorgun düşen vücudu daha fazla dayanamadı ve bayıldı. Ne kadar süre baygın halde kaldığını bilmeden ve kendini zorlayarak gözlerini hafifçe araladı. Küçük bir hastane odasıydı. Başında serumuyla ilgilenen bir hemşire vardı. Biraz daha açınca gözlerini; yanında oturan birisi olduğunu fark etti. Kendi oğlu yaşlarında, düzgün giyimli biriydi. Başını iki elinin arasına almış dalgın dalgın düşünüyordu. Hafızası yavaş yavaş yerine geliyordu Ayşe Nine'nin. Oğluya olan diyalogu, onu ıssız bir yerde terk edişleri geldi aklına. Gözlerini yavaşça kapadı. Birkaç dakika kendini toparlamaya çalıştı. Sonra gözlerini açtı ve hafifçe öksürdü. Genç, sesle birlikte irkildi. Üzgün gözlerle Ayşe Nine'ye baktı.

SALİH: Kendini gülümsemek için zorladı ve "Geçmiş olsun teyzeciğim, nasılsın, iyi misin?" diye sordu.

AYŞE NİNE: Ayşe Nine: "Allah razı olsun evladım sağ ol iyiyim, biraz ayaklarım ağrıyor o kadar" dedi.

SALİH: Genç üzgün bir şekilde "Çok şükür teyzeciğim, size bir şey olacak diye çok korktum. Eğer size bir şey olsaydı ömür boyu vicdan azabı çekerdim" dedi.

ANLATICI: Ayşe Nine, genci şöyle bir süzdü. İyi kalpli, temiz akıllı birine benziyordu.

AYŞE NİNE: "İsmin neydi evladım?" dedi Ayşe Nine.

SALİH: "Salih" diye cevapladı genç.

AYŞE NİNE: "Ne iş yapıyorsun evladım? Seni de işinden alı koymamayım" dedi Ayşe Nine.

SALİH: "Estağfurullah teyzeciğim. Ben öğretmenim." dedi Salih.

ANLATICI: Salih bekar bir öğretmendi ve kendine ait bir evde tek başına kalıyordu. Hastaneden taburcu olan Ayşe Nine'yi evine götürdü ve bir zaman ona hizmette bulunarak başına gelen talihsiz olayı unutturmaya çalıştı. Ne var ki, günlerden bir gün Salih'in tayini çıktı ve Salih Ayşe Nine'den ayrılmak zorunda kaldı. Ayşe Nine'yi bir köy evine bırakmak zorunda kalan Salih ondan helallik isteyerek tayin olduğu yere gitmek üzere ayrıldı. İlk zamanlar tek başına yaşama noktasında zorlanan Ayşe Nine zaman içinde üzerindeki ataleti atarak tekrardan hayata tutunmaya çalıştı. Aradan

dört sene geçmiş ve oğlu Mustafa ile tekrar görüşmeye başlamışlardı. Aslında oğluna çok kırgın olmasına rağmen yine de torunu hatırlarına oğlu ile görüşmeyi kabul etmişti.

Ömrünün son günlerinde virane olmuş olan bakımsız köy odasına sığınmak zorunda kalan Ayşe Nine, haline yansıyan yalnızlık ve çaresizlikle merdiven başında göründü. Hiç ısıtamadığı odanın sobasını yakmak için odun getirmeliydi. Ayşe Nine ağır ağır fakat dikkatli indi merdivenlerden. Dastarının altından ağaran saçları, kamburlaşan beli, buruşan yüzüyle önündeki duran boş caddeye, buram buram duman tüten bacalara ve evlere fersiz gözlerle imrenerek baktı. Çocuklarla kaynaşan sıcacık evlere özendi. Her gün ağırlaşan ve büyüyen bir ölüm sessizliği içinde yaşamak çok ağır gelmeye başlamıştı. O evlerdeki ateşin çıtırtısı, gözünde bir rüya idi. Kapiya bastırılmaz kimsesizliğin ve garipliğin verdiği acıyla içi karardı da karardı. İğil iğil hüzün seli oluştu içinde. Yavaş yavaş dönerek merdivenin altındaki ne kadar zamandır eğe görmemiş bilenmemiş kör baltasını aldı. Komşusu Kâmile'nin verdiği odunlardan birkaç tane seçti. Gerisi güzden topladığı çalı çırpı idi. Kucağındaki iki uç odunu yere indirince yanı başında önce gölgesini sonra kendisini fark ettiği torunu topaç Ali'yi gördü. Dermansız kollarına gelen ani bir dirilikle torununu kucakladı. Bağına bastı.

AYŞE NİNE: Ali'm sen nereden geliyorsun böyle?

ALİ: Evden, dedi Ali. Ekledi Topaç Ali.

AYŞE NİNE: Sen de olmasan beni hatırlayan olmayacak.

ALİ: Ne yapacaksın nine bu odunları?

AYŞE NİNE: Böleceğim ocakta yakmak için.

ALİ: Nine ben böleyim.

AYŞE NİNE: Sen bölemezsin oğlum. Hem baltayı bir tarafına vurursun. Sen seyret.

ALİ: Olmaz nine, o zaman ben bölüneni taşıyayım yukarıya.

AYŞE NİNE: Aman da benim ninesinin bir tanesi.

ANLATICI: Torununu kucağına alıp koklayıp öpen ninenin yüzünde sevgi parıltıları dolaşıyordu.

AYŞE NİNE: Oğlum Deli baban evde mi?

ALİ: Evde nine, diyen Topaç Ali'nin ninesinin kolunun kanadının altında huzurun tadındaydı. Ekledi: "Ben babama kızıyorum."

AYŞE NİNE: Neden oğlum?

ALİ: İçmiş gelmişti de seni evden kovmuştu ya, onun için.

AYŞE NİNE: Yarası kanayan Ayşe Nine, "Benim kabahatim" dedi.

ALİ: Niçin nine?

AYŞE NİNE: Bir oğlum diye her dediğini yaptım. Yokluk kıtlık göstermedim. Şımarttım. O da bana asi oldu.

ANLATICI: Topaç Ali, ninesinin kollarından sıyrıldı. Ninesinin karşısına geçti bir büyük adam gibi.

ALİ: Nine ben okuyup öğretmen olacağım.

AYŞE NİNE: Tabii oğlum.

ALİ: O zaman ben seni yanımda götüreceğim. Sana bakacağım nine.

AYŞE NİNE: Ninem ! Bir sen mi anlıyorsun şu koca köyde beni.

ANLATICI: Ayşe Nine, üç beş adım zorlukla yürüyüp işin başına geçti, daha taşıdı kıymak için. Baltasını yukarı kaldırmış 60' lık karalar içinde yamalı elbiselerin ağırlığına da ayrı bir tahammül gösteren Ayşe Nine gücünün yettiğince vurdu oduna. Yarılmak şöyle dursun bana mısın demedi odun oğlu odun. Hatta geri bile tepti Ayşe Nine'nin balsı eli çırpıldı. Ayşe Nine acıyan ve üşüyen ellerini hohladı. Tekrar tekrar vurmaya başladı oduna, takati yoktu zaten zor ayakta duruyordu. Onun bu halini gören bütün taş yürekliiler bile erirdi. Cellatların yürekleri bile ezilirdi. Hayata küskün, hayatın bir işkence olduğu Ayşe Nineleri kim hatırlamak ister ki, ninelerin okşayıcı elleri olur. Ayşe Nineninse çatlak çatlak nasırlı elleri çalı çırpı toplamaktan, balta tutmaktan su taşımaktan kurtulamıyor, bir türlü ... Üzüntünün alıcısı olur mu? Onun için hayat başka başka, onun için insanların birbirine yabancılığı gittikçe artıyor.

Herkes kendi âleminde. Başkasının acısını hüznünü görece durumda değil. Dalmış kendi dünyasına. Zevklerin ve bencilliğin uyuşturduğu bir hayatın sefilleri. Dünya dilencileri. Böyle değildi bu köy. Böyle değildi bu insanlar.

ALİ: Nine ocağın kenarına koyuyorum odunları.

ANLATICI: Ayşe Nine torunun sesiyle kendine geldi.

AYŞE NİNE: Aferin oğlum.

ALİ: Nine, su içecektim testide su kalmamış, ben testiye çeşmeden doldurup geleyim.

AYŞE NİNE: Ninesinin çalışkan oğlu. Testiyi çeşmenin borusuna tutma ağzı kırılır hemi oğlum.

ALİ: Olur nine.

ANLATICI: Bir acı rüzgâr esti. Evlerin çatılarını yokladı. Ağaçların dallarını salladı. Ayşe Ninenin belki de kendi yaşındaki çatısını cayırdattı. Bir kırık kiremit düşürdü çatıdan. Öteden Deli Fatma geliyordu.

FATIMA: Ayşe Nine, iyice azgınlaştı bu soğuk dedi. Sonra Ayşe Ninenin tıslaya tıslaya vurduğu baltanın varlığını içi burularak izledi.

AYŞE NİNE: Fatma Gelin, nerden böyle? Diyebildi Ayşe Nine.

FATIMA: Nerden olacak, gelinine uğradım.

AYŞE NİNE: “Ne yapıyor Nurcan Gelin.” Dedi Ayşe Nine.

FATIMA: Ne yapcak zaten mızımızdı. Üç çocuk kötürüm etmiş mübareği.

AYŞE NİNE: Hasta mı?

FATIMA: Tembellik hastası,

AYŞE NİNE: Kendi işini görür be!

FATIMA: “Ne göreceksin, beceriksiz.” dedi Deli Fatma, yaka silkercesine. Ekledi: “Yemek götürdüm. Evini temizledim.” “Bana ver baltayı Ayşe Nine” diyerek yerdeki üç beş odunu kuvvetli kollarıyla birer birer şakladı.

ANLATICI: Sonra topladılar odunları. İnleyen merdivenden yavaş yavaş çıktı. Ayşe Nine de ardından. Bir kenara yığıldılar odunları. Deli Fatma bir iki sefer daha indi çıktı aşağıya, odunları getirmek için. Ayşe Nine kapıyı açtı ve buyur etti Deli Fatma’yı içeriye. Açılan kapıdan giren rüzgâr doldu karanlık odaya. Bu küçük pencerele karanlık odada orda burada görünen eşyalar büyük bir sır gizliyormuşçasına suskundu. Küçük pencerenin kırılan bir camının yerine teneke geçirilmiş, sağ alt köşesindeki cam ise yarım. Kırılan yere ise eski paçavra sokulmuş. Ocağın sağ tarafında Ayşe Nine’nin bir kilime bürünmüş yatağı duruyor. Ocağın solunda çalı-çırpı destesi, onun yanında üç beş tas-tabak vardı. Yerde eski bir hasır, Ayşe Nine’nin hali gibi. Duvarlara asılmış bir iki elbise o kadar. Ayşe Nine ocağa dün koruluktan getirdiği üç-beş çalı çırpıyı koydu. Deli Fatma ateşledi. Çıtırdayan çalılar yanmaya başladı. Üstüne yeni getirilen odunlardan attı.

Ayşe Nine, dünyada bir başına kalmıştı. 20 yıl oluyordu kocası öleli. Tek çocuğu, oğlu da vefasız çıkmıştı. Hayırsız çıkmıştı. Kaderiyle baş başaydı.

FATIMA: Kara Fatma oğlunu kastederek: “Hiç gelmiyor mu, yardım etmiyor mu?” dedi.

ANLATICI: Ayşe Nine, ayaklarını uzattığı ateşin alevlerine sokuldukça sokuluyor, gözlerini ayırmıyordu. Daldığı anlamsız düşüncelerden sıyrılarak ateşin karşısında gevşeyen vücuduyla yarım döndü ve devam etti,

AYŞE NİNE: O, 3-5 dönüm tarlaya ne zaman konacağını düşünüyor. Beni değil, diye kalın sesiyle kısıp kısıp konuşuyordu. “Çok yaşadığımı sanıyor köpoğlu”, dedi hiddetle.

ANLATICI: Ayşe Ninenin perişanlığını ve acısını bölüşmek isteyen Kara Fatma, yürek acısıyla verdi söyledi konu-komşuya, muhtara, bütün köylülere. İhtiyarlayanı

ölümün kucağına mı atmak gerekir diye düşündü içi sızlayarak. Ayşe Nineyle Kara Fatma'nın iki tabak candan gelen ışıkla anlamsız gölgeleri duvara belli belirsiz aksetmişti. Ocakta gözlerde oynayan alevler. Ayşe Nine'nin gözleri alevlere takılmıştı. Suskun dinliyordu Kara Fatma'yı. Kara Fatma da veryansın etti sağa sola. Kimin zalimliğini, kiminin haksızlığını, kiminin rüşvetçiliğini, kiminin namussuzluğunu, kiminin karı sırtından geçindiğini bir bir döktü ocak başında.

FATIMA: “Bu köy, böyle miydi eskiden”, dedi dertli dertli. “Beraber ağlar beraber gülerdi. Ekmeğini bölüşürdü. Düşününde de ölümünde de beraberdi. Hastasına da bakan yok şimdi, yaşlısına da. Allah muhtaç etmesin.”

ALİ: Nine suyu getirdim dedi, Topaç Ali.

AYŞE NİNE: Ali'm sen de olmasan ne olur halim.

FATIMA: Ali baban niye gelmiyor, ninene niye yardım etmiyor, dedi Deli Fatma.

AYŞE NİNE: “Ehh !”, diyebildi inleyerek Ayşe Nine. “Biliyorum Deli oğlumdan fayda yok”, dedi.

ANLATICI: Deli Fatma ekledi.

FATIMA: Allah kimseyi yoldan çıkarmasın.

AYŞE NİNE: Fatma gelin çok sağ ol, sana zahmet verdim, hakkını helal et dedi, Ayşe Nine

FATIMA: Olur mu, bir işin olduğunda söyle? Gelirim. “Ben gideyim”, dedi Deli Fatma.

AYŞE NİNE: “Sağlıcakla git Fatma gelin.” “Ali oğlum, gel kenarıma otur”, dedi Ayşe Nine. “Ayaklarını uzat ateşe doğru.”

ALİ: Tamam, nine böyle iyi.

ANLATICI: Ayşe Ninenin kilitli kalbini zorlamak yumuşatmak istedi. Ayşe Nine hala suskun fakat memnundu.

Tam 60 yıl yaşamıştı. Nelerini görmüştü. İnsanın zalimliğini, insanın hayırseverliğini, insanın şefkatini... Bu geçici dünyanın geçiciliğini bir kere daha düşündü ve yüce Yaratan'a kavuşmayı diledi tez elden. Ama kendi elinde değildi bütün bunlardan kurtulmak. Seferberlik yıllarında mısır kozağını un gibi öğütüp ekmek yapıp yiyerek başladığı hayata boğazından geçmeyen kuru arpa ekmeğiyle komşuların eline bakarak hayatını sürdürmek ağır mı ağırdı. Başka çaresi de yoktu.

ALİ: “Ben eve gideyim, babam gelmeden” diyerek hızlıca ayağa kalktı topaç Ali.

ANLATICI: Ani bir hareketle kapıya yöneldi. Ayşe Nine sanki kalbini de alıp götüren Topaç Ali'nin ardından bakakaldı. Ateşte gevşeyen vücuduyla eski hasırın üstüne uzandı. Başını kimsesizlik ve çaresizlik yastığının üzerine koydu. Rüya gibi akan ve gittikçe anlamsızlaşan hayatın kollarına bıraktı kendini.

Ertesi gün Ayşe Nine'nin durumundan işkillenen ve odayı tekrar yoklayan Kara Fatma sönmüş ocağın başında kaskatı duran gözleri kapanmış elleri yana düşmüş Ayşe Nineyle karşılaştı. İçinden bir şeyler koptuğunu hissetti...

18.

DIE GESCHICHTE DER GROSSMUTTER AISHA.

Ibrahim Ozgulec (Turkey).

Mustafa (aufgebracht): Nein, nein, erzähl mir nichts mehr und sei ruhig. Siehst du nicht, dass ich beschäftigt bin!

Großmutter Aisha (vorwurfsvoll): Die ganze Zeit beschäftigst du dich mit andern und vernachlässigst mich.

Erzähler: Mustafa war Inhaber eines Lebensmittelladens und arbeitete sehr viel. Schon früh am Morgen ging er ins Geschäft und kehrte erst spät in der Nacht zurück. Und aufgrund seiner vielen Arbeit war er immer sehr müde und ging gleich schlafen, wenn er nach Hause kam.

Mustafa (ungehalten): Du kannst glücklich sein, dass du bei uns lebst und wir geben dir doch alles, was du brauchst. Du könntest auch im Seniorenheim sein. Was willst du?

Erzähler: Großmutter Aisha unterdrückte ein Schluchzen und wollte sagen "nur etwas Aufmerksamkeit, ein bisschen Liebe". Aber die Wörter blieben ihr in der Kehle stecken. Sie wollte weinen, konnte aber nicht. Langsam stand sie vom Sessel auf, ging nur ein paar Schritte und blieb plötzlich stehen und dachte an wundervolle Erinnerungen aus ihrer Vergangenheit. Sie lebten in einem kleinen Haus, das mit einem kleinen Ofen geheizt wurde, in der Nähe einer Stadt. Gleich neben ihrem Haus war die Patisserie, die sie mit ihrem Ehemann Hakki betrieb. Von außen mochte es nur wie eine kleine Patisserie aussehen, aber für sie war es ihr Einkommen. Jeden Tag nach der Schule kamen ihr Sohn und ihre Tochter hierher und machten ihre Hausaufgaben an einem kleinen Tisch hinter dem Tresen. Beide arbeiteten hart und die jüngere Tochter brauchte manchmal die Hilfe ihres Bruders.

Großmutter Aisha (seufzend): Meine Tochter Elif, mein Liebling.

Erzähler: Sie erinnerte sich, dass Elif einmal nach der Schule zu ihr kam und sagte: „Ich werde Lehrerin und werde viele Schüler haben, und ich werde so unterrichten, dass es sie nicht langweilt“.

Großmutter Aisha: Wenn sie noch am Leben wäre, dann könnte sie jetzt für mich sorgen.

Erzähler: Großmutter Aishas Tochter Elif starb sehr jung bei einem Autounfall. Vor vier Jahren war dann auch ihr geliebter Mann gestorben und nun lebte sie allein mit

ihrem Sohn Mustafa. Zu Beginn war Mustafa sehr gut zu seiner Mutter und sagte, dass er immer bei ihr sein würde und auch wenn sie älter wäre, für sie sorgen würde. Wie auch immer, die Versprechungen waren schnell vergessen und die Anwesenheit von Großmutter Aisha wurde immer mehr zum Problem. Mustafa lebte mit seiner Frau im Haus von Großmutter Aisha. Seine Frau bedrängte ihn immer öfter, dass sie nicht mit der alten Frau gemeinsam leben wolle. So beschloss Mustafa eines Tages, dass er sich von seiner Mutter trennen würde und fasst einen Plan. Er schlug seiner Mutter ein Picknick draußen vor und sie verließen alle zusammen das Haus. Am Picknickplatz, der sehr abgelegen war, teilte er seiner Mutter mit, dass er sie hier zurücklassen würde. Großmutter Aisha begann plötzlich laut zu lachen. Mustafa dachte, dass seine Mutter diese Herausforderung nicht meistern würde und den Verstand verloren hätte und er fragte:

Mustafa: Glaubst du wir scherzen? Nein, nein, es tut mir leid, aber wir werden dich hier zurück lassen.

Erzähler: Großmutter Aisha war sich der Situation wohl bewusst und sie erklärte ihrem Sohn warum sie so lachte.

Großmutter Aisha: Ich habe meine Mutter an einem genauso abgelegenen Platz verlassen und nun tust du dasselbe mit mir, deswegen lache ich. Man bekommt immer das zurück, was man sät.

Erzähler: Mustafa ließ sich davon nicht beeindrucken und ging weg. Großmutter Aisha war sehr schwach. Die Ereignisse der letzten Stunden waren zu viel für sie und sie fiel in Ohnmacht. Als sie wieder erwachte, zwang sie sich die Augen etwas zu öffnen. Sie wusste nicht wie lange sie ohnmächtig gewesen war. Sie befand sich in einem kleinen Krankenzimmer und sie sah eine Schwester, die ihre Infusion kontrollierte. Als sie die Augen weiter öffnete sah sie, dass jemand neben ihrem Krankenbett saß. Er war im Alter ihres Sohnes Mustafa und er war ordentlich gekleidet. Er hatte sein Gesicht in seine Hände gestützt. Großmutter Aisha erinnerte sich wieder was geschehen war, an das Gespräch mit ihrem Sohn und dass er sie an einem verlassenem Platz ausgesetzt hatte. Langsam schloss sie ihre Augen und versuchte sich einige Minuten zu erholen. Dann öffnete sie ihre Augen und hustete leise. Der junge Mann schreckte auf und schaute traurig zu ihr und zwang sich zu einem Lächeln.

Junger Mann: Werde bald gesund, Tante, wie geht es dir, bist du ok?.

Großmutter Aisha: Mir geht es gut, mein Sohn, Gott-sei-Dank, nur meine Füße tun etwas weh.

Junger Mann: Gott-sei-Dank, Tante. Ich hatte so viel Angst, dass du mehr gesundheitliche Probleme haben würdest. Ich würde mich mein ganzes Leben schuldig fühlen, wenn du dich nicht erholen würdest.

Erzähler: Großmutter Aisha erkannte, dass er es war, der sie ins Krankenhaus gebracht hatte und lächelte ihm zu. Sie musterte ihn von Kopf bis zu den Füßen und dachte, was für ein gutherziger und gepflegter junger Mann er doch war.

Großmutter Aisha: Wie heißt du, mein Sohn?“

Junger Mann: Ich heiße Salih.

Großmutter Aisha: Was arbeitest du, mein Sohn? Ich möchte dich nicht davon abhalten

Salih: Das ist ok, Tante. Ich bin ein Lehrer und heute ist mein freier Tag.

Erzähler: Salih war alleinstehend und lebte alleine in seinem Haus. Nachdem Großmutter Aisha aus dem Krankenhaus entlassen wurde, nahm Salih sie mit zu sich nach Hause und versuchte, sie den Zwischenfall vergessen zu lassen. Jedoch wurde Salih eines Tages in eine andere Stadt versetzt und musste wegziehen. Er ließ Großmutter Aisha das Haus und siedelte in sein neues Zuhause. Großmutter Aisha hatte am Anfang Probleme alleine zu leben, aber mit der Zeit gewöhnte sie sich daran und an ihr neues Leben und ließ das alte hinter sich.

Vier Jahre später

Großmutter Aisha war alt geworden. Sie lebte in einem verwahrlosten Zimmer und in ihrem Gesicht spiegelte sich ihre Einsamkeit und Verzweiflung. Um Holz für den Ofen zu sammeln stieg sie langsam und vorsichtig die Treppe hinunter. Vor sich sah sie die leere Straße, aus den Schornsteinen waberte Rauch und hüllte die Häuser ein. Ihr graues Haar war unter ihrem Kopftuch und ihr Rücken war gekrümmt. Sie stellte sich die netten warmen Wohnstuben mit fröhlichen Kindern vor. Es war sehr schwer für sie mit niemandem reden zu können und das wurde mit jedem Tag schwerer. Sie träumte vom knisternden Feuer in diesen Häusern und sie bedauerte ihre Trostlosigkeit. Langsam stieg eine große Traurigkeit in ihr auf. Sie nahm einige Holzscheite, die ihr ihre Nachbarin Kamila gebracht hatte. Der Rest war Klaubholz, das sie im Herbst gesammelt hatte. Als sie gerade Holz auflud sah sie ihren Enkel Ali, zuerst seinen Schatten und dann ihn selbst. Sie umarmte ihn mit einer plötzlichen Energie, die aus ihren erschöpften Armen kam und drückte ihn an ihre Brust.

Großmutter Aisha: Mein lieber Ali, wo kommst du denn her?

Ali: Von zu Hause.

Großmutter Aisha: Niemand würde an mich denken, wenn du nicht wärst.

Ali: Was machst du mit diesem Holz, Großmutter?

Großmutter Aisha: Ich werde es hacken, für den Ofen.

Ali: Lass mich das machen, Großmutter.

Großmutter Aisha: Du kannst nicht Holz hacken, mein Junge. Du wirst dir wehtun. Aber schau mir einfach zu.

Ali: Nein, nein Großmutter. Dann werde ich zumindest das kleine Holz hinauftragen.

Erzähler: Liebe leuchtete im Gesicht der Großmutter auf, als sie ihren Enkel umarmte und küsste.

Großmutter Aisha: Ali, ist dein verrückter Vater zuhause?

Ali (fühlte sich wohl in den Armen seiner Großmutter): Ja, er ist zuhause, Großmutter. Ich bin böse auf ihn.

Großmutter Aisha: Warum, mein Sohn?

Ali: Weil er trinkt und dich aus dem Haus geworfen hat.

Großmutter Aisha: Das war meine eigene Schuld.

Ali: Aber warum den das?

Großmutter Aisha: Als meinen einzigen Sohn habe ich ihn zu sehr verwöhnt. Ich habe ihn weder Armut noch Hunger spüren lassen. Ich habe ihn verdorben. So habe ich ihn gegen mich aufgebracht.

Erzähler: Ali löste sich aus den Armen seiner Großmutter und stand neben ihr wie ein Erwachsener.

Ali: Großmutter, ich werde Lehrer.

Großmutter Aisha: Natürlich, mein Junge. Dann nehme ich dich mit mir mit und werde für dich sorgen.

Ali: Großmutter! Bist du die einzige, die mich in diesem ganzen Dorf versteht?

Erzähler: Granny Aisha ging schwer ein paar Schritte und hackte weiter Holz. Obwohl sie schon ihren Sechzigern war, zeigte sie in ihrem geflickten schwarzen Kleid eine ziemliche Ausdauer und schwang die Axt so fest sie konnte. Doch sie hatte zu wenig Kraft, die Axt schwang zurück und traf Großmutter Aishas Hand. Sie hauchte auf ihre schmerzenden und kalten Hände und schwang die Axt immer wieder, erschöpft und sie konnte kaum stehen. Wer immer sie sah hatte Mitleid mit ihr. Der Anblick könnte sogar das Herz eines Henkers zum Schmelzen bringen. Für Großmutter Aisha war das Leben eine einzige Folter. Großmütter haben sanfte liebende Hände. Doch die Hände von Großmutter Aisha waren rissig, und voller Schwielen, vom Holzsammeln, vom Holzhacken, Wasser tragen. Aber, wohin sollte sie mit ihren Sorgen gehen? Ihr Leben war so und die Feindlichkeit der Menschen untereinander wuchs mit jedem Tag. Jeder lebte in seiner eigenen Welt. Niemand kann die Sorgen und Schmerzen der anderen sehen. Alle sind in ihrer Welt verhaftet. Doch das Dorf war früher nicht so, Menschen waren früher nicht so.

Ali: Großmutter, ich gebe das Holz neben den Ofen.

Erzähler: Die Stimme ihres Enkels holte Großmutter Aisha in die Gegenwart zurück.

Großmutter Aisha: Gut gemacht, Ali.

Ali: Ich gehe Wasser holen.

Großmutter Aisha: Danke für deine Hilfe. Halte die Wasserkann nicht direkt an den Brunnen, sonst zerbricht sie.

Ali: Mach ich, Großmutter. Du siehst nicht gut aus.

Großmutter Aisha: Ja, ich fühle mich auch nicht so gut.

Erzähler: Ein strenger Wind kam auf und traf auf die Hausdächer und schüttelte die Äste der Bäume. Das Dach von Großmutter Aishas Haus quietschte, wahrscheinlich war es ebenso alt wie sie selbst. Ein zerbrochener Ziegel fiel herunter. Die dunkle Fatima kam.

Fatima: Dieser kalte Wind ist gut.

Großmutter Aisha: Liebste Fatima, wo kommst du her?

Fatima: Ich habe Essen gebracht und das Haus sauber gemacht. Gib mir die Axt, Großmutter Aisha.

Erzähler: Mit ihren starken Armen hackte Fatima das restliche Holz. Dann sammelte sie das Holz und trug es die Treppe hinauf. Großmutter Aisha ging hinter ihr her. Beim Öffnen der Tür wehte der starke Wind bis in das Zimmer. Die verrückte Fatima holte noch mehr Holz von draußen. In diesem dunklen Raum mit den kleinen Fenstern war es sehr ruhig und man hatte das Gefühl, als ob die Möbel Geheimnisse bergen würden. Eine Zinnplatte ersetzte ein zerbrochenes Fensterglas. Neben dem Ofen stand Großmutter Aisha's Bett. Auf der anderen Seite war ein Haufen Brennholz und einige Becher und Teller. Eine alte Matte lag am Boden. An der Wand hingen einige Kleider. Das war alles. Großmutter Aisha gab etwas Klaubholz, das sie gestern im Wald gesammelt hatte, in den Ofen. Das Holz begann zu brennen und sie gab frisches Holz darauf. Großmutter Aisha war alleine in der Welt angekommen. Es war 20 Jahre her, dass ihr Mann gestorben war. Ihr einziges Kind, ihr Sohn, war undankbar und böse. Sie verlor sich in ihrem eigenen Schicksal.

Fatima: Kommt dein Sohn nicht und hilft dir?

Erzähler: Großmutter Aisha, machte es sich neben dem Feuer gemütlich und starrte in die Flammen. Sie dreht sich halb um und versuchte aus ihren undefinierbaren Gedanken herauszukommen.

Großmutter Aisha (mit tiefer, leiser Stimme): Er kümmert sich nur um sich selbst, nicht um mich. Er denkt, dass ich schon viel zu lange lebe. Hundesohn.

Erzähler: Die dunkle Fatima wollte das Elend und die Schmerzen mit Großmutter Aisha teilen und schimpfte mit ihr auf Kind und Kegel und auf alle Dorfbewohner. Ihr Herz sagte ihr, dass man die Alten sterben lassen sollte. Großmutter Aishas und

Fatimas Schatten wurden von den zwei kleinen Fenstern undeutlich an die Wand geworfen. Großmutter Aisha's Augen waren auf die Flammen gerichtet. Sie hörte Fatima zu.

Fatima: Dieses Dorf war schon immer so.

Erzähler: Sie weinten und lachten zusammen und teilten sich das Brot. Sie waren zusammen, bei der Hochzeit und beim Begräbnis.

Ali: Großmutter, ich habe das Wasser gebracht.

Großmutter Aisha: Nur Gott weiß, was ich ohne dich tun würde.

Fatima: Ali, warum kommt dein Vater nie und hilft deiner Großmutter?

Großmutter Aisha: Ehh! Ich weiß, dass sich mein verrückter Sohn nicht ändert.

Fatima: Möge Gott jedem seinen Weg weisen. Ich muss jetzt gehen.

Großmutter Aisha: Geh in Frieden, liebe Fatima. Mein lieber Junge, komm setz dich neben mich neben das Feuer.

Ali: Danke, Großmutter, das tut gut.

Erzähler: Ali würde gerne das Herz von Großmutter Aisha erreichen. Doch sie war mit ihren Gedanken weit weg und saß still da. Sie hatte ein langes Leben hinter sich und viele Dinge gesehen, sowohl Grausamkeit als auch Güte und Mitgefühl von Menschen. Sie dachte wieder einmal an die Vergänglichkeit der Welt und würde gerne sofort in das Reich des Allmächtigen eingehen. Aber das lag nicht in ihren Händen. Ihr Leben war hart, sie hatte nicht viel zu essen und war von den Almosen ihrer Nachbarn abhängig. Aber sie konnte nichts tun.

Ali: Ich sollte nachhause gehen, bevor mein Vater kommt.

Erzähler: Ali stand schnell auf und wandte sich zu Tür. Großmutter Aisha sah im nach und fühlte sich so, als ob er auch ihr eigenes Herz mitgenommen hätte. Sie fühlte nur Verzweiflung. Sie ließ den Kopf auf ihre Arme sinken und versank in ihrem Traum. Am nächsten Tag, als die Dunkle Fatima nach Großmutter sah, fand sie Großmutter Aisha steif, ihre Augen geschlossen und ihre Hände neben ihrem Körper neben dem Feuer. Und sie fühlte ihr Herz zerbrechen.

19.

HISTORIA BABCI AISHY.
Ibrahim Ozgulec (Turkey).

MUSTAFA: „Nie, nie; nie mów mi nic innego i się zamknij” powiedział Mustafa wściekle. „Nie zdajesz sobie sprawy jak jestem zajęty” – dodał

Babcia AISHA: „Cały zajmujesz się kimś innym i mnie zaniedbujesz” powiedziała babcia Aisha z wyrzutem.

NARRATOR: Mustafa był właścicielem sklepu i pracował intensywnie. On chodził wcześniej rano do pracy i wracał późno w nocy . Spał od razu po powrocie ze sklepu po męczącym dniu w pracy .

MUSTAFA: „Jesteś bardzo szczęśliwa, żyć z nami” z oburzeniem powiedział Mustafa i dodał „Możesz zostać w domu opieki, co jeszcze chcesz?”.

NARRATOR: Babcia Aisha przełknęła swój szloch. Można powiedzieć „Tylko trochę uwagi, trochę miłości”. Słowa utknęły w gardle; a ona się znudziła. Chciała płakać, ale nie mogła. Powoli wstała z fotela, po prostu zrobiła kilka kroków i nagle zatrzymała się. Jej piękne wspomnienia z przeszłości przysły jej do głowy. Mieszkali w małym domku, który był ogrzewany piecem z innej dzielnicy miasta. Tuż pod ich domem była cukiernia babci Aishy i jej męża Hakkı. Może to być widoczne z zewnątrz jako mała cukiernia, ale to było świetne źródło dochodu dla nich. Każdego dnia ich syn i córka przychodzili po szkole, a oni wykonywali swoją pracę domową na stoliku za ladą cukierni. Oboje byli także bardzo pracowici. Młodsza córka, czasami pomagała bratu. „Moja córka Elif , moja kochaneczko” westchnęła babcia Aisha . Elfie chciała zostać nauczycielką. Gdyby żyła, mogłaby o mnie dbać.” westchnęła babcia Aisha. Elif zmarła bardzo młodo w wypadku samochodowym. Cztery lata temu zmarł także jej ukochany mąż, a ona została sama z synem Mustafa. Mustafa był dla niej dobry na początku i powiedział, że jest z nią cały czas i będzie się nią opiekować w starszym wieku. Jednak obietnice zostały zapomniane bardzo szybko, a obecność babci Aishy zaczynała przeszkadzać w domu. Chociaż Mustafa mieszkał w domu babci Aishy i wydawał swoje pieniądze, zaczął szukać sposobów, aby pozbyć się jej z powodu nacisku swojej żony. Pewnego dnia, w rozmowie z żoną, ale bez zgody babci Aishy, Mustafa podjął decyzję, aby zakończyć tę sytuację. Mustafa zapytał matkę, czy wszyscy mogą wyjść na piknik. Wyjaśnił też prawdziwy plan wyjścia swojej żonie. Kiedy dotarli dość daleko i zostali na odludziu, postanowił wyjaśnić swoje prawdziwe decyzje i powiedział matce, że chcą ją tam zostawić, w opuszczonym i niebezpiecznym miejscu. Tymczasem babcia Aisha niespodziewanie zaczęła się śmiać głośno. Mustafa zaczął myśleć, że jego matka straciła rozum. Następnie powiedział;

MUSTAFA: „Czy myślisz, że my żartujemy? Ooo , przykro mi , ale musimy cię tu zostawić”.

NARRATOR: Babcia Aisha była świadoma sytuacji i czując potrzebę wyjaśnienia jej śmiechu dodała :

Babcia AISHA: „Ja też tak kiedyś zostawiłam swoją teściową, na odludziu. A teraz ty robisz to mnie, więc się śmieję. Po tym wszystkim, można zbierać, co zasiałeś.”

NARRATOR: Mustafa wziął żonę i wyszedł z miejsca. Po chwili, z powodu słabego zdrowia, babcia Aisha, zemdlą. Nie wiedząc, jak wiele czasu była nieprzytomna, zmusiła się otworzyć lekko oczy. Była w małym pokoju w szpitalu i tam pielęgniarka kontrolowała stan jej zdrowia. Kiedy otworzyła oczy trochę więcej, zdała sobie sprawę, że ktoś siedzi obok niej. Był w wieku jej syna, Mustafy, odpowiednio ubrany. Pamięć babci Aishy stopniowo powróciła, a ona przypomniała sobie rozmowę z synem i pozostawienia jej w odludnym miejscu. Zamknęła oczy powoli i starała się odzyskać zdrowie w ciągu kilku minut. Następnie otworzyła oczy i lekko kaszła. Młody mężczyzna był zaskoczony głosem i spojrzał na babcię Aishę smutno. Zmusił się do uśmiechu i mówił „Będzie dobrze ciociu, jak się masz, dobrze się czujesz”? Babcia Aisha odpowiedziała „Czuję się dobrze, dzięki Bogu, mój syn... moje stopy bolą tylko trochę”. Młody człowiek powiedział: „Dzięki Bogu, byłem tak przerażony, że będziesz miała tak poważne problemy zdrowotne. Czułbym się winny przez całe swoje życie, gdybyś nie mogła wrócić do zdrowia”. Babcia Aisha zrozumiała, że to ten człowiek wziął ją do szpitala. Spojrzała na młodego człowieka, i pomyślała o tym, jak dobre serce ma. „Jak się nazywasz, synu?” spytała. „Salih” odpowiedział młody człowiek. „Co robisz, synu? Nie chcę cię zajmować niepotrzebnie” dodała babcia Aisha . „Nie ciociu. Jestem nauczycielem i to jest mój dzień wolny” powiedział Salih.

Salih był samotny w swoim domu. Gdy babcia Aisha została wypisana ze szpitala, Salih wziął ją do siebie i zajął się nią, aby zapomniała o tym niefortunnym incydencie. Jednak pewnego dnia okazało się, że Salih został ściągnięty do innego miasta i musiał zostawić babcię Aishę samą. Salih zakwaterował ją w domu, w lewej części wsi. Chociaż na początku miała trudności w samodzielnym funkcjonowaniu, po pewnym czasie się przyzwyczaiła. Po czterech latach zaczęła na nowo widywać syna Mustafę. Pomimo faktu, że był bardzo złym synem, zrobiła to ze względu na jej wnuka. Babcia Aisha, musiała schronić się w zaniedbanej komorze na końcu wsi, czuła się samotna i zdesperowana. Samotność odbijała się na jej twarzy. Chciała być w ciepłych domach i spędzać czas z dziećmi.

Babcia Aisha często się smuciła. Samotnie chodziła do lasu po opał. Resztę chaszczy zbierała jesienią, trochę opału darowała jej też sąsiadka Kamila. Pewnego razu będąc w lesie, zobaczyła wnuka Ali. Objęła go z nagłym przyływem witalności i przytuliła do piersi.

Babcia AISHA: Mój drogi Ali, gdzie idziesz?

ALI: Do domu.

Babcia AISHA: Gdyby nie ty, nikt by o mnie nie pamiętał.

ALI: Co zrobisz z tym drewnem, babciu ?

Babcia AISHA: Połamię je, do pieca, na opał.

ALI: Babciu, ja to zrobię.

Babcia AISHA: Nie potrafisz tego zrobić. Po prostu stań obok i patrz, jak ja to robię. Skaleczyłbyś się.

ALI: Nie ma mowy, babciu. Zaniosę opał do twojego domu. Mam przecież tylko jedną babcię!

Babcia AISHA: Ali, jest twój szalony tata w domu?

SONNY: Tak, jest. Jestem wściekły na mojego ojca.

Babcia AISHA: Dlaczego mój wnuku?

SONNY: Że przyszedł pijany i wyrzucił cię z domu, ot dlatego.

NARRATOR: Babcia Aisha , powiedziała „To była moja wina”

ALI : Dlaczego babciu?

Babcia AISHA: Bo jest moim jedynym synem i rozpieściłam go. Nigdy nie zaznał ani ubóstwa, ani głodu. Zepsułam go. Więc zbuntował się przeciwko mnie.

NARRATOR: Ali wyszedł z ramion babci. Stał przed nią jak dorosły.

ALI: Babciu, ja zostanę nauczycielem.

Babcia AISHA: Oczywiście , mój chłopcze. Potem zabiorę cię ze mną. Będę dbać o Ciebie.

ALI: Moja babcia! Czy jesteś jedyną, która rozumie mnie w całej wsi?

NARRATOR: Babcia Aisha , przeszła kilka kroków z drewnem na opał. Podnosząc siekierę, babcia Aisha będąc po sześćdziesiątce, nie miała już za wiele siły. Rąbała drewno słabą ręką w czarnej sukience, co jeszcze podkreślało jej słabość. Babcia Aisha miała obolałe i zimne ręce. Kto chciałby pamiętać rozgoryczoną babcię Aishę, dla której życie jest torturą? Babcie mają miękkie ręce od pieszczot. Ale nie babcia Aisha. Jej były spierzchnięte, zrogowaciałe. Spracowane od zbierania chrustu, trzymania siekiery, transportu wody... Dla niej życie jest o wiele bardziej inne. Babcia uważała, że każdy żyje w swoim własnym świecie. Nikt nie jest w stanie zobaczyć bólu i smutku innych. Wszystko jest pogrążone we własnym świecie.

ALI: Babciu. Kładę drewna na brzegu pieca.

Babcia AISHA: Dobrze wnuku.

ALI: Babciu, miałem zamiar pić wodę, ale nie ma jej w garnku. Pójdę napełnię ją ze studni.

Babcia AISHA: Ależ mam pracowitego wnuka.

ALI: Nie wyglądasz dobrze.

NARRATOR: Wiał ostry wiatr. Owiał dachy domu, kręcił gałęzie drzew. Z domu babci Aishy spadły płytki, szumiał piach. Ciemny Fatima nadchodził.

Babcia AISHA: Piękny Fatima, skąd idziesz?

FATIMA: Zostałem zatrzymany przy pannie młodej Nurcan.

Babcia AISHA: Co robi panna młoda Nurcan?

FATIMA: Co może robić? Była już wkurzona. Jej dziecko jest kalekie.

Babcia AISHA: Czy ona jest chora?

FATIMA: Chora na lenia!

Babcia AISHA: Może wciąż stanąć na własnych nogach.

FATIMA: Przyniosłem jedzenie.

NARRATOR: Fatima chodziła w górę i w dół po schodach kilkakrotnie zbierać drewno. Babcia Aisha otworzyła drzwi i przywitała ją do środka. Wiatr wypełnił ciemny pokój. W tym ciemnym pokoju wszystko milczało. Po prawej stronie stała kuchenka i łóżko babci Aishy. Po lewej stronie pieca był stos chrustu, kilka kubków i talerz. Kilka sukienek powieszonych na ścianie, to wszystko co miała babcia Aisha. 20 lat temu jej mąż zmarł. Jej jedyne dziecko, jej syn okazał się niewierny, niegodny. Ciemny Fatima odnosząc się do syna powiedział:

FATIMA: Czy on kiedykolwiek do ciebie przychodzi, pomaga?

Babcia AISHA: On myśli tylko o sobie.

NARRATOR: Oczy babci smutnie płonęły. Słuchała w ciemnościach Fatimy.

FATIMA: To wioska było tak wcześniej, powiedział ze smutkiem.

NARRATOR: Będą płakać i śmiać się razem. Będą dzielić ten sam chleb. Byli ze sobą zarówno w ślubie i pogrzebie. Teraz nie ma nikogo...

ALI: Babciu, przyniosłem wodę.

Babcia AISHA: Tylko Bóg wie, co bym bez ciebie zrobiła.

FATIMA: Ali, dlaczego twój tata nie przyjdzie i nie pomoże babci?

Babcia AISHA: Ech! Wiem, że nie mogę zmienić mojego szalonego syna.

FATIMA: Niech go Bóg prowadzi.

Babcia AISHA: Piękny Fatima, dziękuję i przepraszam. Udziel mi swego błogosławieństwa.

FATIMA: Muszę już iść

Babcia AISHA: Idź w pokoju, piękny Fatima! Mój drogi chłopcze, usiądź obok mnie, powiedziała Babcia Aisha do wnuka.

ALI: Dobrze babciu, już wszystko w porządku.

NARRATOR: Babcia Aisha żyła 60 lat dokładnie. Widziała wiele rzeczy, wiele ludzkiego okrucieństwa ale i współczucia. Nie mogła nic zrobić.

Ali wstał szybko, mówiąc „Powinienem iść do domu, zanim przyjdzie mój tata”. Odwrócił się do drzwi nagłym ruchem. Babcia Aisha patrzyła na wnuka, jakby był on równie blisko jej sercu. Położyła głowę na poduszce ze smutku i samotności. Zatopiała twarz w swych pomarszczonych dłoniach.

Następnego dnia było ciemno. Wiatr Fatima był niespokojny i zajrzał do domu babci Aishy. Chciał sprawdzić, jak się czuje. Podejrzewał coś złego. Zastał babcię Aiszę z zamkniętymi oczami, smutną i rozdartą wewnątrz z zimnymi dłońmi.

20.

LA HISTORIA DE GRANNIE AISHA.

Ibrahim Ozgulec (Turkey).

- No, no. No me digas nada más y cállate- dijo Mustafa furioso -¿No te das cuenta de que estoy ocupado?- añadió.

- Siempre estás atendiendo a otros y evitándome- le reprochó Grannie Aisha

Mustafa era el propietario de una tierra de ultramarinos y trabajaba de forma incesante. Comenzaba su jornada laboral muy temprano y regresaba a su casa ya entrada la noche. Al volver del fatigoso día de trabajo, Mustafa no dudaba en irse a dormir inmediatamente.

- Considérate una afortunada por vivir con nosotros. Además, cubrimos cualquiera de tus necesidades- dijo Mustafa con indignación - Podrías estar en un asilo ¿qué más quieres?- añadió.

Grannie Aisha aguantó las lágrimas y no fue capaz de decir que sólo necesitaba un poquito de atención y amor. Las palabras se le atragantaron y desistió en su esfuerzo de decir algo. Le entraron ganas de llorar pero pudo retenerlas. Se levantó lentamente de su asiento y dio unos pocos pasos pero, de repente, se detuvo: los maravillosos recuerdos de su pasado le llegaron a la mente.

Vivían en una pequeña casa que se mantenía caliente por una estufita, en un barrio común de ciudad. Justo debajo de la casa se encontraba la pastelería de Grannie Aisha y su marido Hakki. Desde fuera podía parecer un pequeño negocio pero en realidad era una gran fuente de ingresos para la familia. Cada día, su hijo y su hija realizaban sus deberes en la pequeña mesa que estaba situada tras el mostrador de la pastelería. Ambos eran muy trabajadores y se ayudaban mutuamente. - Mi hija Elif, mi amorcito- susurraba Grannie Aisha. Recordaba como un día su hija al volver del colegio le dijo que quería llegar a ser profesora y tener muchos estudiantes a los que enseñaría muy bien la lección y haría que no se aburriesen en clase. -Si estuviera viva habría cuidado de mí- suspiraba. Elif murió muy joven en un accidente de coche. Además, cuatro años atrás también había muerto su marido, por lo que Grannie Aisha se quedó sola con su hijo Mustafa. Al principio Mustafa trataba muy bien a su madre y le decía que siempre cuidaría de ella incluso cuando fuese una persona anciana. Sin embargo, esas primeras promesas se fueron olvidando poco a

poco y la presencia de Grannie Aisha empezó a ser un problema para él. Y aunque Mustafa era el que vivía en casa de su madre y, además, gastaba su dinero, comenzó a pensar formas para poder deshacerse de ella debido a la presión que ejercía sobre él su esposa.

Un día, hablando con su mujer, Mustafa decidió el plan para deshacerse de su madre. Le diría a su madre que les acompañase a hacer un picnic al campo y una vez allí, la abandonarían en el desértico lugar. Lo llevaron a cabo, y una vez que se encontraban en el solitario lugar, Mustafa le contó a su madre sus verdaderas intenciones. Al principio, Grannie Aisha comenzó a reír inesperadamente. Mustafa no podía creer la reacción de su madre ante una situación tan seria. Pensó que su madre había perdido la cabeza.

- ¿Crees que estamos bromeando? No y no. Lo siento, pero vamos a abandonarte aquí- le dijo a su madre.

Grannie Aisha sí era consciente de la gravedad de la situación y para explicar el porqué de su risa dijo:

- Yo abandoné a mi suegra en un lugar desértico como éste cuando era joven y ahora vosotros hacéis lo mismo conmigo. Por eso me río. Al fin y al cabo, recoges lo que siembras-.

Mustafa no lo pensó dos veces y abandonó ahí a su madre. Él y su mujer se fueron sin ella. Pasado un rato, Grannie Aisha comenzó a debilitarse debido a su frágil salud. A las pocas horas cayó desmayada al suelo. Sin saber cuánto tiempo llevaba inconsciente, se forzó a abrir los ojos poco a poco. De repente, se encontró en una habitación de hospital al lado de una enfermera que controlaba su estado. Cuando abrió los ojos un poco más se dio cuenta de que también había otra persona más a su lado, era un hombre de la edad de Mustafa, el cual iba vestido de una forma muy elegante, que escondía la cabeza entre sus manos. Poco a poco Grannie Aisha comenzó a recordarlo todo. Recordó la conversación con su hijo y cómo éste la había abandonado en un lugar desolado. Cerró los ojos y trató de recuperarse de la situación. Cuando volvió a abrir los ojos se dio cuenta de que el hombre joven la observaba sorprendido y triste, pero con una sonrisa le dijo:

- Recupérese pronto, amiga. ¿Se encuentra usted bien? Dígame, ¿cómo se encuentra?-

- Estoy bien, gracias a Dios, hijo. Mis pies me duelen un poco, lo único- respondió Grannie Aisha .

- Gracias a Dios, amiga. Temí que tuvieses graves problemas de salud. Si no llegas a recuperarte bien, me habría sentido culpable el resto de mi vida - respondió con alegría el joven.

Grannie Aisha comprendió que ese joven era la persona que le llevó al hospital y le miró con agradecimiento. Le miró de arriba a abajo y pensó que tenía enfrente a un hombre de gran corazón.

- ¿Cómo te llamas, hijo?- le preguntó.

- Salih- respondió el joven.

- ¿A qué te dedicas? No quiero alejarte de tus ocupaciones- añadió Grannie Aisha.

- No amiga, no te preocupes. Soy profesor y hoy es mi día libre- dijo Salih.

Salih era un hombre joven y soltero que vivía solo. Una vez que Grannie Aisha salió del hospital, Salih se la llevó con él a su casa para tratar de hacerla olvidar el desafortunado incidente. Sin embargo, las cosas no fueron así para siempre. Salih fue destinado a otra ciudad y tuvo que dejar a Grannie Aisha sola de nuevo. La llevó a vivir a una casita de pueblo.

Al principio, Grannie Aisha no conseguía acostumbrarse a vivir sola pero, poco a poco, fue superando las dificultades y mantenerse entera.

Cuatro años más tarde, Grannie Aisha comenzó a ver otra vez a su hijo Mustafa. Ella seguía muy enfadada con él pero accedió a verle debido a su nieto. Por aquel entonces, Grannie Aisha vivía en una casa un tanto desolada y prácticamente sin dinero. Se sentía cada vez más sola y desesperada y ello se reflejaba en su cara. Necesitaba madera para mantener la estufa encendida y debía salir a la calle para conseguirla. Para salir a la calle debía bajar unas escaleras empinadas, lo cual hacía con mucho cuidado y despacio. En una ocasión, salió a la calle vacía y no pudo evitar pararse frente a las casas con enormes chimeneas que se reflejaban en el cristal de las ventanas y hacían que las chimeneas echasen un humo con olor a madera. Miró con nostalgia las casas calientes y llenas de niños. Cada día encontraba más difícil vivir sola. Soñaba con un fuego chispeante como el de aquellas casas. Se sentía profundamente triste y esa tristeza crecía poco a poco en su interior. Una vez en su casa comenzó a lanzar al fuego las maderas que le había llevado su sobrina Kamila. El resto eran hierbajos y palitos que ella había ido cogiendo de la calle durante el otoño. Cuando se levantó después de coger los últimos palitos para echar al fuego vio a su nieto Peg, apodado Ali. Abrazó a su nieto, quien se acurrucó exhausto entre sus brazos, con una vitalidad sorprendente . Ella lo arrojó en su pecho.

- Mi querido Ali, ¿de dónde vienes?-.

- De casa- respondió Ali.

- Nadie se acuerda de mí salvo tú-.

- ¿Qué vas a hacer con estas maderas, abuela?-
- Las cojo de los árboles y las corto para tener leña-
- Abuela, déjame cortarlas a mí-
- No, mi niño. No quiero que te hagas daño. Tú sólo mírame-
- Nada de eso, abuela. Ahora mismo cargo yo con todas estas maderas y las subo a la planta de arriba. Abuela no hay más que una-

Mientras Grannie sostenía a su nieto en su regazo, besándole, sus ojos desprendían amor.

- Hijito, ¿está el loco de tu padre en casa?-
- Sí, está en casa, abuela-

Ali estaba disfrutando enormemente de la paz que sentía al estar en el regazo de su abuela, entre sus brazos.

- Estoy muy enfadado con papá-
- ¿Por qué, cariño?-
- Porque se emborrachó y te echó de casa, por eso-
- Fue mi culpa- dijo Grannie Aisha herida
- Pero ¿por qué, abuela?
- Porque era mi único hijo varón y le consentí demasiadas cosas. No le enseñé lo que es la pobreza ni pasar hambre. Le mimé y consentí todo. Y fui yo la que salió peor parada-

Ali salió de los brazos de su abuela. De repente se puso frente a ella como un hombre maduro:

- Abuela, voy a ser profesor-
- Claro, hijo mío. Y después te vendrás a vivir conmigo. Yo cuidaré de ti-
- ¡Abuela! Tú eres la única que me entiende en el mundo entero-

Grannie Aisha, dando cada paso con esfuerzo, volvió a su labor de cortar la leña para subirla a la estufa. Con sus sesenta años, Grannie Aisha, envuelta en su vestido negro a base de remiendos, mostró una fortaleza sorprendente. Golpeó la madera todo lo que pudo pero su esfuerzo parecía no tener efecto sobre la endiablada madera. Es más, la madera saltó por los aires golpeando a la propia

mujer. Grannie Aisha se tapó la cara con sus doloridas y frías manos pero no desistió. Recuperada del golpe continuo talando la madera sin descanso. Cualquier persona que hubiese visto a Grannie Aisha realizando ese esfuerzo se habría conmovido. Incluso el corazón de los más fuertes se habría hundido. ¿Quién querría acordarse de una pobre Grannie Aisha cuya vida es una tortura? Las suaves manos de las abuelas están hechas para acariciar, no para cortar madera, cargar el hacha y llevar agua de un lado para otro. De ninguna manera.

¿Existirá algún recipiente para cargar con la tristeza de Grannie Aisha? La vida es tan difícil para ella...

Cada persona vive en su propio mundo. Nadie quiere ver la tristeza y el sufrimiento de los demás. Cada uno ve sólo lo que quiere ver. Existen personas malvadas y egoístas que sólo se interesan por su propio placer. Escoria del mundo. El mundo no era así antes. Las personas no eran así antes.

- Grannie, estoy poniendo la leña al borde de la estufa-.

-Bien hecho, hijo- Grannie Aisha se repuso con la voz de su nieto.

- Grannie, iba a beber agua pero resulta que no hay en la jarra. Voy a rellenarla del pozo”.

- Ten cuidado al coger la jarra del pozo, es frágil-.

-Sí, abuela. Abuela, no tienes buen aspecto-.

- Ojalá no fuese así, estoy un poco decaída-.

- Abuela siéntate aquí y dame ese hacha-.

Fuera soplaba un viento amargo que se dedicaba a pasar por los tejados de las casas y a agitar las ramas de los árboles. Sacudió el tejado de la casa de Grannie, el cual debía tener la misma edad que ella. Una teja rota cayó del tejado. Dark Fátima apareció:

- Vaya viento más frío y salvaje-. Al ver a la mujer mayor con el hacha cogida con fuerza, se le encogió el corazón

- Querida Fátima, ¿de dónde vienes- esto fue todo lo que pudo decir.

- ¿De dónde va a ser? Pasé a saludar a Nurcan la Novia.

- Y dime, ¿cómo está ella?-.

- Pues ¡qué va a hacer!

- ¿Está enferma?-.

-Enferma de pereza-.

- ¿Cómo va una chica tan perezosa y holgazana a mantenerse? -.

- Fui a llevarle comida y a limpiar la casa. Anda, trae ese hacha, Grannie-.

Fátima empezó a romper la madera con sus fuertes manos. Después, ambas cogieron la madera y subieron despacio y con cuidado por las escaleras. Apilaron la madera toda junta. Lunatic Fátima hizo un par de viajes más que Grannie Aisha. Grannie Aisha le abrió la puerta para dejarla entrar y un viento frío llenó la habitación. En esa habitación oscura los muebles eran silenciosos como si se guardase un secreto en ella. Una pequeña ventana tenía el cristal roto, y en su lugar había una placa de hojalata. Una bufanda vieja rellenaba los huecos que quedaban. A la derecha de la estufa y sobre una alfombra se encontraba la cama de Grannie Aisha. A la izquierda de la estufa se encontraba la pila de leña y un plato con una taza. También había en el suelo un viejo tapete. Un par de vestidos colgaban de la pared. Y eso era todo. Grannie Aisha metió en la estufa las pocas maderas que recolectó del bosque el día anterior y Lunatic Fátima la imitó. Las maderas comenzaron a emitir chasquidos y a quemarse. Continuaron tirando Madera.

Granny Aisha terminó sola en el mundo. Ya habían pasado veinte años desde que murió su marido. Su único hijo era retorcido e injusto. Ella había sido abandonada a su propio destino.

- ¿Nunca viene tu hijo a verte o a ayudarte?-.

Grannie Aisha se acercaba poco a poco al fuego y lo miraba fijamente con los pies cruzados. Dejó los indefinidos pensamientos en los que estaba sumida para contestar a Fátima.

- En todo lo que piensa es en un pequeño terreno donde asentarse, no en mí-.

Hablaba con su voz profunda y calmada.

- Ese mal nacido piensa que vivo demasiado- dijo enfadada.

Fátima compartía la pena y la tristeza de Grannie Aisha y le apoyaba en todo ya que sentía que era como de su familia. En el fondo de su corazón, se preguntaba cómo sobrevivir a esta edad cercana a la muerte. Las dos mujeres observaban sus sombras sin sentido reflejadas en la pared. Los ojos de Grannie Aisha estaban petrificados mirando las llamas mientras escuchaba las palabras de Fátima. Fátima estaba criticando por aquí y por allá, hablaba sobre la injusticia, la crueldad, el soborno, sobre las sanguijuelas que se aprovechan del esfuerzo de otros.

- El pueblo no era así antes- dijo reprimida.

Antes el pueblo hubiese llorado y reído junto. Hubiese compartido el mismo pan. Hubiesen acudido juntos a las bodas y funerales. Ahora, nadie cuidaba de los ancianos o de las personas enfermas. ¡Qué Dios no desaparezca!

- Grannie, aquí está el agua - dijo Ali.

- Sólo Dios sabe qué sería de mí sin ti -.

- Ali, ¿cómo es que tu padre nunca viene a ayudar a tu abuela?- preguntó Lunatic Fátima

- Bueno, ya sé que no puedo contra con el loco de mi hijo - fue todo lo que Grannie Aisha pudo decir.

- Pidamos a Dios por que no permita que nadie pierda su camino – añadió Lunatic Fátima.

- Adorable Fátima, gracias por todo. Siento importunarte-.

- ¡No digas eso! Si necesitas algo, llámame y vendré. Ahora debo irme- dijo Fátima.

- Ve en paz, querida Fátima. Hijo querido, ven a sentarte a mi lado - dijo Grannie Aisha – cruza las piernas junto al fuego -.

- Sí, abuela, así lo haré - .

Ali quería calentar el corazón cerrado de su abuela. Grannie Aisha guardaba silencio.

Ella tenía sesenta años exactos. Ya había visto muchas cosas: la crueldad humana, la falta de caridad pero también la compasión. Pensaba una vez más en la brevedad de la vida y deseaba ir junto al Creador lo antes posible y sin retraso. Sin embargo, eso no estaba en sus manos. La vida era muy dura para ella. Antes comía pan de maíz, ahora dependía de sus vecinos para comer pan de cebada que se le atragantaba y le raspaba la garganta. Ella ya no podía hacer nada más.

Ali se levantó con calma. - Debo volver a casa antes de que llegue mi padre- dijo. Se fue y cerró la puerta. Grannie Aisha vio irse a su nieto y sintió como su corazón se alejaba con él. Se sentó cerca del fuego con el cuerpo relajado. Puso la cabeza en la almohada de la soledad y la desesperanza y se entregó a los brazos del sueño para pensar en el significado de los días.

Al día siguiente, Dark Fatima acudió de nuevo a la casa de Grannie Aisha ya que estaba intranquila debido a su estado. Al entrar en su habitación, encontró a la mujer rígida, con los brazos en su pecho y con los ojos cerrados al lado de la estufa. Sintió que se desgarraba por dentro.